

சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
கா. கலைமணி

நெறியாளர்
முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம்
உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ் இலக்கியத்துறை
பரிதிமாற்கலைஞர் வளாகம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005.

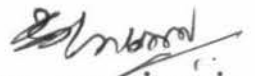
திருவள்ளூர் ஆண்டு 2043 சித்திரை திங்கள்
ஏப்ரல் - 2012

முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம்
உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இம்முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் (2007-2012) எனது மேற்பார்வையின் கீழ் ஆய்வாளர் கா. கலைமணி அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இது இதற்குமுன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்று சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை
நாள் : 27.4.2012

ஆ. ஏகாம்பரம்
(நெறியாளர்)
Dr. A. EKAMBARAM
Assistant Professor
Dept. of Tamil Literature
University of Madras
Chennai - 600 005

கா. கலைமணி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ் இலக்கியத்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் என்னும் தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் (2007-2012) உருவாக்கப்பட்ட இம்முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம் அவர்களின் மேற்பார்வையின்கீழ் எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இது இதற்குமுன் வேறெந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை

நாள் : 27/4/2012

கா. கலைமணி

(ஆய்வாளர்)

நன்றியுரை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த தமிழ் இலக்கியத்துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் வீ. அரசு அவர்களுக்கு முதற்கண் எனது நன்றி.

என்னை நான் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு வழிகாட்டுமாறு அனுமதி வேண்டிய நாள் முதல் இன்முகத்துடன் வழிகாட்டிவரும் எனது நெறியாளர் முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம் அவர்களுக்கு நன்றி.

ஆய்வுக்காலங்களில் ஆய்வைப் பற்றிக் கேட்டறிந்த தமிழ் இலக்கியத்துறையின் உதவிப் பேராசிரியர்கள் முனைவர் ய. மணிகண்டன் அவர்களுக்கும், முனைவர் கோ. பழனி அவர்களுக்கும், விருந்துநிலை விரிவுரைஞர் முனைவர் சி. இளங்கோ அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிப்பது கடமை.

ஆய்வுக் காலத்தில் உரிமையுடன் கடமையாற்றிய எனது மனைவி திருமதி த.சுகந்தி, அன்புமகள் செல்வி ஆதிபாக்கியம் ஆகியோருக்கு நன்றி.

எனது வளர்ச்சியில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்துவரும் என்னுடைய பெற்றோர் திரு.ந.காசி - திருமதி. எல்லம்மாள் இணையருக்கும், என்னை மகனாகப் பாவித்து ஆராய்ச்சிக் காலம் நெடுகிலும் சீனப் பெருஞ்சுவராய் இருந்து வருகின்ற மாமன் மாமி திரு. மு. தனுசு - திருமதி கலைச்செல்வி இணையருக்கும் நன்றி.

முனைவர் பட்ட ஆய்வுக் கால நண்பர்கள் பா. குப்புசாமி, கா. அய்யப்பன், வே. கண்ணதாசன், கோ. ஜெயக்குமார், மு. தேவராஜ், கி. இரதிதேவி, ஜெ. சந்திரிகா, சோ. இராஜலட்சுமி மற்றும் உடன் பயிலும் ஆய்வாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியை உரித்தாக்கி மகிழ்கிறேன்.

ஆய்வேட்டின் உருவாக்கத்தில் துணை நின்ற முனைவர் கி. தட்சிணாமூர்த்தி, திரு.பெ.ஜெபமனோபன், கெ. இரவி ஆகியோருக்கும் நன்றி.

ஆய்வுக் காலத்தில் அலுவல் தொடர்பான பணிகளை செய்து உதவிய தமிழ் இலக்கியத்துறை அலுவலர்களான திரு. ம. சுந்தர், திரு. சங்கரன், திரு. இராமச்சந்திரன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றி.

இவ்வாய்விற்குத் தொடர்புடைய தரவுகளைத் திரட்ட உதவிய சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகம், ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், கன்னிமாரா பொது நூலகம், மறைமலை அடிகள் நூலகம் ஆகியவற்றின் பொறுப்பாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவிப்பது எனது கடமை.

இவ்வாய்வேட்டைச் சிறந்த முறையில் தட்டச்சு செய்தளித்த திருமதி ஆனந்தி மற்றும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு நன்றி.

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
கலி.	கலித்தொகை
குறி.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
சிறுபா.	சிறுபாணாற்றுப்படை
த.ப.ஆ.	தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்
தொ.ஆ.	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	தொல்காப்பியம்
நற்.	நற்றிணை
நா.	நூற்பா
நெடு.	நெடுநல்வாடை
ப.	பக்கம்
பட்.	பட்டினப்பாலை
பதி.ஆ.	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	பக்கங்கள்
பதி.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பி.இ.	பின்னிணைப்பு
புறம்.	புறநானூறு
பெரும்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு.	பொருநராற்றுப்படை
மது.	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
மேலது.	மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்

உள்ளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	ஆய்வு முன்னுரை	1
இயல் 1	உரிமை - வரலாற்று நோக்கு	10
இயல் 2	சங்க இலக்கியச் சமூகப் பின்புலம்	70
இயல் 3	உரிமை - இழப்பும் துய்ப்பும்	132
	ஆய்வு நிறைவுரை	181
	துணைநூற் பட்டியல்	188
	பின்னிணைப்புகள்	1-26

ஆய்வு முன்னுரை

ஆய்வுப் பொருள்: தெரிவும் தேவையும்

மனிதர் தங்களுடைய 'உரிமை' குறித்து அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வமாக உள்ளனர். அதன் பயனாய் இன்றைக்கு உள்ள அறிவுத்துறையினர் குறிப்பாக இலக்கியப் படைப்பாளர்கள், படிப்பாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் ஆகியோர் உரிமைகள் குறித்து எழுதத் தலைப்பட்டுள்ளனர். அதன் காரணமாக உரிமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. ஊடக வளர்ச்சி அதற்கான வாய்ப்பைத் துரிதப்படுத்தியுள்ளது.

உரிமைகள் பற்றிய பேச்சும் எழுத்தும் ஒரு நாட்டின் சமூக, அரசியல் அமைப்பைப் பொறுத்துத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக இந்தியாவில் மனித உரிமை என்பது சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற ஜனநாயக கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது. மனிதர்கள் யாவரும் சமம் என்பதே இதன் பொருள். அதனடிப்படையில் இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் 08.01.1994 அன்று 'மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் - 1993' நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக இந்தியா முழுவதும் தேசிய, மாநில, மாவட்ட அளவிலான மனித உரிமை ஆணையங்கள் நிறுவப்பட்டன. இதன் இன்றியமையாமை கருதி பல தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களும் மனித உரிமை குறித்த விழிப்புணர்வை மக்களிடையே ஏற்படுத்தின. அதன் தொடர்ச்சியாகத் தமிழகத்திலும் மனித உரிமை பற்றிய பேச்சுகள் வளரத் தொடங்கின. மேலும் மனித உரிமை மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், விழிப்புணர்வு முகாம்கள் ஆகியன நடத்தப்பட்டன. மனித உரிமை தொடர்பான ஆய்வு நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின.

தமிழகத்தில் உரிமை பற்றியத் தொல் வடிவங்களைச் சங்க காலம் முதற்கொண்டே காணமுடியும் என்பதை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. இவ்வாய்வுகள் உரிமையின் உட்பொருள் குறித்த பல்வேறுபட்ட செய்திகளை வெளிக்கொணர்ந்தன. ஆனால் உரிமை பற்றியத் தெளிவான வரையறையை

அவற்றால் காட்ட முடியவில்லை. இத்தகையச் சூழலில் மனிதர்களின் உரிமையை வரையறை செய்வதும், தெளிவுபடுத்துவதும் தேவையாகின்றது. மனித உரிமை அவர்களின் சமூக வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே மனிதர்களுக்கு மட்டுமே பொருத்தக்கூடிய உரிமையை அவர்களது வாழ்வியல் செயல்பாடுகளிலிருந்து கண்டறிவதே பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

ஏனெனில், சமூகம் என்பதும் வாழ்க்கை என்பதும் மானிட சமூகத்தின் இயங்கியலைக் குறித்தது. அதனைப் பிற உயிரினங்களிடம் காண முடியாது. அவை கூட்டமாக, மந்தையாக வாழ்ந்தாலும் சமூகமாகச் சேர்ந்து கொள்வதில்லை. அதாவது அவை தமக்குரியதை தாமே உற்பத்திச் செய்து கொள்வதில்லை. மாறாக, மனித இனம் மட்டும் தான் தம்முடைய உழைப்பின் மூலம் தமக்கானதை உற்பத்திச் செய்து கொள்கிறது. கூட்டாகச் சேர்ந்து உழைத்த சமூகப் பயனை மனிதர்கள் சமூகமாகவே நுகர்ந்தனர். மனிதர்கள் தம்முடைய உற்பத்தியைச் சமூகமாக அனுபவிப்பது அவர்களின் சமூக உரிமை. வரலாற்று வளர்ச்சியில் தோன்றிய வேலைப்பிரிவினையின் காரணமாக சமூக உற்பத்தி பெருகியது. இதனிடையில் தனிச்சொத்து தோன்றியது. அதாவது தாம் உருவாக்கியதைச் சமூகமாகப் (கூட்டாக) பகிர்ந்து கொள்ளாமல் ஒருவர் மட்டுமே துய்க்க முற்படும்போது தனிச் சொத்துடமை தோன்றுகிறது. ஆனால் கூட்டு உற்பத்தியினால் கிடைத்த பொருளுக்குச் சமூகப் பயன் மட்டுமே இருக்கிறது. அப்படிச் சமூகமாகக் கொணர்ந்ததைத் தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் இவ்விடத்தில்தான் உரிமை பற்றிய சிக்கல் எழுகிறது. ஆகவே உரிமையின் தோற்றம் தனிச்சொத்தோடு உருக்கொள்கிறது.

இவ்விடத்தில் சங்க காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நா. வானமாமலையின் கருத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

வேட்டையாடும் இனக்குழு வாழ்க்கையும், ஆடு மேய்க்கும் இனக்குழு வாழ்க்கையும் அழிந்து தனிச் சொத்துரிமையும் அரசும் தோன்றிய வரலாற்றுக் காலம் என்பதை மானிடவியல் நோக்கோடு சங்க இலக்கியத்தைக் காண்போர் அறியலாம். இந்நிலையில் தொன்மைச் சமூகம் (Primitive Tribe Society) அழிந்து நிலவுடமை

அமைப்பு (Feudal Society) தோன்றிய காலம் ஒருபுறம். தனிச் சொத்துடமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்க சமூகம் மற்றொரு புறம். தொன்மைப் பொதுவுடமைச் சமூகமும் அக்காலத்தில் நிலவின. ஒன்று அழிந்து வந்தது. மற்றொன்று வளர்ந்து வந்தது.

(சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 12)

மேற்கூட்டிய இக்கருத்தினடிப்படையில் சங்ககாலச் சமூக வாழ்க்கையை ஆராயும்போது அம்மக்கள் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டு இருந்ததை அறிய முடிகிறது. வர்க்கப் பிரிவினை மலிந்துள்ள எந்தவொரு சமூகத்திலும் உரிமை பற்றியச் சிக்கல்கள் எழுவது இயல்பு. ஏனென்றால், வர்க்கப் பிரிவினை என்பதே சமூகப் பயனைத் துய்ப்பதன் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒன்று. இதே நிலைமைதான் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் இன்றும் தொடர்கிறது. எனவே இன்றைக்கு இருக்கின்ற உரிமை குறித்த சிக்கல்களைக் களைவதற்குத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு உள்ள சமூக அமைப்பை அறிவியல் அணுகுமுறையில் ஆய்வதென்பது தேவையாகின்றது. அதன் ஒரு பகுதியாகச் சங்ககாலச் சமூகத்தை ஆராய்வதன் மூலம் அந்த மக்களின் உரிமைகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். இந்தப் பின்புலத்தில் தான் சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் என்னும் தலைப்பு ஆய்வுப் பொருண்மையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

ஆய்வின் முதன்மை நோக்கம்

தமிழ் இலக்கியம் ஈராயிரமாண்டு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியை உடையது. இதில் தொல் இலக்கியமாக அமைவது சங்க இலக்கியம். இவ்விலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மனித உரிமை குறித்தத் தொல் வடிவங்களை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாக அமைகிறது. இதன் மூலம் அக்கால மனிதர்களுக்கு வழங்கப் பெற்றிருந்த மற்றும் அனுபவித்து வந்த உரிமைகளைக் கண்டறிய முடியும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஒரு சமூகம் நன்கு வளர்ச்சியடைவதில் அதன் பொருளாதாரம் மூலகாரணியாக அமைகின்றது. சமூக அமைப்பைத் தொடர்ந்து நீடிக்கச்

செய்வதில் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்கள் முக்கிய வினையாற்றுகின்றன. ஆனால் பொருளாதாரச் சமத்துவம் இல்லாத எந்தவொரு சமூக அமைப்பும் நிலைபெறுவதில்லை. இதே அடிப்படையில்தான் சங்ககாலச் சமூக அமைப்பும் மாற்றப்பட்டது. இருப்பினும் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் இன்றுவரை பொருளாதாரச் சமத்துவம் ஏற்படவில்லை. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு இங்கு தொடர்ந்து நீடிக்கிறது. உற்பத்தியைத் (செல்வத்தை) தோற்றுவித்த உழைக்கும் வர்க்கத்திடம் இருந்து அந்நியப்பட்ட பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டே உரிமை பிறக்கின்றது. உழைப்பின் பலன் அதை உற்பத்திச் செய்தவனுக்கு முழுமையாகக் கிடைக்கும் வரை உரிமைக்கான போராட்டம் தொடரும்.

இந்தப் பின்புலத்திலேயே சங்ககாலம் முதற்கொண்டு தற்காலம் வரை பேசப்பட்டு வரும் உரிமை பற்றிய முழுக்கங்களைத் தொடர்ந்து கேட்க முடிகின்றது. எனவே உரிமையைத் துய்க்க வேண்டிய வர்க்கம் உரிமையற்றும் பிறரது உரிமையில் தலையிடுகின்ற வர்க்கம் உரிமைகளைத் துய்ப்பதுமான முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இச்சூழலில் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு தற்காலம் வரையிலான உரிமைகளை ஆராய்வதற்கு மார்க்ஸிய அணுகுமுறை மட்டுமே உகந்தது என்ற காரணத்தால் இவ்வாய்வுக்கு அவ்வணுகுமுறையே ஏற்றதாக அமைந்தது. மேலும் சங்க இலக்கியத்தையும் அதன் சமூகப் பின்புலத்தையும் வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்வதற்கும் விளக்குவதற்கும் வரலாற்று முறை மற்றும் விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறைகள் பொருந்தி வருவதால் இவ்வாய்வில் அதற்கான ஒழுங்குகளையும் சேர்த்துக் காணலாம்.

ஆய்வு எல்லை

இலக்கியம் சார்ந்து நிகழ்த்தப் பெறும் இவ் ஆய்வில் சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களே ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன. மேலும் இது சங்ககால மக்களின் சமூக வாழ்க்கை நிலைமையோடு (உரிமை) தொடர்புடைய ஆய்வாக இருப்பதாலும் சங்ககாலச் சமூகம் குறித்த கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், நூல்கள் முதலியனவும் ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன.

தரவுகள் சேகரிப்பு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழியாகவும், கட்டுரைகள், நூல்கள், மற்றும் தொடர்புடைய இலக்கியங்கள் வழியாகவும் இவ்வாய்வுக்குத் தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டன. மேலும் இவ்வாய்வு ஓர் இருக்கை முறை சார்ந்த ஆய்வாக இருப்பதாலும் அதற்கான அரிய நூற் தரவுகள் ஒளிப்பட முறையிலும், புகைப்படக் கருவியின் மூலமும் சேகரிக்கப்பட்டன. உரிமை குறித்து மனித உரிமை ஆணையம் வெளியிட்டுள்ள சட்ட வரைவு மற்றும் செய்தித்தாள்கள் வழி வந்துள்ள அரசாணைகள் ஆகியவற்றினின்றும் தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டன.

ஆய்வு மூலங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் எனும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்விற்கான ஆய்வு மூலங்கள் இரு நிலைகளைக் கொண்டதாக அமைகின்றன. சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் மற்றும் தொல்காப்பியம் ஆகியன முதன்மை மூலங்களாக (Primary Sources) அமைகின்றன. சங்க இலக்கியம், மனித உரிமைகள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், ஆய்வேடுகள் மற்றும் சட்ட அறிக்கைகள், இதழ்கள், நாளேடுகள் ஆகியன துணைமை மூலங்களாக (Secondary Sources) அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்முயற்சிகள்

மனித உரிமை குறித்து நிகழ்த்தப்பட்ட இவ்வாய்விற்கான முன் முயற்சிகளைப் பொதுமை நிலை, சிறப்பு நிலை என இரு நிலைகளில் அமைத்துக் கொள்ளலாம். பொதுமை நிலையிலான ஆய்வுகள் சங்க இலக்கியச் சமூகம் குறித்துப் பொதுவான நிலையில் ஆராய்ந்து கூறுவதாக உள்ளன. சிறப்பு நிலையிலான ஆய்வுகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள மனித உரிமைகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன.

இதன்படி பொதுமை குறித்த ஆய்விற்கு மூலமாக விளங்கிய ஆய்வு நூல்கள் (அகரவரிசையில்) பின்வருமாறு சுட்டப்படுகின்றன.

- ஏகாம்பரம், ஆ., சாதி - வறுமை - அரசு (2008)
- கைலாசபதி, க., தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை (2006)
- மாதையன், பெ., சங்ககால இனக்குழுச் சமூகமும் அரசு உருவாக்கமும் (2006)
- வேங்கடசாமி. மயிலை சீனி., மயிலை சீனி வேங்கடசாமி நூல்கள் (2002)

அவ்வாறே உரிமை குறித்துச் சிறப்பு நிலையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும் வெளிவந்துள்ளன. அவை,

- திருநாவுக்கரசு, ச., சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள், ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேடு, தமிழ் மொழித்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2002.

மேற்சட்டிய இவ்வாய்வுகள், மேற்கொள்ளவிருக்கும் இவ்வாய்விற்கு முன் முயற்சியாக அமைந்து அடுத்த கட்ட ஆய்விற்கு வழி கோலுகின்றன. மேலும் அதில் சொல்லப்பட்ட கருத்துகள் தனிச் சொத்தின் (Private Property) அடிப்படையில் விளக்கப் பெறும் உரிமையை மையப்படுத்தி ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இங்கு குறிக்கப்படுகின்ற உரிமை என்பது உற்பத்திச் செய்தவனின் பொருளை அவனே நுகர உரிமை படைத்தவன் என்பதாகும்.

மேலும், சமூக உழைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்படும் செல்வம் உழைப்போடு தொடர்புடையவருக்கு மட்டுமே உரியது. எனவே பொருளை உற்பத்திச் செய்தவர்கள் மட்டுமே அதன் பலனை அனுபவிக்கும் உரிமை பெற்றவர்கள். மாறாகப் பொருளை உற்பத்திச் செய்யாத சக்திகள் அதற்கான உரிமையைத் துய்க்க முடியாது. ஆனால், தனிச்சொத்து (Private Property) என்பது கூட்டுழைப்பினால் விளைந்த பலன் தனியொருவரால் அபகரித்துக் கொள்ளப்படுவதைக் குறித்ததாகும். உற்பத்திச் செய்தவர்கள் உரிமை இழந்தவர்களாகவும் உற்பத்தியோடு தொடர்பற்றவர்கள் (அ) ஓரளவு தொடர்புடையவர்கள் உரிமையுள்ளவர்களாகவும் உள்ள சூழலில் மனித உரிமைப் பிரகடனம் முன்வைக்கப்படுகிறது.

இயற்பாகுபாடும் நுவல்பொருளும்

ஆய்வு முன்னுரை, ஆய்வு நிறைவுரை நீங்கலாக இவ்வாய்வு மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு நிறைவுரையைத் தொடர்ந்து அமையும் பின்னிணைப்புகள் என்ற பகுதி ஆய்விற்குத் தொடர்புடைய சில பகுதிகளுக்கு விளக்கமளிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு முன்னுரை

இயல் - 1: உரிமை - வரலாற்று நோக்கு

இயல் - 2: சங்க இலக்கியச் சமூகப் பின்புலம்

இயல் - 3: உரிமை - இழப்பும், துய்ப்பும்

ஆய்வு நிறைவுரை

மேற்சுட்டிய இப்பகுப்பில் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் உரிமை குறித்த வரையறை தொடங்கி சங்க காலச் சமூகப் பின்புலம் ஈறாக உள்ள பாடற் பதிவுகளில் உரிமை இழந்தோர், உரிமை பறித்தோர் என விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது. ஆய்வுப் பொருண்மையைத் தெரிவு செய்த முறை, தமிழ்ச் சமூகத்தில் உரிமை பற்றிய புரிதல்கள் மற்றும் சங்க இலக்கியத்தை அதன் சமூகப் பின்புலத்தில் நோக்குவதால் பெறப்படுகின்ற உண்மைகள் ஆகியன விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவ்வாய்விற்கான எல்லை, தரவுகள் சேகரித்த முறை, ஆய்விற்கான மூலங்கள், ஆய்வின் நோக்கம், இயற்பாகுபாட்டு முறைமை, ஆய்வு முன் முயற்சிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை மற்றும் ஆய்வு நிறைவுரை ஆகியன ஆய்வு முன்னுரையில் சுட்டப் பெறுகின்றன.

இயல் 1: உரிமை - வரலாற்று நோக்கு

மனித இனம் முழுவதும் உழைப்பிலிருந்து உருவாகுதல், செல்வங்களின் தோற்றுவாய், செல்வத்தைக் கூட்டாகப் பயன்கொண்டமை, உழைப்புச் சுரண்டலின் அடிப்படையில் உருவாகின்ற வர்க்கப் பிரிவினை, தனிச்சொத்தினை நுகர்வதற்கான உரிமையின் தோற்றம், உரிமை, கடமை ஆகியவற்றின் எதிர்மைப் பண்பு, உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கம்

உரிமையைத் துய்த்தல், உரிமை இழந்து நிற்கும் உழைக்கும் வர்க்கம், வர்க்கப் பகைமையை இனம் காண முடியாத அரசருவாக்கம், அரசின் வர்க்கச் சார்பு, அகில உலக மனித உரிமைப் பிரகடனமும் அளவில்லாத் தனிச் சொத்துரிமையும், தனிச்சொத்து ஒழிக்கப்படுதல், உரிமை, கடமை ஆகியவற்றுக் கிடையே உள்ள வேறுபாடு மறைதல், சமத்துவச் சமூக முகிழ்ப்பு ஆகியன விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இயல் 2: சங்க இலக்கியச் சமூகப் பின்புலம்

ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ள சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூகப் பின்புலம் என்ற இவ்வியல் வரலாற்று முறை ஆய்வாக மேற்கொள்ளப் படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் துணை கொண்டு சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு, சமூக அமைப்பில் நிலவிய சுரண்டல் முறை, தனிச்சொத்தினை (Private Property) அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான அரசருவாக்கம், அரசு உருவாக்கத்தில் கூர்மைபெற்ற வர்க்கப் பகைமை, சங்ககாலச் சமூக அமைப்பின் பரிணாம வளர்ச்சி, படிநிலை வர்க்கப் போராட்டம் அதன் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவை இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இயல் 3: உரிமை - இழப்பும் துய்ப்பும்

அரசர், அந்தணர், வணிகர் ஆகியோர்களின் உரிமைத் துய்ப்பு, அவர்களுள் அரசு அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களின் எல்லையற்ற அடக்குமுறை, குறுநில மன்னர், கடையெழு வள்ளல்கள், சீறார் மன்னர் ஆகியோர்களின் சமூகச் செல்வாக்கு, ஆளும் வர்க்கப் பெண்கள் பெற்றிருந்த உரிமைகள் ஆகியன விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. வினைவலர், அடியோர் விளக்கம், அவர்கள் உரிமை இழந்ததன் பின்னணி, வினைவலரின் அடுத்தக்கட்ட நகர்வு, அடியோர் கூட்டம் அதிகரித்தல், சாதி முறைமையின் சலுகைகள், கல்வி உரிமை, குடும்ப உரிமை, சொத்துரிமை என எவ்வித உரிமைகளும் இன்றி கடமையாற்றும் பிரிவினர் குறித்த விளக்கங்கள் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

ஆய்வு நிறைவுரை

ஆய்வின் இறுதியாக அமையும் ஆய்வு நிறைவுரை என்ற இப்பகுதியில் மூன்று இயல்களிலும் கண்டறியப்பட்ட பிழிவுகள் சங்ககாலச் சமூகம் குறித்த ஆய்வு முடிவுகள் ஆகியன தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்படும் உரிமை உடையவர்கள், உரிமை இல்லாதவர்கள் குறித்தும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மேலும் உரிமைகளை இழந்தவர்கள் அவற்றைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான வழிவகைகளும் சுட்டப்படுகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள் அகரவரிசைப்படுத்தப்பட்டு துணைநூற்பட்டியலாக இடம்பெறுகின்றது.

ஆய்வு நிறைவுரையை அடுத்து பின்னிணைப்புகள் என்ற பகுதி இடம் பெறுகிறது. இப்பகுதியில் உரிமைகள் குறித்து வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகள், நூல்கள், ஆய்வுகள் மற்றும் சட்ட அறிக்கைகள் ஆகியவை தொகுத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்: ஒன்று

உரிமை - வரலாற்று நோக்கு

மனித இனம் முழுவதும் உழைப்பிலிருந்து உருவாகுதல், செல்வங்களின் தோற்றுவாய், செல்வத்தைக் கூட்டாகப் பயன்கொண்டமை, உழைப்புச் சுரண்டலின் அடிப்படையில் உருவாகின்ற வர்க்கப் பிரிவினை, தனிச்சொத்தினை நுகர்வதற்கான உரிமையின் தோற்றம், உரிமை, கடமை ஆகியவற்றின் எதிர்மைப் பண்பு, உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கம் உரிமையைத் துய்த்தல், உரிமை இழந்து நிற்கும் உழைக்கும் வர்க்கம், வர்க்கப் பகைமையை இனம் காண முடியாத அரசுருவாக்கம், அரசின் வர்க்கச் சார்பு, அகில உலக மனித உரிமைப் பிரகடனமும் அளவில்லா தனிச் சொத்துரிமையும், தனிச்சொத்து ஒழிக்கப்படுதல், உரிமை, கடமை ஆகியவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு மறைதல், சமத்துவச் சமூக முகிழ்ப்பு ஆகியன ‘உரிமை - வரலாற்று நோக்கு’ எனும் இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மனித இனத்தின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அறிவியல் அணுகுமுறையில் ஆராய்வதுதான் மனித இனத்துக்கான உரிமையைக் கண்டடைவதற்கான வழியாகும். மனித இனத்தின் படிப்படியான வளர்ச்சி நிலைமைகளோடு நெருங்கிப் பிணைந்துள்ளதே மனித உரிமை. மனித இனத்தின் மூதாதையர்களைக் குறித்து சார்லஸ் டார்வின் கண்டறிந்த உயிரினப் பரிணாமவியல் ஆய்வுகள் மனிதன் படைக்கப்படவில்லை அவன் பரிணாம விதிப்படி மனிதக் குரங்கிலிருந்து தோன்றினான் என்பதை நிறுவின.

அந்த மனிதக் குரங்கின் மூதாதையர்கள் முழுமையாகவே உரோமத்தால் மூடப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் தாடிகளையும், கூர்முனையுள்ள காதுகளையும் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் மரங்களின் மீது கூட்டங்களாக வாழ்ந்தனர். ஆகவே, பல லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மிகவும் உன்னதமான வளர்ச்சிப் பெற்ற மனிதக் குரங்கு இனம் வெப்ப மண்டலப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அந்த மனிதக் குரங்கு இனத்திலிருந்துதான் மனித இனம் தோன்றியிருக்கிறது.

எனவே எந்தவொரு அற்புத சக்தியோ, இயற்கையோ ஒரே கணப்பொழுதில் மனித இனத்தை ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் படைத்தது என்பதை ஏற்க இடமில்லை. அவ்வாறு படைக்கப்பட்டதுதான் மனித இனம் என்று நம்புவோர் உண்மையில் மனித உரிமை குறித்தும் அதன் வரலாற்று வழிப்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்தும் சிந்தனை செய்வதில் பலன் ஏதுமில்லை.

உழைப்பு - மனிதன்

மனிதக் குரங்கினமாக இருந்த ஒன்று மனித இனமாக மாறுவதற்கு அடிப்படையாக இருந்தது எது, என்ற வினாவுக்கான விடையைச் சார்லஸ் டார்வின் நமக்கு விளக்கவில்லை. அவர் மனிதக் குரங்கினத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியானது அதன் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் மனித இனமாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்பதை விளக்கினார். ஆனால் அவர் மனிதக் குரங்கினம் மனிதனாக வளர்ச்சியடைந்ததற்கான காரணங்களைக் கண்டறியவில்லை.

எனவே அதற்குரிய காரணத்தை மனிதக் குரங்கினத்தின் உழைப்பு எனக் கண்டறிந்த எங்கெல்ஸ்,

மனிதக் குரங்குகள் மரத்தில் வாழ்ந்தன. அவற்றின் தொடர் இயக்கமான மரமேறுதல் என்பது கை, கால்களுக்கு வித்தியாசப்பட்ட தொழில்களைப் பகிர்ந்து விடுகிறது; அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையில் தட்டையான நிலத்தின் மீது நிலைபெயர்ந்து செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டபோது இந்த மனிதக் குரங்குகள் படிப்படியாகக் கைகளைப் பயன்படுத்தும் பழக்கத்தைக் கைவிட்டன; மேலும் மேலும் அதிகமாக ஒரு நிமிர்ந்த உடற்பாணியையே அனுசரித்தன. மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறிய இடைநிலையில் இது நிர்ணயமானதொரு படியாகும்.¹

என்பதாக விளக்கினார். இன்று நாம் காணும் எல்லா மனிதக் குரங்குகளும் அவசரக் காலங்களிலேதான் நடக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் நடை பாதி நிமிர்ந்தும் பாதி குனிந்தும் செல்லும் நடை. அவ்வாறு செய்யும் போது அவ்வப்போது அவை தன் கைகளையும் பயன்படுத்துகின்றன. இந்தத் தன்மையைப் பெற்றிருந்த குரங்கினத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் பல்லாயிரம்

ஆண்டுகள் கழிந்தது. மனிதக் குரங்குகள் படிப்படியாகத் தங்களது கைகளைப் பொருந்தியவாறு பழக்கப்படுத்திக் கற்றுக்கொண்டன. அவ்வாறு அவை கற்றுக்கொண்ட படிநிலைகளில் ஒரு கல்லைத் தன் கையினால் ஆயுதமாக உருவாக்குவதற்குள் எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடந்திருக்க வேண்டும். அதில் எத்தனையோ ஆயிரம் தலைமுறைகள் நிச்சயம் கழிந்திருக்கும். ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் மனிதக் குரங்கு மனித இனமாக மாறிய நிகழ்வு நடந்தது.

மனிதக் குரங்கினுடைய முன்னங்கால்கள் கைகளாக உருவாக்கப் படுவதில் அந்தக் குரங்கினத்தின் உழைப்புதான் மிக முக்கியப் பங்கு வகித்தது. ஆகவே, உழைப்பின் மூலம் பெறப்பட்ட கை மேலும் மேலும் அதிக நுண்திறத்தைப் பெற்றது. அதே சமயத்தில் அதிக நெகிழ்ச்சித் திறமும் வழிவழியாக அடையப்பட்டு, தலைமுறைக்குத் தலைமுறை கையாக உருமாறுவதற்கு உகந்த தன்மைகள் பெருகி வந்தது. இவ்வாறாக வளர்ச்சிப் பெற்ற கையானது உழைப்பிற்கானது என்பது மட்டுமல்ல, அந்தக் குரங்கினத்தின் உழைப்பின் விளை பயனுமாக இருந்தது.

ஆனால், இந்தத் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த உழைப்பில் கை மட்டும் தனித்து இருக்கவில்லை; அது முழுமொத்தமான உயர்ந்தபட்ச பல்கூட்டுத் தொகுதியான அங்கஜீவியின் (குரங்கின்) ஓர் உறுப்பாகும். கை என்ன நற்பயனைப் பெற்றதோ அதை அது பணிபுரிந்த உடலமைப்பு முழுவதும் பெற்றது. மேலும் மேலும் அதன் உழைப்பு பெருகியதுடன் உடலமைப்பு முழுவதும் மாற்றப்பட்டது. அத்தகையத் தொடர்ந்த வளர்ச்சிப் போக்கில்,

உடலமைப்பின் இதரப் பகுதிகளின் மீது கையினுடைய வளர்ச்சியின் நேரடியான, எடுத்துக்காட்டத்தக்கச் செயலாட்சி அதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் உடையதாகும். நமது வானர மூதாதையர்கள் சமூக உணர்வு கொண்டவர்களாக இருந்தனர் என்பது ஏற்கனவே கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டது; மிருகங்களிலேயே மிக அதிக சமூக உணர்வு கொண்ட மனிதனின் தோற்றத்தைச் சமூக உணர்வில்லாத மிக

சமீபத்தில் மூதாதையரிடையே தேடுவது சாத்தியமில்லை என்பது தெளிவு. கையின் வளர்ச்சியுடன், உழைப்புடன், இயற்கையின் மீது ஆளுகைக் கொள்வது தொடங்கியது; ஒவ்வொரு புதிய முன்னேற்றத்தோடும் மனிதனுடைய அறிவெல்லை விரிவாகி வந்தது. இயற்கைப் பொருட்களின் அதுவரை அறியப்படாமல் இருந்த புதிய பண்புகளைத் தொடர்ந்தாற் போல அவன் கண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றொரு புறம், பரஸ்பர ஆதரவு, கூட்டுச் செயல் என்பதற்கான வழக்குகளைப் பெருக்கியும், ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் இவ்வித கூட்டுச் செயலின் நல்லாயத்தைத் தெளிவுபடுத்தியும் சமூக உறுப்பினர்கள் நெருங்கிக் கூடிவர உழைப்பின் வளர்ச்சி அவசியமாகவே உதவி புரிந்தது. சுருக்கத்தில், உருவாகிக் கொண்டிருந்த மனிதர்கள், ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஏதோ ஒன்று உள்ளவர்களாகிற நிலையை எய்தினர். தேவை என்பது ஓர் உறுப்பைச் சிருஷ்டித்தது; மனிதக் குரங்கின் வளர்ச்சியுள்ள குரல்வளை மெதுவாக ஆனால் நிச்சயமாகச் சுரபேதத்தின் (Modulation) மூலம் இன்னும் கூடுதலான வளர்ச்சி பெற்ற சுரபேதத்தை உற்பத்தி செய்ய மாற்றியமைக்கப்பட்டது; வாயின் உறுப்புகள் படிப்படியாக ஒரு தீர்க்கமான ஒலிக்குப்பின் மற்றொன்றாக உச்சரிக்கக் கற்றுக் கொண்டன.²

என எங்கெல்ஸ் மனிதன் தனக்கான மொழியையும் உழைப்பிலிருந்து பெற்றதை விளக்குகின்றார். ஆகவே முதலில் உழைப்பு, அதன் பின்னரும் உழைப்பு, பிறகு அத்துடன் சேர்ந்தும் பேச்சு என்ற இந்த மிக முக்கியமான இரண்டு தூண்டுகைகளின் செயலாட்சியினால் மனிதக் குரங்கின் மூளை படிப்படியாக மனிதனுடைய மூளையாக மாறியது. அது தொடர்ந்து புலன்களின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தியது. மனிதக் குரங்கிலிருந்து வேறுபட்டவனாக மனிதன் மாறினான்.

மேலும், மனிதன் அவ்வாறு மாறியவுடன் இந்த வளர்ச்சியானது முற்றுப் பெற்றுவிடவில்லை. இது வெவ்வேறு காலங்களில், வெவ்வேறு பிரதேசங்களில், வெவ்வேறு மக்களிடையே அளவிலும் திசையிலும் மாறுபடவும் செய்தது. இந்தக் கூடுதலான அபிவிருத்தியுடன், முழுவளர்ச்சிப் பெற்ற மனிதன் தோன்றினான். இப்போது மனிதச் செயலுக்கு வந்த புதியதோர்

ஆக்கக் கூறே சமூகம். அந்தச் சமூகம் மனிதனை ஒரு புறத்தில், வலுவுடன் முன்னோக்கிச் செலுத்தியது. மறுபுறம் இன்னும் திட்டமான திசைகளில் வழி நடத்தப் படவும் செய்தது. இத்தகைய வளர்ச்சிப் போக்கை கண்டறிந்ததுடன், அதற்குக் காரணமாக இருந்து வழிநடத்தியது உழைப்பு தான் என்பதை,

மரமேறிகளான குரங்குகளின் கூட்டத்திலிருந்து மனித சமூகம் தோன்றுவதற்குள் லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள் - மனிதனுடைய ஆயுளில் ஒரு வினாடிக்கு இருப்பதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் இதற்குப் பூமியின் வரலாற்றில் ஏதும் இல்லை - நிச்சயமாகவே கடந்து சென்றன. ஆனால் இறுதியாக அது தோன்றத்தான் செய்தது. குரங்குகளின் ஒரு கூட்டத்திற்கும் மனிதச் சமூகத்திற்கும் இயல்பு ரீதியான வேறுபாடாகத் திரும்பவும் நாம் எதைக் காண்கிறோம்? உழைப்பு.³

என எங்கெல்ஸ் ஆராய்ந்தார். ஆகவே, மனித இனத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி என்பது உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மேலும், அந்த உழைப்புதான் எல்லா விதமான செல்வங்களின் தோற்றுவாயாகும். மனித இனம் தோன்றியதுடன் அது சமூகத் தோற்றத்தையும் காட்டுகின்றது. இதுவரை நடந்தவை தனிக் குரங்காக இல்லை. எல்லாம் கூட்டுச் செயலின் அடிப்படையில்தான் நடந்தது. மனிதன் காட்டு விலங்குகளைப் பழக்கித் தனியாக அடைத்து வைத்தப் பின்பும் கூட காட்டில் வாழும் விலங்குகள் மந்தைகளாகவே இருக்கின்றன. எனவே மனிதன் தனியாக வாழ்பவனல்லன். அவன் சமூகமாகச் சேர்ந்தே வாழ்கிறான்; உழைக்கிறான்; உற்பத்திச் செய்கிறான். ஆகவே 'தனி' என்பதாக ஒன்று இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. சமூகமாகத்தான் இருக்கின்றான்.

செல்வங்களின் தோற்றுவாய்

உழைப்பு மனிதனைப் படைத்தது. மனிதனுடைய அந்த உழைப்புதான் அளவிடற்கதிகமான செல்வத்தை, இயற்கை மூலாதாரமாக வழங்கும் பொருட்களையெல்லாம் செல்வமாக மாற்றுகிறது. மனிதன் இல்லாத பூமியை நாம் கற்பனைச் செய்து பார்ப்போமேயானால் இந்தப் பூமியைப் பற்றிய முழுவிவரம் தெரியாமல் போகும். ஆனால் இன்று நாம் காணுகிற உலகம் மனிதனால் படைக்கப்பட்ட உலகம் நிச்சயமாக இருக்காது. எனவே இந்தப்

பூமியில் எந்தவொன்றும் மனிதனுடைய உழைப்பினால் அன்றி வேறெந்த வகையிலும் உருவானதல்ல. மலைகள் மலைகளாகத்தான் இருக்கும். அவை மாளிகைகளாக மாறியிருக்காது. இன்று மனிதனுடைய ஆளுகைக்குள் வராத எந்தப் பகுதியும் பூமியில் இல்லை என்று துணிந்து கூற முடியும். அந்த அளவுக்கு மனித உழைப்பானது எல்லாவற்றையும் மாற்றியிருக்கிறது.

முதலில் மனிதனுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய செல்வம் அவனுடைய கைகள். அவனுடைய கைகள்தான் மனிதனுக்கே உரித்தான பிற எல்லா உறுப்புகளையும் உழைப்புடன் சேர்ந்து உருவாக்குவதற்கு உதவியது. மனிதக் குரங்கை மனிதனாக மாற்றிய உழைப்பின் முதற்செல்வமான மனிதக் கைகள்தாம் பிற எல்லாவற்றையும் படைக்கின்ற தொழிலைச் செய்யத் துணைநின்றன.

மனிதனுக்குத் தேவையாய் இருக்கின்ற ஒவ்வொன்றும் செல்வமாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதன் இல்லையேல் அவையெல்லாம் செல்வமாக அறியப்படுவதில்லை. ஆகவே எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தவும், படைக்கவும் செய்கிற மனித உழைப்பு எல்லாவிதமான செல்வத்தின் தோற்றுவாயாகவும் செல்வமாகவும் இருக்கின்றது.

மனித இனம் மட்டும்தான் சமூகமாக வாழ்கிறது. மற்றெல்லா உயிரினங்களும் கூட்டமாக, மந்தையாக வாழ்கின்றன. ஆனால் அவை சமூகமாகச் சேர்ந்து கொள்வதில்லை. ஏனெனில், அவை எதையும் உற்பத்திச் செய்யவில்லை. மனித இனம் மட்டும்தான் இயற்கை அவனுக்கு வழங்குகிற பொருளை உணவாக, உடையாக, உறைவிடமாக மற்றும் செல்வமாக உற்பத்திச் செய்கின்றது. உற்பத்தி என்பது உழைப்புக்கான உழைப்புக் கருவிகளைச் செய்வதிலிருந்து தொடங்குகிறது. எனவே, மனித இனம் உயிர்வாழ்வதற்குரிய கருவிகளை உற்பத்திச் செய்வதில் பெற்ற முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனித இனம் கடந்து வந்த சகாப்தங்களைப் பற்றி எங்கெல்லாம் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது;

‘காட்டுமிராண்டி நிலை, அநாகரிகநிலை, நாகரிக நிலை’ என்னும் மூன்று பிரதான சகாப்தங்களில் அவர் முதல் இரண்டு நிலைகளைப் பற்றியும் மூன்றாவது நிலைக்கு மாறிச் செல்வதைப் பற்றியும் மட்டுமே அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பது இயல்பே. அவர் உயிர்வாழ்வதற்குரிய பொருட் சாதனங்களை உற்பத்திச் செய்வதில் பெற்ற முன்னேற்றத்துக்குத் தக்கபடி இவ்விரண்டு சகாப்தங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கடைக்கட்டம், இடைக்கட்டம், தலைக்கட்டம் என்று மூன்று உட்கட்டங்களாகப் பிரித்தார். ஏனென்றால் அவர் கூறியபடி,

புவியில் மனித குலம் தலையாய நிலை அடையும் பிரச்சனை முழுவதும் இத்துறையில் அவர்கள் அடைந்துள்ள திறனைப் பொறுத்ததாக இருந்தது; ஜீவராசிகளில் மனிதன் மட்டும்தான் உணவு உற்பத்தியில் தனி முதலான அதிகாரம் பெற்றிருந்தான் என்று கூறலாம். உயிர் வாழ்வதற்குரிய மூலாதாரங்களின் பெருக்கத்தை வைத்தே மனித குல முன்னேற்றத்தின் மகத்தான சகாப்தங்கள் அநேகமாக அடையாளங் கண்டுகொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன⁴

எனவே மனித இனம் வளர்ந்து வந்த ஒவ்வொரு நிலையிலும் செல்வம் என்பது மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையானவைகளிலிருந்தே அடையாளப் படுத்தப்படுகிறது. அப்படிப் பார்த்தால் காட்டுமிராண்டி நிலையின் கடைக் கட்டத்தில் வாழ்ந்த மனிதனுக்கு மரங்கள் வசிப்பிடங்களாக இருந்திருக்கின்றன. குறைந்தபட்சம் பழங்கள், கொட்டைகள், கிழங்குகள் ஆகியன அவனுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டன. ஓசைச் சீருள்ள பேச்சு அமைந்ததே இந்தக் கட்டத்தின் பிரதான சாதனையாகும். இவைதாம் காட்டுமிராண்டி நிலையில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் செல்வமாகக் கருதப்படக் கூடியதாக உள்ளன. இடைக்காலத்தில் நெருப்பின் கண்டுபிடிப்பும், உணவுக்காக மீன்கள் (நீரில் வாழ்வன), மற்றும் இறைச்சி உணவு மற்றும் கரடுமுரடான பட்டைத் தீட்டப் படாத கற்கருவிகள் ஆகியனவும் செல்வங்களாக உள்ளன. தலைக்கட்டம் வில்லும் அம்பும் பயன்படுத்தப்படுவதுடன் தொடங்கி மரத்தால் செய்த கலயங்கள், நார் அல்லது நாணல் புல்லைக் கொண்டு முடைந்த கூடைகள், பட்டைத் தீட்டப்பட்ட கற்கருவிகள் ஆகியன செல்வங்களாக உள்ளன.

இவையனைத்தும் கூட்டுழைப்பின் பலன்களாக இருப்பவை. இவை கூட்டாகத்தான் பயன் கொள்ளப்பட்டன. மனிதன் தனியாக வாழ்வதற்கான சூழ்நிலை இதுவரையிலும் ஏற்படவே இல்லை. ஆக இதே போன்று அநாகரிக நிலையில் கடைக்கட்டம், இடைக்கட்டம், தலைக்கட்டம் என அந்தச் சகாப்தத்திலும் செல்வம் கூட்டுழைப்பிலும் கூட்டாகப் பயன்கொள்ளு வதிலும் தான் நடைபெற்றிருக்கின்றது.)

சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுறுதல்

சமூக வளர்ச்சிப் போக்கில் காட்டுமிராண்டி நிலையின் இடைக்கட்டத்தில் குலம் என்பது தோன்றி அதன் கடைக்கட்டத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அநாகரிக நிலையின் கடைக்கட்டத்தில் குலம் தனது முழு வளர்ச்சியை அடைந்தது. இந்தக் குலம் இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து தோன்றியது என்பதை,

ஒரு இனக்குழு சில குலங்களாக, பெரும்பாலும் இரண்டு குலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. (மக்கள் தொகை) அதிகரித்த பொழுது இந்த ஆதிக் குலங்கள் சில சேய்க் குலங்களாகப் பிரிந்தன. இவற்றைப் பொறுத்தவரையில் தாய்க்குலம் ஒரு பிராட்ரியாகத் தோற்றமளித்தது. இனக் குழுவும் கூட சில இனக்குழுக்களாகப் பிரிந்தது. அவை ஒவ்வொன்றிலும், மிகப் பெரும்பாலும் அதே குலங்களையே மீண்டும் பார்க்கிறோம். குறைந்த பட்சம் சில சந்தர்ப்பங்களிலாவது, இரத்த உணவுமுறையுள்ள இனக்குழுக்களை ஒரு இனக்குழுக்களின் கூட்டு ஒன்று படுத்தியிருந்தது. இந்த எளிய அமைப்பு எந்தச் சமூக நிலைமைகளிலிருந்து தோன்றியதோ, அவற்றிற்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக அது இருந்தது. அது பிரத்யேகமான இயற்கையான அமைப்பு என்பதைத் தவிர வேறில்லை⁵

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவார். எனவே,

இவ்வகையான சமூக அமைப்பில் இனக்குழுக்களுக்கிடையில் ஏற்படும் போர்களில் ஓர் இனக்குழு அடியோடு அழிந்து போகுமே தவிர அடிமைப்படாது. குல அமைப்பின் உள்ளுக்குள்ளாக ஏற்பட்ட சிக்கல்களை

அதுவே தீர்த்துக் கொண்டது. குலச் சமூகமானது சுதந்திர மனிதர்களையே கொண்டிருந்தது. மேலும்,

குலத்தில் ஆள்பவர், ஆளப்படுபவர் என்பது இல்லாததுதான் குல அமைப்பின் பெருமையும் அதே சமயத்தில் அதன் வரம்புக்குட்பட்ட தன்மையும் ஆகும். குல அமைப்பில் உள்ள விவகாரங்களில் உரிமைகளுக்கும் கடமைகளுக்கும் இடையில் இன்னும் வேறுபாடு ஏற்படவில்லை.⁶

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இந்த அமைப்பில் எந்த இனக்குழுவும் குலமும் பல்வேறு வர்க்கங்களாகப் பிரிய முடியாது என்பதை அறியலாம். மேலும் குலச் சமூகம், அந்தச் சமூக அமைப்பின் பொதுவுடைமைப் பொருளாதார அடித்தளத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

குல அமைப்பு முழு வளர்ச்சி அடைந்திருந்த அநாகரிக நிலையின் கடைக்கட்டத்தில், உழைப்பின் மூலம் பல்வகையான பொருட்கள் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டன. அந்த உற்பத்தியானது ஆண், பெண் ஆகிய இருவருக்கு மிடையே உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய நிலைமையில்,

உழைப்பு பிரிவினை என்பது இயற்கையான வளர்ச்சியே. இது ஆண், பெண் மத்தியில் மட்டுமே இருந்தது. ஆண்கள் போர் செய்தார்கள், வேட்டையாடினார்கள், மீன் பிடித்தார்கள்; உணவுக்குரிய மூலப் பொருட்களைக் கண்டெடுத்தார்கள், அத்தொழில்களுக்கு வேண்டிய கருவிகளைப் படைத்தார்கள். பெண்கள் வீட்டை நிர்வாகம் செய்தார்கள், உணவும் துணியும் தயாரித்தார்கள்; சமைத்தார்கள், நெய்தார்கள், துணி தைத்தார்கள், ஆண் தன்னுடைய துறையில் எசமானனாக இருந்த மாதிரி பெண் தன்னுடைய துறையில் எசமானியாக இருந்தாள்; காட்டில் ஆண், வீட்டில் பெண். அவரவர் தயாரித்த, உபயோகித்தக் கருவிகள் அவரவர்களுக்கே சொந்தம்; போர் ஆயுதங்கள், வேட்டை, மீன் பிடிக்கும் சாதனங்கள் ஆண்களுக்கு; வீட்டுப் பொருட்கள் பெண்களுக்கு. சில பெரும்பாலும் பல குடும்பங்களைக் கொண்டு பொதுவுடைமை ரீதியில் வீட்டு நிர்வாகம் இருந்தது. பொதுவில் உற்பத்திச் செய்து பயன்படத்தப்பட்டவை எல்லாம் பொதுச் சொத்தாக இருந்தன; வீடு, தோட்டம், நீண்ட

மரக்கலம் ஆகியவை. ஆக, இங்கே இங்கு மட்டுமே தன்
உழைப்பினால் சேர்த்த உடைமை⁷

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவர். மனிதன் தன் உழைப்பின் மூலம் தோற்றுவித்த
உடைமை பொதுவுடைமையாகவே இருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.
எனவே குலச் சமூகத்தில் தனி உரிமை, கடமை என எதுவும் இருக்கவில்லை.
அப்படி இருந்தாலும் அது சமூகப் பயன்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு
தானிருந்தது. குலச் சமூகத்தின் அழிவானது சமூகத்தில் வர்க்கப் பிரிவினையை
கொண்டு வந்தது.

வர்க்கப் பிரிவினை

சமூக வளர்ச்சி மேற்கண்ட நிலைமைகளோடு நின்றுவிடவில்லை.
மனிதனுடைய உழைப்பு மென்மேலும் அவனை முன்தள்ளிச் சென்றது.
ஆசியாவில் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து பழக்கி, கொட்டிலில் இனவிருத்தி
செய்யக் கூடிய மிருகங்களை மனிதர்கள் கண்டனர். காட்டெருமை உணவுக்காக
வேட்டையாடப் பட்டது. நாய் வேட்டைக்குப் பயன்பட்டது. பசுக்கள் கன்று
ஈன்றது; பாலும் கொடுத்தது. இந்நிலையில் உழைப்புப் பிரிவினை அவசியத்
தேவையாக இருந்ததென்பதை,

மிகவும் முன்னேற்றமடைந்த சில இனக்குழுக்கள் - ஆரியர்கள்,
செமைட்டுகள் துரானியர்கள் கூட - காட்டு மிருங்களை வீட்டில்
வைத்துப் பழக்குவதையும் பின்னால் கால்நடைகளை வளர்த்துக்
கவனித்துக் கொள்வதையும் தமது பிரதான தொழிலாகக் கொண்டனர்.
அநாகரிகர்களின் பொதுவான கூட்டத்திலிருந்து கால்நடை வளர்க்கும்
இனக்குழுக்கள் தனியே பிரிந்து சென்றன. இதுதான் சமூக ரீதியில்
ஏற்பட்ட முதல் மாபெரும் உழைப்புப் பிரிவினை ஆகும்.⁸

என எங்கெல்ஸ் விளக்குவர். மேலும் உழைப்புப் பிரிவினை என்பது சமூகத்தில்
உற்பத்தியைப் பெருக்க உதவியது. அதன் ஒருபகுதியாக கால்நடைகளை
வளர்ப்பதன் மூலம் உற்பத்திச் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் முதல் தடவையாக
முறையான பண்டப் பரிவர்த்தனையைச் சாத்தியமாக்கியது. அந்தப்
பரிவர்த்தனையானது கால்நடைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.
மேலும் கால்நடைகளின் மூலமாகக் கிடைத்த பால், இறைச்சி போன்றவை

மனிதனின் வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருந்தது. இந்நிலைமையில் உலோகத்தின் கண்டுபிடிப்பும் அதன் பயன்பாடும் புதிய கருவிகளைச் சமூகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. அதனடிப்படையில் உண்டான உழைப்புப் பிரிவினையின் பயனாகவே ஆயுதங்கள் பெருமளவில் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டன. மேலும்,

ஆயுதங்களையும் கருவிகளையும் படைப்பதில் விசேஷமான திறமை தற்காலிக உழைப்புப் பிரிவினைக்குக் கொண்டு சென்றிருக்கலாம். உதாரணமாக, புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கற்கருவிகளைச் செய்வதற்குரிய பட்டறைகளின் சந்தேகத்திற்கிடமில்லாத மீத மிச்சங்கள் பல இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பட்டறைகளில் தமது திறமையை வளர்த்துக் கொண்ட கம்மியர்கள் பெரும்பாலும் சமூகத்துக்காக வேலை செய்தார்கள்; இந்தியக் குல சமூகங்களைச் சேர்ந்த நிரந்தரக் கைவினைஞர்கள் இன்னும் இப்படி வேலை செய்கிறார்கள். எப்படியிருப்பினும் அந்தக் கட்டத்தில் இனக் குழுவுக்குள் நடைபெற்ற பண்டப் பரிவர்த்தனையைத் தவிர வேறு விதமான பண்டப் பரிவர்த்தனை தோன்றியிருக்க முடியாது; இனக் குழுவுக்குள் நடைபெற்ற பண்டப் பரிவர்த்தனையும் கூட விதிவிலக்கான விஷயமே⁹,

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவர். எனவே முதல் பண்டப் பரிவர்த்தனை சமூகக் குழுக்களினதாகவே இருந்தது. அது தனி மனிதனின் வியாபாரமாக இருக்க வில்லை. எனவே தனிச் சொத்துடைமை என்பதும் சமூகத்தில் தோன்றியிருக்க வில்லை. கடந்த இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை கூட தமிழகத்தின் கிராமங்களில் வேலை செய்த கருமான், ஆச்சாரி (மரத்தொழில் - ஏர் கலப்பை) சுவரம் செய்வோர், துணி வெளுப்போர் ஆகியோர்கள் கிராமச் சமூகத்தில் இருந்தவர்களுக்காக மட்டுமே வேலை செய்ததைக் காண முடிந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலையில் பட்டறைத் தொழில்கள் அனைத்தும் பணமதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே செய்யப்படுகின்றன. இங்கும் சிறிய அளவிலான பண்ட உற்பத்தி அதன் விநியோகம், மாற்று மதிப்பாக இந்திய ரூபாய் மதிப்பு அந்த இடத்தில் பங்கு வகிப்பதாக உள்ளது.

கால்நடை வளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட இனக்குழுக்கள் தோன்றிய பின்னரே பல்வேறு இனக்குழுக்கள் பண்ட பரிவர்த்தனை நடைபெறுவதற்கும் வளர்ச்சியடைவதற்குமான வழி வகைகளை உருவாக்கின. அதன் தொடர்ச்சி யாகக் கால்நடை மந்தைகள் இனக்குழுவுக்குள் இருந்தன. இனக்குழுவுக்குள் கால்நடைகள் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்ட உடைமையாக வளர்ந்தது. எனவே,

கால்நடை மந்தைகள் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்ட சொத்தாக மாற்றப்படுதல் ஆரம்பமான பொழுது அது தனிநபர்களிடையே பரிவர்த்தனை நடைபெறுவதை மேன்மேலும் அதிகரித்தது; இறுதியாக இது ஒன்றே பரிவர்த்தனை வடிவமாகிவிட்டது. கால்நடை வளர்க்கும் இனக்குழுக்கள் அருகில் இருந்த மக்களிடம் பரிவர்த்தனைக்குத் தந்த முக்கியமான பொருள் கால்நடைதான். கால்நடை என்ற பண்டமே மற்ற எல்லாப் பண்டங்களையும் மதிப்பிடுவதற்குரிய பண்டமாக ஆயிற்று. மற்றப் பண்டங்களுக்கு மாற்றுப் பண்டமாக அது எங்கும் மறுப்பில்லாமல் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சுருக்கமாகக் கூறினால், அது பணத்தின் செயலை மேற்கொண்டது; இந்தக் கட்டத்தில் அது பணத்தைப் போலவே பயன்பட்டு வந்தது. பண்டப் பரிவர்த்தனையின் ஆரம்பத்திலேயே பணம் என்ற விசேஷப் பண்டம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இப்படி அவசியமாகவும் வேகமாகவும் எழுந்தது¹⁰

எனக் குறிப்பிட்ட எங்கெல்ஸ் தனி நபர்களிடையே நடைபெற்ற பரிவர்த்தனையின் காரணமாகவே பணம் என்ற ஒன்று அவசியத் தேவையாகச் சமூகத்திற்குள் வந்தது. மேலும், அநாகரிக நிலையின் கடைக்கட்டம் வரையிலும் அநேகமாக நிலத்தைப் பயன்படுத்துதல் அதாவது பயிரிடுதல் என்பது இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அப்பொழுது சில உடைமையுரிமைகள் சமூகத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். மனித இனத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் முதலில் உணவு தானியம் மனிதர்களுக்கான உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட வில்லை என்பதை,

முதலில் கால்நடைகளுக்காகத்தான் தானியம் பயிரிடப்பட்டது. ஆனால் விரைவில் மனிதனுக்கும் உணவாயிற்று. பயிர் செய்த நிலம் இனக்குழுவின் நிலமாகவே இன்னும் இருந்தது. அது முதலில் குலத்துக்குத் தரப்பட்டது, பிற்காலத்தில் அந்தக் குலம் அதை வீட்டுச்

சமூகங்களிடையே உபயோகத்திற்கு விநியோகம் செய்தது. கடைசியில் தனிநபர்களுக்கு விநியோகம் செய்தது. இவர்களுக்குச் சில உடைமையுரிமைகள் இருந்திருக்கலாம், அதற்கு மேலில்லை¹¹

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிட்டார். எனவே, பயிர்த்தொழிலின் அடிப்படையிலும் கால்நடை வளர்ப்பின் அனுகூலத்திலும் கைத்தொழிலின் அடிப்படையிலும் உழைப்பு ஒருவிதமான இயல்பாகச் (சுதந்திரமாக) செயல்பட்டதன் மூலம் சமூகத்தில் உற்பத்திப் பெருகியது.

மேலும் அந்தச் சமூகத்தின் வாழ்கைக்கு வேண்டியதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே உற்பத்திச் செய்ய முடிந்தது. உழைப்பைச் செலுத்துவதிலும் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலுமான முன்னேற்றம் உற்பத்திக் கருவிகளையும் பன்மடங்கு நேர்த்தியாகச் செய்தது. உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் உழைப்புச் சக்தியைச் செலவிடுவதில் முன்னிலும் அனுகூலமான தன்மையைக் கொண்டு வந்தது. அதே சமயத்தில்,

அந்தந்தக் குலத்தின் அல்லது வீட்டுச் சமூகத்தின் அல்லது தனிக் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினனும் அன்றாடம் செய்து வந்த உழைப்பின் அளவும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. இன்னும் அதிகமான உழைப்புச் சக்தி விரும்பத் தக்கதாயிற்று. யுத்தம் இந்த உழைப்புச் சக்தியை அளித்தது. யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அடிமைகளாக்கப்பட்டார்கள்¹²

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவதிலிருந்து போர்கள் முதலில் மனித அடிமைகளுக்காக நடத்தப்பட்டன என்பதை அறியலாம். ஆகவே அன்றைக்கிருந்த பொதுவான வரலாற்று நிலைமைகளில் முதல் மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினையானது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்தியது. அதன் மூலம் பொருட்செல்வத்தைப் பெருக்கியது. உற்பத்தித் துறைகளையும் விரிவுபடுத்தியது. அதன் அவசியத் தேவையாக ஆட்கள் தேவையின் காரணமாக யுத்தத்தின் மூலம் மனித இன வரலாற்றில் அடிமை முறையையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. ஆக,

முதல் மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினையிலிருந்து முதன் முதலாகச் சமூகத்தின் மாபெரும் வர்க்கப் பிரிவினை தோன்றியது;

எசமானர்களும் அடிமைகளும் சுரண்டுபவர்களும் சுரண்டப்படு
பவர்களும் என்று இரண்டு வர்க்கங்கள் உண்டாயின¹³

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வர்க்கங்களின் தோற்றம் சுரண்டலை
அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது என்பதை அறியப்படுகின்றது.

எனவே சமூக வரலாற்றில் கால்நடை வளர்ப்பும், விவசாயமும்,
கைத்தொழிலும் தோன்றின. இவற்றின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட புதிய
பொருட்கள் எல்லாம் மனிதனுடைய செல்வப் பொருட்களின் பட்டியலில்
இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டன. மேலும் இந்தப் புதிய செல்வப் பொருட்கள்
அன்றைக்கிருந்த குடும்பத்திலும் அதன் மூலம் குலத்திலும் புதிய
நிலைமைகளைத் தோற்றுவித்தன. அதற்கு முன்பு உயிர் வாழ்வதற்குத்
தேவையான வழிகளைத் தேடுவதென்பது எப்பொழுதுமே ஆண்களின்
வேலையாக இருந்தது. பெண்களுக்கு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுப்பதும்,
வளர்ப்பதும், உணவுக்குரிய பொருட்களை உற்பத்திச் செய்வதும் தயாரிப்பதும்
வேலைகளாக இருந்தன. எனவே, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான வேலைப்
பிரிவினைகள் ஒன்றையொன்று உயர்த்தவும் இல்லை; தாழ்த்தவும் இல்லை.
ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்டுள்ள ஆண் வீட்டிற்கு வெளியிலும் பெண் வீட்டிலும்
எசமானர்களாக இருந்து வந்தனர். எனவே, இப்பொழுது ஆணின்
வேலைப்பிரிவினையின் உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புதிய பொருட்கள்
ஆணுக்கே சொந்தமாயின. இதனை,

ஜீவனோபாயத்துக்கு வழி தேடுவது எப்பொழுதும் ஆணின்
வேலையாக இருந்தது. எனவே அதற்குரிய சாதனங்களை அவன்
உற்பத்தி செய்தான்; அவை அவனுடைய உடைமையாக இருந்தன.
கால்நடை மந்தைகள் என்பவை வாழ்க்கைக்குரிய புதிய சாதனம்.
அவற்றை முதலில் பழக்கி பின்பு பராமரித்தது ஆண் செய்த
வேலையே. எனவே கால்நடைகள் அவனுக்கே சொந்தம்; அவற்றைப்
பரிவர்த்தனை செய்து பெற்ற பண்டங்களும் அடிமைகளும்
அவனுக்கே சொந்தம். இப்பொழுது உற்பத்தியிலிருந்து கிடைத்த உபரி
எல்லாம் ஆணுக்கே சொந்தமாயிற்று. அதை அனுபவிப்பதில் பெண்
பங்கு கொண்டாள். அதன் உடைமையுரிமையில் அவளுக்குப் பங்கு
இல்லை. 'காட்டுமிராண்டி' போர் வீரனும் வேட்டைக்காரனும்

வீட்டில் இரண்டாம் நிலையை வகித்துக் கொண்டு முதலிடத்தைப் பெண்ணுக்கு தருவதில் திருப்தியடைந்தார்கள்; மென்மையான ஆட்டிடையனோ தனது செல்வத்தைக் காட்டி இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டான்¹⁴

என எங்கெல்ஸ் விளக்குகின்றார். சமூக வரலாற்றில் ஆண் வீட்டிற்கு உள்ளே, வெளியே என இரண்டு இடங்களிலும் தலைமையைப் பெற்றது நடைமுறைக்கு வந்தது. அது நடைமுறைச் சாத்தியமானதும் அதற்கு முன்பு வரையிலும் ஆணின் எதேச்சதிகாரத்திற்குத் தடையாக இருந்த பெண்ணினம் பெற்றிருந்த சமூகப் பாத்திரம் முக்கியத்துவத்தை இழந்தது. பெண் சமூக உற்பத்தியிலிருந்து புறந்தள்ளப்பட்டு வெறுமனே வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கும் ஆளாக மாற்றப்பட்டாள். அல்லது வீட்டு வேலையானது சமூக உற்பத்தியில் இருந்து புறந்தள்ளப்பட்டுத் தனிப்பட்ட வேலையாக்கப்பட்டது. இதன் உடனிகழ்ச்சியாக,

வீட்டில் ஆண் நடைமுறையில் தலைமையைப் பெற்றது அவனுடைய எதேச்சதிகாரத்துக்கு இருந்த கடைசித் தடையையும் வீழ்த்தி விட்டது. தாயுரிமையை ஒழித்து தந்தையுரிமையைப் புகுத்தியது, இணை மண முறையிலிருந்து படிப்படியாக ஒருதார மணத்துக்கு மாறியது ஆகியவை மூலமாக இந்த எதேச்சதிகாரம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு நிரந்தரமாக்கப்பட்டது. இது பண்டைக்கால குல அமைப்பில் பிளவை ஏற்படுத்தியது; தனிப்பட்ட குடும்பம் ஒரு சக்தியாகி, குலத்தைப் பயமுறுத்துகின்ற முறையில் எழுந்தது¹⁵

என்பார் எங்கெல்ஸ். அதனைத் தொடர்ந்து அநாகரிக நிலையின் இடைக் கட்டத்தில் தாயுரிமை தூக்கியெறியப்பட்டு தந்தையுரிமை நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன் தொடர்ச்சியான போக்கில் ஏற்பட்ட உடலுழைப்பின் காரணமாக இரும்பு முதலானவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இரும்பின் கண்டுபிடிப்பும், பயன்பாடும் சமூகத்தில் இன்னும் அதிகமான முன்னேற்றத்தை நோக்கித் தள்ளியது. இப்பொழுது வேகமாகப் பெருகிய செல்வம் என்பது தனிநபர்களின் செல்வமாக இருந்தது. அந்தச் செல்வம் உழைப்பைத் துரிதப்படுத்தியது. கைத்தொழில்கள் பெருகத் தொடங்கின. விவசாயமும் பலவகைத் தானியங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தது. இந்த நிலைமையில்,

விவசாயம் இப்பொழுது தானியங்களையும் அவரை வகையைச் சேர்ந்த செடிகளையும் கனிகளையும் அளித்தது மட்டுமின்றி எண்ணெயையும் மதுவையும் தந்தது. அவற்றைத் தயாரிக்கும் முறை இப்பொழுது கற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட பல்வேறு செயல்களை ஒரு தனிநபர் செய்வது இனிமேல் சாத்தியமில்லாமல் போய்விட்டது. இரண்டாவது மாபெரும் உழைப்புப் பிரிவினை ஏற்பட்டது.¹⁶

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. விவசாயத்திலிருந்து கைத்தொழில்கள் பிரிந்த நிலையில் உற்பத்தித் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்ததுடன் உழைப்புத்திறனும் அதிகரித்தது. எனவே மனித உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும் உயர்ந்தது. முந்திய கால கட்டத்தில் ஆரம்ப நிலையிலும் அங்குமிங்குமாகவும் இருந்த அடிமைமுறை இப்பொழுது சமூக அமைப்பின் ஒரு முக்கியமான பகுதியாகி விட்டது. அடிமைகளை உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தி உழைப்பைக் கட்டாயப்படுத்தியதன் அடிப்படையில் செல்வத்தின் உபரித்தன்மை பெருகியது.

உபரித்தன்மையின் பெருக்கம் விவசாயம், கைத்தொழில் என்னும் மாபெரும் இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்ததிலிருந்து பரிவர்த்தனைக்கு உற்பத்திச் செய்யும் முறையை அதாவது பண்ட உற்பத்தி முறையைத் தோற்றுவித்தது. அதற்கு முன்பு வரை தன்னுடைய தேவைக்கு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டது மறைந்து பண்டத்திற்காக, பரிவர்த்தனைக்காக உற்பத்திச் செய்யும் முறை நடைமுறைக்கு வந்தது. பண்ட உற்பத்தி வர்த்தகத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. சமூகத்தின் இந்தக் கட்டத்தில் சுதந்திர மனிதன், அடிமை என்ற வேறுபாட்டுடன் அடிமை உழைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட செல்வத்தின் அடிப்படையிலான பணக்காரன், ஏழை என்ற வேறுபாடும் சேர்ந்து கொண்டது; புதிய உழைப்புப் பிரிவினையுடன் சேர்ந்து வர்க்கங்களின் அடிப்படையில் சமூகத்தில் புதிய பிரிவினை ஏற்பட்டது. ஆகவே இதற்கு முன்பு வரை இருந்த சமூகம் இனக்குழு (அ) குலத்தின் அடிப்படையில் இருந்தது. இனக்குழுச் சமூகம் மறைந்து வர்க்கங்களாக அதாவது உழைக்கிற வர்க்கம், உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கம் என உழைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட செல்வத்தின் அடிப்படையில் பிளவுண்டது.

வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்ட சமூகத்தால் அதற்கு முன்பிருந்த குல அமைப்பின் தன்மைகள் குலைக்கப்பட்டன. தந்தையுரிமைக்குச் சமூகம் மாற்றப்பட்ட பிறகு படிப்படியாகப் பரம்பரை வாரிசுரிமை கொண்டு வரப்பட்டது. பரம்பரை வம்சம், பரம்பரைப் பிரபுத்துவம் ஆகியவற்றிற்கான அடிப்படை அமைக்கப்பட்டது. இத்தகைய நிலைமையை,

குல அமைப்பு முழுவதும் அதன் எதிரிடையாக மாற்றப்பட்டது. அது சொந்த விவகாரங்களைச் சுதந்திரமாக நிர்வகிப்பதற்குரிய இனக் குழுக்களின் அமைப்பு என்பது மறைந்து போய் அண்டையிலிருப் பவர்களைக் கொள்ளையடித்து ஒடுக்குவதற்குரிய அமைப்பாக மாறிவிட்டது. ஆகவே, அதன் உறுப்புகள் மக்கள் சித்தத்தை நிறைவேற்றும் சாதனங்களாக நிலைமாறி சொந்த மக்களை ஆட்சி செய்வதற்கும் நசுக்குவதற்கும் உரிய சுயேச்சையான உறுப்புகளாகி விட்டன. செல்வத்தின்மீது ஏற்பட்ட பேராசை குலத்தின் உறுப்பினர்களைப் பணக்காரன், ஏழை என்று பிரிக்காதிருந்தால் இது ஏற்பட்டிருக்க முடியாது; ‘குலத்திற்குள் சொத்து வேறுபாடுகள் நலன்களின் ஒற்றுமையைக் குலத்தின் உறுப்பினர்களுக்கிடையே உள்ள பகை முரண்பாடாக மாறாமலிருந்திருந்தால்’ (மார்க்ஸ்) இது ஏற்பட்டிருக்க முடியாது; அடிமைமுறை வளர்ச்சியடைந்ததால் ஜீவனோபாயத்துக்கு உழைப்பது அடிமைத்தனமானது என்றும் கொள்ளையடிப்பதைக் காட்டிலும் மிகவும் இழிவானது என்றும் ஏற்கனவே பழிக்கப்படத் தொடங்கியிராவிட்டால் இது ஏற்பட்டிருக்காது¹⁷

என எங்கெல்ஸ் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

சுரண்டும் வர்க்கம்

அநாகரிக நிலையின் கடைக்கட்டத்தில் சமூக ரீதியில் ஏற்பட்ட மாபெரும் இரண்டு உழைப்புப் பிரிவினைகள் இரண்டு வர்க்கங்களைத் தோற்றுவித்தன. அதனுடனாகத் தனிப்பட்ட குடும்பத்தைச் சமூகத்தின் பொருளாதார அலகாக மாற்றியது. அநாகரிக நிலையின் இடைக்கட்டத்தில் கால்நடைகளை வளர்க்கும் மக்கள் தம் கால்நடைகளின் மூலமாக ஒரு சொத்து வடிவத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இப்பொழுது அந்தச் சொத்து வடிவத்துடன் அவர்களுக்கு உபரியும் கிடைத்தது.

கால்நடைகளை வளர்க்கும் மக்களினங்களுக்கும் கால்நடை மந்தைகள் இல்லாத பின்தங்கிய நிலையில் இருந்த இனக்குழுக்களுக்கும் இடையில் உழைப்புப் பிரிவினை இருந்தது. ஆக, உற்பத்தியில் இரண்டு கட்டங்கள் அடுத்தடுத்து இருந்தன; இவை முறையான பரிவர்த்தனைக்குரிய நிலைமைகளை உருவாக்கிக் கொடுத்தன. அநாகரிக நிலையின் தலைக்கட்டத்தில் விவசாயத்துக்கும் கைத்தொழில்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உழைப்புப் பிரிவினையானது; ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி பரிவர்த்தனைக்கு என்றே விளைபொருட்களை உற்பத்திச் செய்தன.

எனவே, சமூகத்தில் பரிவர்த்தனை நடைபெறுவதென்பது இன்றியமையாத ஒன்றாக மாறிவிட்டது. இந்த நிலைமையானது மேன்மேலும் உழைப்புப் பிரிவினைகளை அதிகப்படுத்தியதுடன் அவற்றை வலுப்படுத்தியது.

அத்துடன், அது தனக்குப் பிரத்யேகமான, தீர்மானகரமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மூன்றாவது உழைப்புப் பிரிவினையையும் கூடச் சேர்த்து விட்டது. உற்பத்தியில் பங்கெடுக்காமல், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை பரிவர்த்தனைசெய்வதில் மட்டும் ஈடுபடுகின்ற ஒரு வர்க்கத்தை, வர்த்தகர்களை அது படைத்தது. வர்க்கங்கள் தோன்றுவதற்குரிய முந்திய போக்குகள் எல்லாம் உற்பத்தியுடன் மட்டுமே முழுக்கத் தொடர்பு கொண்டிருந்தன.¹⁸

என எங்கெல்ஸ் தனிச் சொத்துரிமையின் அடிப்படையில் தோன்றிய வணிக வர்க்கத்தின் தோற்றத்தை விளக்கியுள்ளார். சமூக வரலாற்றில் முதல் தடவையாக உற்பத்தியில் எந்தப் பங்கும் கொள்ளாமல் உற்பத்தி நிர்வாகம் முழுவதையும் கைப்பற்றுகிற வர்க்கமாக வர்த்தகர்கள் அமைந்தார்கள். இந்த வர்க்கம் பொருளாதார ரீதியில் தன் ஆட்சிக்கு உற்பத்தியாளர்களைப் பணிய வைக்கும் வர்க்கமாகும். இது சமூகத்தின் எந்த இரண்டு உற்பத்தியாளர்களுக்கும் இடையில் தன்னை இன்றியமையாத இடைத்தரகனாக்கிக் கொண்டு உழைக்கும் வர்க்கத்தையும் உழைக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் வர்க்கத்தையும் என இருவரையும் சுரண்டுகிறது. இவ்வர்க்கத்தினர் உண்மையில் சமூகத்தின் சோம்பேறிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறுகின்ற

வர்த்தக நெருக்கடிகள் என்ற ஒரு பொருளைத் தாமே சொந்தமாகப் படைத்து விடுகிறார்கள். இதைத்தான் நாம் இன்றைய நிலையில் பொருளாதார நெருக்கடி, மந்த நிலைமை, வீழ்ச்சி என்பதாக அறிகிறோம்.

வர்த்தக வர்க்கம் சமூகத்தில் தன்னை இன்றியமையாதாக ஆக்கிக் கொண்டதுடன் உலோகப் பணத்தை முதன் முதலாக (அதாவது நாணயங்கள்) உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. உலோகப் பணத்தின் மூலம், உற்பத்தியில் ஈடுபடாத வர்க்கம் உற்பத்தியாளன் மீதும் அவனுடைய விளைபொருட்கள் மீதும் ஆட்சி செலுத்தின. இதன் விளைவாக சமூகத்தில் ஒரு புதிய சாதனம் வந்து சேர்ந்தது. மேலும் பண்டங்களுக்கெல்லாம் பண்டமாக, மற்றப் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுள் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பண்டம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. விரும்பத்தக்க எந்தப் பொருளாகவும் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும் அதிகாரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதை வைத்திருக்கின்ற நபர் உற்பத்தி உலகத்தை ஆட்சி செய்தார். மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அது வர்த்தகர்களிடம்தான் அதிகமாக இருந்தது. இன்றும் இருக்கின்றது. எனவேதான் முதலாளிகளான வியாபாரிகள் அரசாங்கத்துக்கே கடன் கொடுக்கின்றனர். மேலும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களை, செல்வங்களை விலைக்கு வாங்குகின்றனர்.

ஆகவே, எல்லாப் பண்ட உற்பத்தியாளர்களும் பணத்துக்கு முன்னால் விழுந்து மண்டியிட வேண்டுமென்று அந்த வர்க்கம் தெளிவாகவே எடுத்துக் கூறியது; கூறியும் வருகின்றது. அது செல்வத்தின் அவதாரம், அதனுடன் ஒப்பிடுகின்றபொழுது செல்வத்தின் மற்ற வடிவங்கள் எல்லாம் வெறும் நிழல்களே என்பதை அந்த வர்க்கம் நடைமுறையில் நிரூபித்துக் காட்டியது. இதன் கொடூரத் தன்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள எங்கல்ஸ்,

பணத்தின் ஆதிக்கம் தன்னுடைய இளமைப் பருவத்தில் பூர்வீகமான முரட்டுத் தனத்துடனும் வன்முறையுடனும் தன்னை வெளிக் காட்டியதைப்போல பின்னால் என்றைக்கும் காட்டியதில்லை¹⁹

என்கிறார். எனவே இந்த வியாபார வர்க்கம் தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூகத்தில் நடுநிலையான அமைப்பு ஒன்றை

நிறுவுவதாகக் காட்டிக் கொள்கின்றது. அதை நாம் அரசு என்பதாக விளக்குகிறோம். அதன் தோற்றம் பற்றிக் காணலாம்.

அரசருவாக்க நிபந்தனைகளும் குலக் குழுவின் அழிவும்

உழைப்பில், உற்பத்தியில் எவ்விதத்திலும் பங்கு பெறாத ஒரு வர்க்கம் மற்ற வர்க்கங்கள் அனைத்தையும் தனது அதிகார பலத்தால் தன் காலடியில் மண்டியிடச் செய்தது. பணத்திற்குப் பண்டங்களை விற்பனைச் செய்யும் முறை ஏற்பட்ட பிறகுதான் பணத்தைக் கடனாகக் கொடுக்கின்ற மரபு நடைமுறைக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அது தன்னுடன் தனக்குப் பாதுகாவலர்களாக வட்டியையும், அநியாய வட்டி முறையையும் கொண்டு வந்தது. இந்த இரண்டின் கொடுமையை உயர்ந்த நாகரிகங்கள், சட்டங்கள், ஆட்சிமுறைகள் நிலவிய எல்லா நாகரிகச் சமூகங்களிலும் இன்றும் காணலாம். இன்று மனிதர்களை மிகப் பெருமளவிலான கேடுகளைச் செய்யத் தூண்டிச் சமூகத்தை தலைக்குனிய வைக்கின்ற இந்தப் பணம் அதன் தோற்றக் காலத்தில் சமூகத்தில் நடத்திய ஊழிக்கூத்தினை,

பண்டைக்கால ஏதென்ஸ், ரோமாபுரி ஆகியவற்றின் சட்டங்கள் கடன் வாங்கியவர்களைக் கந்து வட்டிக்காரர்களின் காலடியில் ஈவிரக்கமின்றி, நாதியற்ற நிலையில் தள்ளியதைப் போல பிற்காலத்தில் எந்தச் சட்டமும் தள்ளவில்லை; இவ்விரு சட்டத் தொகுப்புகளும் பொதுச் சட்டம் என்ற முறையில் தன்னியல்பாகத் தோன்றியவையே, பொருளாதாரக் கட்டாயத்தைத் தவிர வேறு எக்காரணத்தினாலும், அவை தோன்றவில்லை²⁰

என எங்கெல்ஸ் பணத்தின் அட்டூழியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொடக்கத்தில் குலச் சமூக அமைப்பில் இனக்குழுக்களுக்கு அல்லது தனிநபர்களுக்கு உற்பத்தியின் பொருட்டு வழங்கியிருந்த துண்டு நிலங்கள் மீதான உரிமை இனக்குழுவின் பரம்பரைச் சொத்தாகிவிட்டன. தம்முடைய நிலங்கள் மீது குலக் குழுச் சமூகத்துக்கு இருந்த உரிமையிலிருந்து விடுதலைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்தக் காலத்துக்குச் சிறிது முன்னாலிருந்து அவர்கள் அதிகமாகப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அந்த உரிமை அவர்களுக்கு விலங்காகி விட்டது. அந்தக் கொடுமையான விலங்குகளிலிருந்து

இவர்கள் விரைவில் விடுவிக்கப்பட்டனர். நிலத்தின் மீது குலத்துக்கு இருந்த உரிமையை உடைத்தெறிந்த பிறகு அத்துடன் தன்னை நிலத்துடன் இதுவரை பிரிக்க முடியாதபடி பிணைத்திருந்த பந்தத்தையும் அறுத்து விட்டது. அது நிலத்தில் தனியுடைமை தோன்ற வழிவகுத்தது. எனவே,

இப்பொழுது நிலம் விற்கப்படக் கூடிய, அடமானம் வைக்கப்படக் கூடிய ஒரு பண்டம் ஆகலாம். நிலத்தில் தனியுடைமை ஏற்பட்ட உடனே நில அடமானமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஒருதார மணமுறையின் மீது தொத்திக் கொண்டு பொது மகளிர் முறையும் விபசாரமும் நுழைந்ததைப் போல இப்பொழுது முதலாக அடமானமும் நிலவுடைமையுடன் தொத்திக் கொண்டு விட்டன.²¹

என எங்கெல்ஸ் தனி உடைமையின் தோற்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குலச் சமூகத்தில் நிலம் குலத்திற்குச் சொந்தமாக இருந்த வரையிலும் நிலத்தை விற்பதற்கோ அடமானமாகப் பெறுவதற்கோ வாய்ப்பில்லாதிருந்தது. அந்த நிலையில் குல அமைப்பின் அதிகாரத்திலிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற தனியுடைமை வடிவத்தில் நிலமானது இப்பொழுது செல்வந்தர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது முன்னர் நிலவிய அரைகுறையான குலப்பந்தமும் அறுத்தொழிக்கப்பட்டது. ஏதுமற்றோர் பன்மடங்கு பெருகினர். சுதந்திரமான மனிதர்களைக் காட்டிலும் அடிமைகள் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததன் விளைவு வறுமை பெருகியது.

வறுமைப் பெருக்கம் சமூகம் முழுவதையும் பாதித்தது. இத்தகைய நிலைமையில் குலச் சமூக அமைப்பு உடைந்து அவ்விடத்தில் புதியவகை ஆதிக்கச் சக்தி தோன்றுவதிலிருந்து,

ஒரு சமூகம் தன்னுடைய பொருளாதார வாழ்க்கை நிலைமைகள் அனைத்தின் காரணமாகச் சுதந்திர மனிதர்களாகவும் அடிமைகளாகவும்; சுரண்டுகிற பணக்காரர்களாகவும் சுரண்டப்படுகின்ற ஏழைகளாகவும் பிரிந்து விட வேண்டியிருந்தது. அது இப்பகைமைகளைச் சமரசம் செய்ய முடியாதிருந்தது மட்டுமல்ல, அவற்றை மேன்மேலும் தீவிரப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த வர்க்கங்கள் ஒன்றோடொன்று இடைவிடாது பகிரங்கமாகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் மட்டுமே இச்சமூகம் இருக்க முடியும். அல்லது அது ஒரு மூன்றாவது

சக்தியின் ஆட்சியின் கீழ் இருக்க முடியும்; அந்தச் சக்தி ஒன்றோடொன்று போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற வர்க்கங்களுக்கு அப்பால் நிற்பதாக வெளியில் காட்டிக் கொண்டு, அவற்றின் பகிரங்கமான சண்டையை ஒடுக்கி, அதிகமாகப் போனால், பொருளாதாரத் துறையில் மட்டும், சட்ட வடிவம் என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுகின்ற ரீதியில் வர்க்கப் போராட்டத்தை அனுமதிக்கும். குல அமைப்பு காலம் கடந்ததாகிவிட்டது. உழைப்பும் பிரிவினையும் அதனால் சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்த விளைவும் அந்தக் குல அமைப்பை உடைத்துவிட்டன. அதனிடத்தில் அரசு வந்தது.²²

என எங்கெல்ஸ் அரசின் வருகையானது சமூகத்திற்கு அவசியத் தேவையான தெனக் குறிப்பிட்டார்.

வர்க்கப்பகைமையும் அரசருவாக்கமும்

நாகரிக நிலையின் தலைக்கட்டத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வந்த அடிமைமுறை நாகரிக நிலையின் தொடக்கநிலையிலும் தொடர்ந்தது. ஆனால் நாகரிகச் சமூகம் ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டுவதன் அடிப்படையிலிருந்து எழுந்தது என்பதனால் அடிமைமுறை அதற்கு முன்பிருந்த அதே நிலைமையில் இருக்கவில்லை. அது பணம் படைத்த புதிய வர்க்கம். எனவே அது அதற்கு முன்பிருந்த பழைய இனக்குழு ஆளும் வர்க்கத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது. பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் இப்பொழுதுள்ள சமூகம் இரண்டு வர்க்கங்களாகத்தான் காட்சியளிக்கின்றது. ஏனெனில், பழைய முறையில் நிலவியிருந்த குல அமைப்பு அழிந்து போனது. பணம் படைத்த வர்க்கம் அடிமையுடமையைத் தன்னுள் கொண்டிருந்தது (செல்வமாக). இந்த அடிமைகளின் கட்டாய உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் மொத்தச் சமூகத்தின் மேற்கட்டுமானமும் அமைந்தது.

இரண்டு வர்க்கங்கள் தன்னுள் தீர்க்க முடியாதவாறு பகைமை கொண்டதாக மாறிவிட்டதை முன்னரே கண்டோம். அது தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதாலும் தீர்க்கப்படாவிட்டால் சமூகம் அழிந்துவிடும் என்ற நிலையில் தான் அரசு என்ற அமைப்பு தோன்றியது என்பதையும் கண்டோம். ஆனால் இந்த அரசு இரண்டு வர்க்கங்களின் பகைமையை முனை மழுங்கச் செய்தது; மூடி மறைத்தது. மாறாகப் பகைமை தீர்க்கப்படாமல் மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

ஏனெனில், இரண்டு வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான பகைமையின் தன்மை ஒன்றையொன்று கட்டாயமாகச் சுரண்டுவதாக இருக்கிறது. அடிப்படையில் ஒரு வர்க்கம் (பெரும்பான்மையோர்) இன்னொரு வர்க்கத்துக்குச் (சிறுபான்மையோர்) சேவையாற்ற நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. உழைக்கிற வர்க்கம் உழைத்து உருவாக்குகிற அனைத்து வகையான உடைமை (உரிமை)களும் உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கத்தினருக்கு அர்ப்பணிக்கப்படுகிறது.

எனவே உழைக்கிற வர்க்கம் தனக்கென ஏதுமற்ற நிலையில் கடமையாற்றுகிற வர்க்கமாகவும்; அதே சமயத்தில் உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கம் எல்லாவற்றையும் துய்க்கின்ற உரிமையைக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கு முடியாமலும் அல்லது தீர்க்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கத்தின் மறைமுகமான எடுபிடியாக அரசு தன்னைச் சமூகத்தில் தோற்றுவித்துக் கொண்டது. எனவே அது சொத்துடைய வர்க்கத்தின் அரசாகவே இருக்கின்றது.

உரிமையின் தோற்றம்

சமூகத்தில் வர்க்கப் பிரிவினை ஏற்பட்டதன் சூழலே மனிதனின் உரிமை பற்றிய பேச்சுக்குக் களம் அமைத்தது. ஏனெனில், மனிதர்கள் சமூகமாகச் சேர்ந்து கொண்டதாலும் அவ்வாறு சேர்ந்து கொள்வதென்பது அவர்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான உணவை உற்பத்திச் செய்வதோடும் சேர்ந்து ஓர் இயக்கமாக மாறுகிறது. அந்த இயக்கத்தில் உழைப்புப் பிரிவினைகள், அடிப்படையில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே முதலில் ஏற்படுகிறது. அவ்வாறு ஏற்பட்ட உழைப்புப் பிரிவினையானது வீட்டுக்கு வெளியே ஆணுக்கும் இவ்வாழ்வில் பெண்ணுக்கும் தலைமைத் தன்மையை இயல்பாக ஏற்படுத்தியது.

வீட்டுக்கு வெளியே உணவுக்காக உழைப்பதில் ஈடுபட்ட ஆணுக்கு உபரியாகக் கிடைக்கின்ற பொருள்களின் (செல்வத்தின்) அடிப்படையில் வீட்டிலும் தன்னைத் தலைமையானவனாக மாற்றிக் கொள்ளும் தன்மையைத் தருகின்றது. உழைப்பின் வேலைப் பிரிவினைகளை அடிப்படையாகக்

கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட செல்வமானது 'ஆணுக்கு மட்டுமே' என்ற ஒரு தலைப்பட்டசமான முடிவானது பெண்ணுக்கு இயல்பாகவே இருந்த பங்களிப்பை மறைத்தது. அதன் காரணமாகத் தான் பெண் இயற்கையாக வீட்டில் வகித்த தலைமையும் ஆணுக்குக் கைமாற்றப்பட்டது.

இந்த நிலைமையில் ஆண், பெண் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து உழைப்பதனால் கிடைக்கின்ற பலன் ஆணுக்கு மட்டுமே என்பதனால் பெண்ணுக்கு இயல்பாகக் கிடைக்க வேண்டிய பலன் பறிக்கப்பட்டு விடுகிறது. ஆண் அவ்வாறு பறித்தெடுக்கும் போது அவன் தனக்கென்று உரியது 'இது' என்று ஒன்றை உடையவனாகின்றான். அங்கு தான் 'உரிமை' முதன் முதலில் கரு வடிவில் இருக்கின்றது.

'உரிமை' என்பதற்கான கரு, உடைமையை அதாவது உழைப்பின் பலனை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அதற்கு முன்னர் வரை உரிமை என்பதற்கான எவ்விதமான பொருளும் இருக்கவில்லை. முதல் வர்க்கப் பகையைப் பற்றி எங்கெல்ஸ்,

குழந்தைப் பெறுவதற்காக ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான வேலைப் பிரிவினை தான் முதல் வேலைப் பிரிவினை ஆகும். வரலாற்றில் தோன்றிய முதல் வர்க்கப் பகைமை ஒருதார மணத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் பகைமை வளர்வதுடன் பொருந்துகின்றது; முதல் வர்க்க ஒடுக்குமுறை பெண்பாலை ஆண்பால் ஒடுக்குகின்ற ஒடுக்கு முறையுடன் பொருந்துகின்றது²³

எனக் குறிப்பிட்டார்.

சமூகமாகச் சேர்ந்து உழைக்கும் போது சமூகப் பயன் மட்டுமே விளைகிறது. அந்தச் சமூகப் பயனை உழைப்பில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட அனைவரும் சமநிலையில் துய்ப்பதுதான் நியதி. மாறாக, உழைப்பில் பங்கு பெற்ற ஒருவர் (அ) ஒரு பகுதியினர் மட்டும் துய்ப்பது என்பது உழைப்பின் பலனை உழைத்தவர்களிடமிருந்து பறித்ததிலிருந்து உரிமை உருவாகிறது. எனவே உரிமை என்பது ஒருவர்க்கு அல்லது ஒரு வர்க்கத்துக்கு உரியதை அபகரிப்பதிலிருந்துதான் பிறக்கிறது. இன்னும் வரலாற்று ரீதியில்

குறிப்பிட்டால் ஒரு வர்க்கத்தின் உழைப்பின் பலனை அபகரித்த வர்க்கத்தினது குரலாகவே உரிமை என்பது எழுகிறது.

எனவே, இது நாள் வரையிலும் எவ்விதமான உழைப்பையும் செய்யாமல், தான் அபகரிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்ட வர்க்கம் துய்த்துக் கொண்டிருக்கும் நலன்களை விட்டுத்தர மறுக்கின்றது. ஆனால் இந்த நிலைமை தொடர்வது நியாயமில்லை. எந்த வர்க்கத்தின் உழைப்பிலிருந்து இந்த உலகத்துச் செல்வங்கள் உருவாகியதோ அந்த வர்க்கம் இனியும் நீடிப்பதற்கு விடப் போவதில்லை. வஞ்சிக்கப்பட்ட வர்க்கம் தன்னுடைய கடமையை இந்தக் கொடுமையை நிறைவேற்றும் காலம் தோன்றிவிட்டது. அது நிறைவேற்றத்தான் போகிறது. இந்நாள் வரை தான் அனுபவித்த துயரங்களுக் கெல்லாம் காரணமான வர்க்கத்தை அழித்து ஒழிப்பதுதான் சுரண்டப்பட்ட வர்க்கத்தின் கடமையும் உரிமையும் ஆகும். ஆக, 'உரிமை' உழைக்கும் வர்க்கத்தின் கடமையிலிருந்தே பிறக்கிறது.

உரிமையும் கடமையும்

வர்க்கச் சமூகத்திலிருந்து பிறந்த உரிமையும் கடமையும் இரண்டு எதிரெதிர் நலன்களைக் கொண்டிருக்கும் வர்க்கங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே, சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிவதற்கு முன்பு வரை உரிமை, கடமை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்பதை,

ஒரு இனக்குழு சில குலங்களாக, பெரும்பாலும் இரண்டு குலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. மக்கள் தொகை அதிகரித்த பொழுது இந்த ஆதிக் குலங்கள் சில சேய்க் குலங்களாகப் பிரிந்தன. இவற்றைப் பொறுத்த வரையில் தாய்க்குலம் ஒரு பிராட்ரியாகத் தோற்றமளித்தது. இனக்குழுவும் கூட சில இனக் குழுக்களாகப் பிரிந்தது. அவை ஒவ்வொன்றிலும் மிகப் பெரும்பாலும் அதே குலங்களையே மீண்டும் பார்க்கிறோம். குறைந்தபட்சம் சில சந்தர்பங்களிலாவது, இரத்த உறவுமுறையுள்ள இனக்குழுக்களை ஒரு இனக்குழுக்களின் கூட்டு ஒன்றுபடுத்தியிருந்தது. இந்த எளிய அமைப்பு எந்தச் சமூக நிலைமைகளிலிருந்து தோன்றியதோ, அவற்றிற்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக அது இருந்தது. அது

பிரத்யேகமான, இயற்கையான அமைப்பு என்பதைத் தவிர வேறில்லை. இவ்வழியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சமூகத்தில் தோன்றக் கூடிய எல்லா உள் சச்சரவுகளையும் சமன்படுத்துவதற்கு அதனால் முடிந்தது. வெளியாருடன் ஏற்பட்ட சச்சரவுகள் போரின் மூலம் தீர்க்கப்பட்டன. போரில் ஒரு இனக்குழு அடியோடு அழிந்து போகுமே தவிர அடிமைப்படாது. குலத்தில் ஆள்பவர், ஆளப் படுபவர் என்பது இல்லாததுதான் குல அமைப்பின் பெருமையும் அதே சமயத்தில் அதன் வரம்புக்குட்பட்ட தன்மையும் ஆகும். குல அமைப்புகளில் உள்ள விவகாரங்களில் உரிமைகளுக்கும் கடமைகளுக்கும் இடையில் இன்னும் வேறுபாடு ஏற்படவில்லை. பொது விவகாரங்களில் பங்கெடுப்பதும், இரத்தப்பழி வாங்குவதும் மன்னிப்புக் காணிக்கை செய்வதும் உரிமையா அல்லது கடமையா என்ற கேள்வி செவ்விந்தியனுக்கு முன்னால் ஒரு போதும் எழவில்லை. உண்பதும் உறங்குவதும் வேட்டையாடுவதும் கடமையா அல்லது உரிமையா என்ற கேள்வியைப் போல அதுவும் அவனுக்கு அபத்தமான கேள்வியாகத் தோன்றியிருக்கும். எந்த இனக்குழுவும் குலமும் பல்வேறு வர்க்கங்களாகப் பிரிய முடியாது²⁴

என எங்கெல்ஸ் திட்டவட்டமாகக் குலச்சமூக அமைப்பை ஆராய்ந்துள்ளார்.

ஆகவே சமூகமானது வர்க்கங்களாகப் பிளவுபடுவதற்கு முன்பு வரையிலும் உரிமை, கடமை பற்றிய சிந்தனைகள் அரும்பவில்லை. அப்படியெனில் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்துள்ள சமூகத்தில் மட்டுமே உரிமை, கடமை குறித்தப் பேச்சுகள் எழுகின்றன. இன்றைய நிலைமையில் நம் எல்லோருக்கும் சில உரிமைகள், பல கடமைகள் இருப்பதாக இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் விரிவாகப் பட்டியலிட்டுள்ளது. ஆக நாம் வாழுகிற சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்துள்ளது என்பதையும் இது ஒரு வர்க்கச் சமூகம் என்பதையும் நாம் அறிந்து தெளிந்து கொள்வது என்பது உழைக்கின்ற வர்க்கமாகிய, அடிமைகளாகிய நமது கடமையும் உரிமையும் ஆகிறது.

உரிமைத் துய்ப்பு

கூட்டுழைப்பில் உருவாகிய செல்வத்தைப் பறித்த பொழுதே உழைப்பில் ஈடுபட்ட மற்றொரு பகுதியினரை அது வஞ்சித்தது. அதன் பொருள்

இதுதான்; உழைப்பின் பலன் ஒரு பகுதியினரைச் சேர்கிறது. உழைத்தவர்கள் இழந்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அடுத்தக் கட்டத்தில் ஏற்கனவே பறிக்கப்பட்ட பலன் உரிமையாக (உடைமையாக) ஒரு வர்க்கத்திடம் உள்ளது. உடைமையைத் தனதாக்கிக் கொண்ட வர்க்கம், உழைப்பின் பலனை இழந்துவிட்ட வர்க்கத்தைத் தொடர்ந்து உழைப்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கின்றது. அந்த நிபந்தனை உழைப்பின் பலனை இழந்த வர்க்கத்திற்கு உயிர் வாழ்வதைக் காரணமாகக் காட்டுகின்றது. உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான உணவு அல்லது அது போன்றனவற்றை உழைத்துக் கொடுத்தவர்களின் பலனிலிருந்து சிறுபகுதியை இரவலாகத் தருகின்றது. அது இக்காலத்தில் நாகரிகமான முறையில் ஊதியம் எனப்படுகிறது.

அடிப்படையில் ஊதியம் பெறுகின்ற ஒவ்வொரு மனிதரும் உழைப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் உழைப்பதை நிறுத்தினால் உயிர் வாழ்வதற்கான அடிப்படையை அவர்களே மறுத்துக் கொள்வதாகும். எனவே ஊதியம் தருகின்ற வர்க்கமானது (அரசு உட்பட) உழைக்கும் வர்க்கம் தங்களால் வாழவைக்கப்படுவதாக வாதிடுகின்றது. ஏனெனின் உழைப்பதனால் விளைகின்ற பலன் உழைப்பைச் சுரண்டுகிற வர்க்கத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றது. அப்படி இல்லையெனில் உழைப்பின் பலனைப் பறித்துக் கொள்வதைத் தனது கடமையென முரசறைந்து கொள்கிறது. உழைத்துக் கொடுப்பது மட்டும்தான் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் கடமை (உரிமை) என்றும் கூட கோருகின்றது.

எனவே ‘உழைப்புதான் அனைத்து வகையான செல்வத்திற்கும் அடிப்படை. அது இயற்கையை மூலாதாரமாகக் கொண்டு பொருட்களைச் செய்யும் செல்வமாக மாற்றுகிறது’ ஒவ்வொரு உழைப்பிலிருந்தும் கிடைக்கின்ற செல்வத்தை நுகர்வது ஆளுகிற (சுரண்டுகிற) வர்க்கத்துக்கு உரிமையாகவும்; உழைப்பின் பலனான செல்வத்தை உருவாக்கிக் கொடுப்பது ஆளப்படுகிற (சுரண்டப்பட்ட) வர்க்கத்துக்குக் கடமையாகவும் ஆகிறது. ஒரே சமயத்தில் ஒரு வர்க்கத்துக்கு உரிமையாக இருப்பது இன்னொரு வர்க்கத்துக்குக் கடமையாக இருக்கிறது.

உரிமை இழப்பும் கடமைப் பொறுப்பும்

உழைப்பினால் உண்டான பலனை இழத்தல் என்பது உரிமையை இழத்தல் ஆகும். ஆனால் உரிமையை இழந்ததென்பது எந்தக் காலத்திலும் இயல்பாகவோ, இயற்கையாகவோ இருக்கவில்லை. உழைப்பினால் ஏற்பட்ட உற்பத்திப் பெருக்கம் உபரி எனப்படும். அந்த உபரி சமூகத்தில் தாயுரிமை (ஆதி பொதுவுடைமைச் சமூகம்) நிலவிய காலத்தில் உபரி என்பதாகவே இல்லை. அந்தச் சமூகத்தினரால் உற்பத்தியில் வந்தது எவ்வளவாயினும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. மிகுதியான பலன் எல்லோருடைய (உழைப்பில் பங்கு கொண்ட) நுகர்வுக்குமாக இருந்தது. குறிப்பாகச் சொல்வதெனில் குலச் சமூகம் (தாய்வழிக்குலம்) நிலவிய காலம் வரையிலும் உரிமையை யாரும் இழப்பதற்கு வாய்ப்பே இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் உற்பத்தி உபரி அளவுக்கு மீறி ஏற்படவில்லை.

கால்நடை வளர்ப்பு என்ற உழைப்புப் பிரிவினையின் போது சமூகத்தில் உபரி வந்து சேர்கிறது. கால்நடை வளர்ப்பும் விவசாயமும், கைத்தொழிலும் ஒவ்வொரு உழைப்புப் பிரிவினையும் விளைபொருளைச் சமூகத்தில் ஒவ்வொரு நபருக்குமாக விநியோகிப்பது என்ற உழைப்பில் ஈடுபடாத, இன்னொரு (உழைப்பு எனக் கூறிக் கொள்ளும்) பிரிவினையைக் கொண்டு வருகிறது. அதுவரையிலும் யாருக்காக உற்பத்திச் செய்கிறோம், யாரெல்லாம் அதன் பலனைத் துய்க்கின்றோம் என்பது தெளிவாக இருந்தது. அந்நாள் வரையிலும் உழைப்பின் பலனை (உரிமையை) யாரும் இழக்கவில்லை. மாறாக உழைப்புப் பிரிவினையின் அடிப்படையில் பலனை (உரிமையை) ஒருவருக்கொருவர் பண்ட மாற்று முறையில் மாற்றிக் கொண்டார்கள் அல்லது நுகர்ந்தார்கள். ஆனால் எதையும் இழக்கவில்லை. கடனும் (கடமை) ஆற்றவில்லை.

உழைப்புப் பிரிவினைகள் பல்கிப் பெருகிய போது எல்லா உற்பத்தியும் பெருகியது. உபரியும் பெருகியது. இவற்றைக் கைமாற்றித் தருவதற்காகத் தோன்றிய வர்க்கம் கை மாற்றித் தருவதாகக் கூறிக் கொண்டதுடன் எல்லா

வற்றையும் எல்லா வகைப்பட்ட உற்பத்தியையும் தனக்குக் கீழ்க்கொண்டு வந்தது. ஒவ்வொரு உற்பத்திக்கும் நன்மை செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு உற்பத்தியின் உபரியைத் தானே எடுத்துக் கொண்டது. அடிப்படையில் எவ்விதமான கடுமையான உழைப்பிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத வர்க்கம் எல்லாவிதமான பலனையும் (உரிமை) உடையதாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டதோடு நில்லாமல், எல்லாமே தன்னால்தான் உற்பத்தியானது என்பதாகவும் காட்டிக் கொண்டது. அப்படி இல்லையெனில் எல்லாமே கடவுளால் படைக்கப்பட்டது என்று உபதேசம் செய்தது.

இதைத்தான் உழைப்பில் ஈடுபடாத வர்க்கம் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உழைப்புப் பலன் மீது உரிமை கொண்டாடியது என்கிறோம். உரிமை கொண்டாடுவதற்கு உரிமையே இல்லாத வர்க்கம் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் மீது தங்களுடைய ஆதிக்கத்தைத் திணித்தது. உரிமை கொண்டாட வேண்டிய வர்க்கம் உரிமை இழந்து நின்றது. மாறாகக் கடமையைத் தனது தலைமீது சுமந்து கொண்டுள்ளது. இப்படித்தான் உரிமை இழந்த வர்க்கத்தின் வரலாறு இருக்கின்றது. இதுவரை ஆராய்ந்தவற்றிலிருந்து சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்தது என்பதையும் அவை எதிரெதிரான நலன்களைக் கொண்டுள்ளதையும் அறியலாம். எனவே அதை எங்கெல்ஸ்,

அன்றைக்கிருந்த பொதுவான வரலாற்று நிலைமைகளில் முதல் மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினை, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்தி, அதனால் பொருட் செல்வத்தைப் பெருக்கி, உற்பத்தித் துறைகளையும் விரிவுபடுத்தி அதன் பின்னே அவசியத் தேவையாக அடிமை முறையையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. ஆக, மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினையிலிந்து முதன்முதலாகச் சமூகத்தின் மாபெரும் வர்க்கப்பிரிவினை தோன்றியது; எசுமானர்களும் அடிமைகளும், சுரண்டுபவர்களும் சுரண்டப்படுபவர்களும் என்று இரண்டு வர்க்கங்கள் உண்டாயின²⁶

என்று விளக்குகிறார். ஆகவே எதிரெதிர் நலன்களைக் கொண்ட வர்க்கங்கள் தமக்குள்ளே சண்டையிட்டுக்கொண்டு அழிந்து போகாமல் இருப்பதற்கும் சொத்துடைய வர்க்கம் அதன்மூலம் நலன்களைத் துய்ப்பதற்குமான ஒரு

உபாயம் தேவைப்பட்டது. அதுதான் இரண்டு வர்க்கங்களுக்கும் பொதுவான ஓர் அமைப்பு என்பதாக அரசு என்பதைச் சமூகத்தில் தோற்றுவித்தது. ஆனால் அந்த அமைப்பானது ஆளும் வர்க்கமான சொத்துடைய வர்க்கத்தின் கருவியாகவே செயல்பட்டது.

ஆளும் வர்க்கத்தின் கருவியே அரசு

சமூகத்தில் சுரண்டுகிற வர்க்கம் (எசமானன்), சுரண்டப்படுகிற (அடிமை) வர்க்கம் என இரண்டாகப் பிரிந்தபோது தொடர்ந்து அநாகரிக நிலையின் தலைக்கட்டத்தில் சமூகத்தில் இரண்டாவது மாபெரும் உழைப்புப் பிரிவினையும் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாகப் பணக்காரன், ஏழை என்ற வேறுபாடும் முன்னிருந்த நிலைமையோடு சேர்ந்து கொண்டது. இந்தச் சமூகத்தில் எசமானன், பணக்காரன், அடிமை, ஏழை ஆகியோர் முறையே இரண்டு வர்க்கங்களைப் பிரதிபலித்தனர். மேலும்,

புதிய உழைப்புப் பிரிவினையுடன் சேர்ந்து வர்க்கங்களின் அடிப்படையில் சமூகத்தில் புதிய பிரிவினை ஏற்பட்டது. பல்வேறு குடும்பத் தலைவர்களின் செல்வத்தில் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகள் பொதுவுடைமை வீட்டுச் சமூகங்களை - அவை எங்கெல்லாம் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தனவோ அங்கே - அழிந்து போகச் செய்தன. இது சமூகத்தின் சாதனங்களின் அடிப்படையில் நிலத்தைப் பொதுவில் பயிரிடுவதை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. விளைநிலம் தனிப்பட்ட குடும்பங்களின் உபயோகத்திற்கென்று, முதலில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கும் பின்னர் சாகுவதமாகவும் கொடுக்கப்பட்டது. இணை மண முறையிலிருந்து ஒரு தார மணமுறைக்கு மாறுவதுடன் சேர்ந்து முழுமையான தனியுடைமைக்கு மாறுவதும் படிப்படியாகவும் அதே சமயத்திலும் நடைபெற்றது. தனிப்பட்ட குடும்பம் சமூகத்தின் பொருளாதார அலகு ஆயிற்று.²⁶

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவர். மேலும்,

சமூகத்தில் அதிகரித்த மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் அதுவரை நிலவிய அனைத்து வகையான இனக்குழு, குலச் சமூகத்தின் மிச்ச, சொச்சங்களை ஒரே மக்களினமாக ஒன்று கலக்கச் செய்தன. இந்தக் கட்டத்தில் மக்கள் பிரதேச

ரீதியாக இணைவதும் நடந்தேறியது. குலச் சமூகம் இராணுவ ஜனநாயகமாக வளர்ச்சியடைந்தது. அந்த ஜனநாயகம் யுத்தமும் யுத்தத்துக்காகத் தயார் ஆவதையும் மக்களது வாழ்க்கையின் வாடிக்கையான செயல்களாக்கி விட்டன. அண்டை மக்களின் செல்வம் மக்களினங்களின் தலைவர்களின் பேராசையைக் கிளறிவிட்டது. அந்தத் தலைமையின் மூலமாகச் செல்வத்தைச் சேர்ப்பது வாழ்க்கையின் முக்கியமான நோக்கங்களில் ஒன்றாகியது.

மேலும், அரசின் தலையாய நோக்கம் மக்களை வளமாக வாழவைப்பது என்பதும் அறிவுறுத்தப்பட்டது. இத்தகைய நிலையில் அரசின் தோற்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

அரசானது எவ்வகையிலும் வெளியிலிருந்து சமூகத்தின் மீது வலுக்கட்டாயமாக இருத்தப்பட்ட சக்தியல்ல; இதே போல அது எவ்வகையிலும் ஹெகல் வலியுறுத்தும் 'அறநெறிக் கருத்தின் எதார்த்த உருவோ' 'அறிவின் பிம்பமும் எதார்த்தமோ' அல்ல. மாறாக, சமூகத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தின் விளைவே அரசு. இந்தச் சமூகம் தன்னுடனான தீராத முரண் பாட்டில் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது, இணக்கம் காண முடியாத பகை சக்திகளாய்ப் பிளவுண்டுவிட்டது, இந்தப் பகைமை நிலையை அகற்றத் திறனற்றதாகிவிட்டது என்பதை ஒப்புக் கொள்வதன் விளைவே அரசு. ஆனால் இந்தப் பகை சக்திகள், முரண்பட்டு மோதிக் கொள்ளும் பொருளாதார நலன்களைக் கொண்ட இந்த வர்க்கங்கள், தம்மையும் சமூகத்தையும் பயனற்ற போராட்டத்தில் அழித்துக் கொண்டு விடாமல் தடுக்கும் பொருட்டு, மோதலைத் தணித்து 'ஒழுங்கின்' வரம்புகளுக்குள் இருத்தக் கூடிய ஒரு சக்தியை, வெளிப் பார்வைக்குச் சமூகத்துக்கு மேலானதாய்த் தோன்றும் ஒரு சக்தியை நிறுவுவது அவசியமாயிற்று. சமூகத்திலிருந்து உதித்ததனாலும் சமூகத்துக்கு மேலானதாய்த் தன்னை அமர்த்திக் கொண்டு மேலும் மேலும் தன்னை அதற்கு அயலானாக்கிக் கொள்ளும் இந்தச் சக்தியே அரசு²⁷

என்பதாக லெனின் ஆராய்ந்தார்.

ஆக வரலாற்றில் அரசு என்பது வர்க்க ஆதிக்கத்துக்கான ஓர் உறுப்பே ஆகும். மேலும், ஒரு வர்க்கம் பிறிதொரு வர்க்கத்தை ஒடுக்குவதற்கான ஓர் உறுப்பே அரசு. எனவே, சுரண்டுகிற வர்க்கத்தை எதிர்த்துச் சுரண்டப்பட்ட

வர்க்கம் செய்யவிருக்கும் மோதலை மட்டுப்படுத்துவன் மூலம் இந்த வர்க்க ஒடுக்குமுறையைச் சட்டமுறையாக்கி அதை நிரந்தமாக்கிவிடும் ‘ஒழுங்கை’ நிறுவுவதே அரசு என்பது அறியப்பட்டது. இத்துடன் நாம் இந்தியாவின் அரசமைப்பைப் பற்றியும் அதன் வர்க்கச் சார்பையும் கண்டறிவதோடு இந்தியாவில் நடந்த மனித உரிமை செயற்பாடுகள் குறித்தும் ஆராயலாம்.

அரசும் வர்க்கச் சார்பும்

சமூகத்தில் உள்ள சுரண்டுகிற வர்க்கத்தை அழித்து சுரண்டப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சுரண்டலில் இருந்து விடுவிப்பது அரசின் நோக்கம் என்றால் அரசே இந்நேரம் காணாமல் போயிருக்க வேண்டும். மாறாக முன்னெப்பொழுதையும் விட அரசு இப்பொழுது மிகுந்த வலிமையுள்ளதாக மாறியிருக்கிறது. ஆங்கிலேய அரசிடம் இருந்து இந்திய நாடாளுமன்றத்திடம் ஆட்சிப் பொறுப்பு கைமாறியது. அதனை இந்தியா ஒரு சுதந்திர நாடு என அறிவித்தனர். அவ்வாறான அமைப்பின் தோற்றச் சூழலைப் பற்றி விளக்கிய இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட்டின் கருத்து நோக்கத்தக்கது. அதனை,

தங்கள் நாட்டின் நாடாளுமன்றம், அதற்குள் செயல்படுகின்ற எதிர்க்கட்சி நிறைவேற்றுகின்ற கடமைகள் ஆகியவற்றை ஏற்கக்கூடிய இந்தியர்களுடையதான ஒரு அமைப்பின் மூலமாக மட்டுமே ஆட்சியாளர்கள் என்ற முறையில் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்ற மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில்தான் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் என்ற இந்த அமைப்பை உருவாக்க உயர்மட்ட ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர்கள் முன் நின்றனர்²⁸

என்ற கூற்றின் வழி அறியலாம். ஏனெனில் இந்தியச் சுதந்திரப் போரில் முதல்நிலை வீரனாக நின்ற மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்திக்கு இந்தியத் தேசிய காங்கிரஸின் தலைமைப் பதவி வழங்கப்பட்டது. ஆனால் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தின் தியாகங்கள் வீணடிக்கப்பட்டன. அவர்களின் சுதந்திரத் தாகம் (உரிமை) கானல் நீரானது என்பதை ஆய்வின் இறுதிப்பகுதியில் காணலாம்.

இந்த நிலைமையில்,

பழமையான கிழக்கிந்திய மக்களுக்கு சுதந்திரம் பற்றிக் கருத்தே கிடையாது என்றும் அங்கு தனி நபர்களாய் இருந்த கொடுங்கோலர் கள்தான் சுதந்திரமாக இருந்தனர்²⁹

என்ற க. மோம்ஜானின் கூற்றும் சிந்திக்கத்தக்கது. இந்த நிலைமை இருபத் தொன்றாம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்கிறதோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது. இந்தியச் சுதந்திரம் கூட ஒரு தனிமனிதரின் கொடுங்கோன்மையில் திசை திருப்பப் பட்டதையும் இக்கருத்துக்கு வலுசேர்ப்பதாக உள்ளது.

இந்தியா ஆளும் வர்க்கம் சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பின்னணியில் உலக ஆளும் வர்க்கமும், இந்தியாவில் இருந்த ஆளும் வர்க்கமும் கூட்டுச்சதி செய்திருக்கின்றது. 1857ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சிப்பாய்ப்புரட்சி (கலகம்) ஆங்கிலேயர் ஆளும் வர்க்கத்தினரால் அடக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து பல வகையில் அவர்கள் இந்திய உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் எதிர்ப்புக்கு ஆளாயினர். எனவே அவர்கள் இந்தியர் ஆளும் வர்க்கத்தினர்களுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். அதுதான் இந்திய உழைக்கும் மக்களை இந்தியச் சுரண்டும் வர்க்கத்தினரே ஆள்வது ஆகும். இதனை,

அன்றாடம் 'பாப்பர்களாகி' வரக்கூடிய கிராமிய மக்களிடம் குமுறல் அதிகரித்து வருகின்றது என்பதையும் அதனை வெறும் ஆட்சி நடவடிக்கைகளினால் மட்டும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதையும் இந்த ஆட்சித் தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். தங்களை நம்பக் கூடியவர்களும் தங்களது நம்பிக்கைக்குரியவர்களுமான கல்விமான்களின் தலைமையில் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களின் ஆதிக்கத்திற்குச் சவால் விடுக்காத முறையில் மிதமான சில அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டுமென்று கோருகின்ற ஓர் அதிகாரச் சார்பற்ற அமைப்பின் மூலம் மட்டுமே வளர்ந்து வரக்கூடிய மக்களின் குமுறலை 'சரியான பாதையில்' திருப்பி விட முடியும் என்ற நிர்ணயிப்புக்கு அவர்கள் வந்தனர்.³⁰

என்ற இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட்டின் கூற்றின் வழியே அறிய முடிகின்றது. மேலும் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயருக்குப் பதிலாக இந்திய ஆளும் வர்க்கத் தினரின் கைகளில் இந்தியா ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அதனால் இந்தியாவில் இருந்த ஆளும் வர்க்கம் 1947 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் அடைந்தது. அதற்கு முன்பு வரை சுமார் 300 ஆண்டுகளாக இந்திய மக்களை ஆங்கிலேய ஆளும் வர்க்கத்தினர் அரசாக ஆட்சி செய்துகொண்டு இருந்தனர். இந்திய ஆளும்

வர்க்கம் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை 1947 ஆகஸ்டு 15ஆம் நாளன்று அதிகாரப் பூர்வமாக அறிவித்துக் கொண்டது. பின்னர் 'இந்தியா - ஜனநாயக நாடு' என்று எல்லா இடங்களிலும் கல்வெட்டுகளை வெட்டி வைத்துக் கொண்டது. அதாவது, எத்தகைய மக்களுக்கு ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து சுதந்திரம் கிடைத்ததென்றால், அவர்களுள் பெரும்பாலோர் பொருள் படைத்த வர்க்கத்தினர்களாகவே இருந்தனர்.

ஆங்கிலேயர் இந்தியப் பெருநிலப்பரப்பில் உள்ள மக்களைச் சுரண்டுவதற்கு அனுமதிக்க மாட்டோம். இந்தியாவில் காலங்காலமாகப் பொருட்செல்வம் படைத்தவர்களாகவும் ஆளும் வர்க்கத்தினராகவும் உள்ள நாங்கள்தான் அவர்களைச் (இந்திய உழைக்கும் மக்களை) சுரண்டுவோம். இனிமேலும் உங்களிடம் நாங்கள் அடிமையாக இருக்க மாட்டோம் என ஆங்கிலேய ஆளும் வர்க்கத்தை இந்தியாவிலிருந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர் எதிர்த்தனர். இந்தப் புனித நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே 'சுதந்திர நாடு' 'விடுதலை' என்ற முழக்கங்களை இந்தியாவில் இருந்த பணக்கார வர்க்கத்தினர் முழக்கினர். அவர்களின் தலைமையில் உழைக்கும் மக்களாகிய பொதுமக்கள் ஒன்றுகூடி சுதந்திரத்துக்காகப் பாடுபட்டனர். காலங்காலமாகச் சாதி, மதம், இனம், மொழி ஆகியவற்றின் பெயரால் பொதுமக்கள் என அழைக்கப்பட்டுச் சுரண்டப்பட்ட (இந்தியாவின்) உழைக்கும் மக்கள் இப்பொழுது முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் பெயரால் சுரண்டப்படுகின்றனர். அதற்கு முன்பு இந்தியப் பெருநிலப்பரப்பில் நான்கு வருணத்தினர் என்றும் முதலில் உள்ள மூன்று வர்க்கத்தினருக்குப் பணியாற்ற இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்கள் தாம் நான்காம் வருணத்தினர் என்ற மருதர்மத்தின் சட்டப்படி ஆட்சி நடைபெற்றது. எனவே இந்திய உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் கடவுளின் பெயரால் சுரண்டப்பட்டு வந்தனர்.

இப்பொழுது நான்கு வருணத்திலும் உள்ள பணம் படைத்த மக்களால் பணம் படைத்தவர்களின் நலன்களுக்காகச் சட்டம் இயற்றினர். செல்வந்தர்களின் நலன்களுக்காக நடத்தப்படும் ஆட்சி அவர்களுடைய நலனுக்காகவே இருந்தது.

பணம் உள்ளவன் மட்டுமே இந்தியாவின் எந்த மூலை முடுக்குக்கெல்லாம் உல்லாசமாகப் பயணிக்க முடியும். உல்லாசப் பயணம் மேற்கொள்ள முடியும். பணம் இல்லாத ஒருவன் நான் 'இந்தியன்' என்று கூறிவிட்டு எந்தப் பேருந்திலும், இரயில் வண்டியிலும், விமானத்திலும் அடியெடுத்து வைக்க முடியாது. எனவே சுதந்திரம், உரிமை இவையெல்லாம் (இந்தியா) யாருக்கென்றால் பொருள் செல்வம் உள்ளவர்க்கு மட்டும் தான். ஆனால், உழைக்கும் மக்கள் உட்பட அனைவரும் செல்வந்தர்களின் முதலீடுகள் (மூலதனம்) முன்னேறுவதற்காகவே உழைக்க வேண்டும். எனவே, உழைக்கும் மக்களுக்குள் சாதி, மதம், இனம், மொழி, தேசம் என எதுவும் இருக்க முடியாது. அவர்களிடம் இருப்பதெல்லாம் அவர்களுடைய உழைப்புச் சக்தி மட்டுமே. ஆகவேதான் இந்தியாவின் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தின் மீது ஜனநாயகக் கடமைகள் விடாப்பிடியாக அழுத்திக் கொண்டுள்ளன. பொருள் படைத்த வர்க்கத்திடம் உரிமைகள் அணிவகுத்து நிற்கின்றன. ஜனநாயகத்தின் பெயரால் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர்க்கு கடமைகள் வகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் ஆளுகின்ற வர்க்கம் உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் தனது பணத்தை முதலீடு செய்யலாம். இந்தியாவிலும் முதலீடு செய்ய முடியும். ஆனால் இந்தியக் குடிமக்களின் ஒவ்வொருவரின் தலைமீதும் கடன் இருக்கின்ற நிலைமையை மாற்றுவதற்கு இந்த வர்க்கம் முயலவில்லை. ஏனென்றால் அந்த வர்க்கம் தனது செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி இலாபம் ஈட்டுவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. காலங்காலமாகத் தான் சுரண்டிச் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைக் காட்டி தொழிலாளர்களின் உழைப்புச் சக்தியை உறிஞ்சுகிறது. அவ்வாறு உறிஞ்சுவதை, வஞ்சிப்பதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொள்வது அதன் இயல்பு. இந்திய மக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிச் சேர்த்த செல்வம்தான் இந்திய முதலாளிகளின் மூலதனம். அதுவே இன்றைக்குள்ள தனிச்சொத்து ஆகும். இதைக் காக்கும் பொறுப்பையே கடமையாகக் கொண்டிருக்கிறது இந்திய அரசு. எனவே அரசானது எந்த வர்க்கத்தின் நலனுக்காகத் தோன்றியதோ அந்த வர்க்கத்தின் அரசாகவே சமூக வரலாற்றில் இருந்து வருகின்றது. மேலும், இந்தியாவில் அடிமைமுறை சமூகத்தில்

எசமானரது அரசாகவும், நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் நிலப்பிரபுக்களின் அரசாகவும், நவீன காலமாகிய தற்காலத்தில் (முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில்) முதலாளிகளின் அரசாகவும் நீடித்து வருகின்றது. ஆகவே அரசு இருப்பது என்பது வர்க்கங்கள் இருப்பதையும் அவற்றுக்கிடையேயான பகைமை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை என்பதையுமே காட்டுகின்றது.

உழைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட செல்வத்தைச் சுரண்டுவதன் அடிப்படையில் உருவான வர்க்கத்தைக் காப்பதனால் அது சுரண்டுகிற வர்க்கத்தின் அரசாகவே இருக்கின்றது என்ற உண்மை வெளிப்படுகிறது. ஆக எக்காலத்திலும் அரசு இருப்பது என்பது சமூகம் வர்க்கங்களாக இருக்கின்றது என்பதையே குறிக்கிறது. எந்தவொரு வர்க்கச் சார்பும் இல்லாத அரசு என்ற ஒன்று இருக்கவே முடியாது என்பதே அரசின் தோற்றுவாயும் அது நீடித்து வருகின்ற (தன்மையும்) வரலாறும் காட்டும் உண்மையாகும்.

மேலும், இந்தியாவில் (இந்தியா என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிலப்பரப்பு) அடிமை முறை நிலவியது என்பதை அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். அடிமைமுறை நிலவிய காலத்தில் எசமானர்களின், புரோகிதர்களின் அரசாகவும் நிலப்பிரபுத்துவ காலத்தில் பண்ணையார்களின் சமயக் குருமார்களின் அரசாகவும் தற்காலத்தில் 1947 ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாள் முதல் இந்திய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அரசாகவும் இருந்து வருகின்றது.

அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனம்

ஒவ்வொரு காலத்திலும் சொத்துடைமை(உரிமை) அடிப்படையில் உரிமைகள் இருந்தன. தற்பொழுதும் அப்படித்தான் இருக்கின்றது. மேலும், 'வரலாற்றுக்குத் தெரிந்த அரசுகள் மிகப் பெரும்பாலானவற்றில் குடிமக்களின் உரிமைகள் அவர்களுடைய செல்வ நிலைக்குத் தக்கப்படி ஒதுக்கப்படுகின்றன.' என்ற எங்கெல்ஸின் கூற்றின் வழியேயும் அறியலாம். (ப. 278) ஐ.நா. சபை வெளியிட்டுள்ள மனித உரிமைப் பிரகடனமும் இதையேதான் உரிமையாக அறிவித்துள்ளது.

மேலும் தனிச் சொத்து ஒழிப்புப் பற்றி எந்தவொரு முயற்சியையும் எடுக்கவில்லை. நாம் வாழுகின்ற காலம், தனிச் சொத்தின் அடிப்படையில் இயங்குகிற ஒரு சமூகத்தை அதிலிருந்து விலக்கிவிட்டு உரிமை பேசுவது என்பது அபத்தமானது. ஏனெனில் தனிச்சொத்து என்பது சமூகத்தில் ஒரு வர்க்கம் பிறிதொரு வர்க்கத்தைச் சுரண்டியதனால் உருவானதாகும். ஆகவே தனிச்சொத்துரிமையை ஒழிக்காமல் உரிமைகள் பற்றி நினைப்பதும் கூட வரலாற்று உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும்.

அனைத்து மனிதர்களும் சுதந்திரமானவர்களாகவும் கண்ணியத்திலும் உரிமைகளிலும் சமமானவர்களாகவும் பிறக்கவில்லை. எல்லா மனிதர்களும் பகுத்தறிவும் மனசாட்சியும் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் சகோதரத்துவ உணர்வுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். ஆனால் மனிதர்கள் தனிச் சொத்துரிமை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார நிலைமைகளின் பால் கட்டப்பட்டுள்ளனர். எனவே அப்படிப்பட்டவர்கள் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் பெற்றவர்களாக இருக்க முடியாது.

நாகரிகச் சமூகத்தின் வரலாற்றின் தொடக்கம் முதலே மனிதன் பொருளை (சொத்துடைமை - உரிமை) அடிப்படையாகக் கொண்டே தன்னுடைய சுதந்திரத்தை இழந்திருந்தான். இன்றைய இந்தியாவில் முதலாளித்துவ ஜனநாயக ஆட்சி நடைமுறையில் உள்ளது. அதனால், மக்கள் தனிச்சொத்து என்ற கட்டுத்தளையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு விடுவிப்பது மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் நோக்கம் இல்லை. எனவே, மனித உரிமைப் பிரகடனம் குறிப்பிடுவது போன்று பொதுவான உரிமை, சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பதெல்லாம் கற்பனையே. நிஜவாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் மேற்கூறியவற்றைத் தன்னுடைய சொத்துரிமையின் அடிப்படையிலேயே பெற முடிகின்றது. ஆகவே தனிச் சொத்துடைமையின் அடிப்படையில் அமைந்த சமூகத்தில் பொதுவானதென எதுவும் இருக்கவில்லை என்பதை,

உண்மையான தேவைகளுக்கு பதிலாக உண்மையின் தேவைகளையும் பாட்டாளி வர்க்க நலன்களுக்குப் பதிலாக மனித மனோபாவ நலன்களையும் அதாவது எந்த வர்க்கத்தையும் சாராத, உண்மை உலகில் இல்லாத ஒரு பொதுவான மனிதனின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகவும் நினைத்து கொண்டால்... ஆனால் இப்படிப்பட்ட பொதுவான மனிதன் என்பவன் சித்தாந்தக் கனவு என்னும் பனிமூட்டத்தில்தான் இருக்க முடியும்³¹

என்ற மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் கூற்றின் வழி உறுதிப்படுத்தலாம். ஆகவே ஐ.நா. சபையும், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமும் குறிப்பிடுவது போன்று வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இந்திய மக்களைக் காண்பதென்பது இந்தியாவின் ஆளும் வர்க்கத்திற்கு உரிமையையும் ஆளப்படுகிற வர்க்கத்திற்குக் கடமையையும் வழங்குவதாகும்.

கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் இருந்த நிலைமையைவிட இன்றைக்கு இருக்கின்ற ஆட்சி நிலைமை எவ்வகையிலும் முழுமையான சுதந்திரத்தை மக்களுக்கு வழங்கிடவில்லை. ஏனெனில், இந்திய அரசின் செயற்பாடுகள் நாட்டில் வறுமையை ஒழித்துவிடவில்லை. 1993ஆம் ஆண்டு வரையிலும் 'வறுமை' சமூக நிதர்சனமாக இருந்த நிலையைக் குறிப்பிட்டு,

காலனியாட்சிக்குப் பிறகு இந்தியாவில் கொண்டுவரப்பட்ட பல்வேறு திட்டங்கள் பெரும்பான்மை அரசியல் சார்புடையனவாக இருந்ததுடன் நிர்வாகம், புதிய விவசாயப் பொருட்களை உற்பத்திச் செய்தல், இரசாயனப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி விளைச்சலைப் பெருக்குதல், நிலத்தின் தரத்தை உயர்த்துதல், நிலவுடைமை தாரர்களின் நிலங்களைப் பாதுகாத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளிலேயே அதிகக் கவனமும் அக்கறையும் செலுத்திய அளவிற்கு நில உரிமையற்ற கூலித் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்குச் சாதகமாக அமையவில்லை³²

என்பதாக ஆ. ஏகாம்பரம் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

எனவே, இன்றுவரையிலும் 'வறுமை' ஒழிந்துவிடவில்லை. மாறாக நாளும் வறியவராக மாறிக் கொண்டுவரும் உழைக்கும் மக்கள் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறைகளைச் சகிக்க முடியாது உள்ளனர். மேலும்

ஆளப்படும் வர்க்கத்தின் மக்கள் பொருளியல், கருத்தியல் என எல்லா வகையிலும் அடிமைத்தளைகளுடனேயே கட்டப்பட்டுள்ளனர். எந்த அகில உலகப் பிரகடனமும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமும் உழைக்கின்ற, அடிமைப் படுத்தப்பட்ட மனிதர்களுக்கான உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்திவிட வில்லை. மாறாக ஒவ்வொரு மனிதனையும் (தனிச் சொத்தினை) பணம் சேர்க்கும் போட்டியில் தள்ளிவிட்டிருக்கின்றது. எனவே, தனிச்சொத்து ஒழிக்கப்படும் வரையில் உரிமைகள் அதன் உள்ளடக்கப் பொருண்மையில் உரிமைகள் ஆகாது.

தனிச்சொத்து ஒழிப்பு

நாம் முன்னரே விளக்கியுள்ளபடி தனிச்சொத்துரிமை தான் மனிதனை வெறுமனே செல்வத்தை மட்டும் தோற்றுவிக்கின்ற கருவியாக மாற்றியது. மனிதனுடைய உழைப்புச் சக்தி உருவாக்கிய செல்வத்தின் மீதான தனி உரிமையே உழைத்த மனிதனை அடிமையாக்கியது. சமூக உழைப்பிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட சமூக உடைமை தனி உடைமை (உரிமை)யாக வளர்ச்சிப் பெற்றது. அதனை மீண்டும் சமூகம் அனைத்துக்கும் பொதுவாக்கிட வேண்டும். பொதுவுடைமைப் பொருளாதாரம் மட்டுமே வர்க்கங்களை ஒழித்துச் சமூகத்தில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும். அப்படி நிலைநாட்டப்பட வில்லையெனில் சமூகத்தில் பெரும்பான்மை (உழைக்கும்) பிரிவினருக்குத் துன்பங்களும் துயரங்களுமே தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும். எனவே தனிச்சொத்துரிமையை கருவாகக் கொண்டு வளர்ந்த, நாகரிகச் சமூகத்தைப் பற்றி எங்கெல்லா குறிப்பிடுவது இவ்விடத்து நோக்கத்தக்கது.

நாகரிகம் மனிதனது மிகக் கீழான உணர்ச்சிகளையும் தூண்டிவிட்டு, அவனுடைய மற்ற எல்லாத் திறமைகளும் பாதிக்கப்படுகின்ற முறையில் இவற்றை வளர்த்துத்தான் அச்சாதனைகளை நிறைவேற்றியது. நாகரிகத்தின் முதல் நாளிலிருந்து இன்றைய நாள் வரை அப்பட்டமான பேராசைதான் அதை இயக்கும் சக்தியாக இருந்து வந்துள்ளது. செல்வம், அதிகமான செல்வம், இன்னும் செல்வம்; சமூகத்தின்செல்வம் அல்ல, இழிந்த தனிநபரின் செல்வம். இதுதான் நாகரிகத்தின் ஒரே தீர்மானகரமான குறிக்கோளாகும். இந்தக்

குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்கு முயன்ற பொழுது சமூகத்தில் விஞ்ஞானம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது. கலை மீண்டும் மீண்டும் முழு மலர்ச்சியடைந்தது என்றால், அவை இல்லாமல் செல்வத்தைக் குவிப்பதில் இன்றைய வளமான சாதனைகளைச் செய்திருக்க முடியாது என்பதே காரணமாகும்.³³

என்பதிலிருந்து அளவில்லா தனிச்சொத்துரிமைதான் எல்லாருடைய (உழைக்கும் வர்க்கத்தின்) உரிமைகளையும் பறித்துக் கொண்டது என்பது பெறப்படும். மேலும் அது அந்த வர்க்கத்திற்குக் கடமைகளை மட்டுமே வழங்கியிருக்கிறது. எனவே, தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட உற்பத்தி முறையில் ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு வளர்ச்சியும் அதே சமயத்தில் அந்த உற்பத்தியில் பங்கெடுப்பவருக்கு எதிரான தன்மையை அளிக்கிறது என்று கருதலாம். தனிச்சொத்துடைமையின் அடிப்படையில் தோன்றிய மதம் முதலான அனைத்துமே மனிதனுடைய உரிமைகளைப் பறிப்பதற்கு வழிவகுத்தன. அதே சமயத்தில் அவை புனிதங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டு மக்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வழிவகுத்தன. அதனை,

மதம், சமூக அந்தஸ்து, சொத்துடைமை ஆகிய அனைத்தும் ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனின் உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்திற்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் அடிப்படைகளாவன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு காலத்தில் மேலோங்கி நின்று ஒன்றன் மேல் ஒன்று ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.³⁴

என அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

தனிச்சொத்துடைமை சமூகத்தில் திருட்டைத் தோற்றுவித்தது. அந்தத் தனிச்சொத்துரிமை மனிதனைப் பொய் பேசக் கட்டாயப்படுத்திற்று. மனிதன் நாகரிகத்தில் எவ்வளவு முன்னேறுகிறானோ, அந்த அளவுக்குப் பொய்யிலும், புனை சுருட்டிலும் முன்னேறுகிறான். எனவே நாம் குறிப்பிடும் நாகரிகம் என்பது தனியுடைமையிலிருந்து தோன்றியதாகும். இதனை,

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக பணக்கார வர்க்கத்தினர் கொடிய வன்முறையாலும், மிருக பலத்தாலும் சாதாரண மக்களைச் சுரண்டியும், அடிமைத்தனத்தை நிலைநிறுத்தியும் வந்துள்ளனர்.

சுரண்டப்பட்ட மக்கள் சற்றாவது தமது மோசமான நிலையிலிருந்து விடுபட முயற்சிக்கும்போது, சுரண்டும் கூட்டம் (வர்க்கம்) அம்முயற்சிக்கு 'வன்முறை' என்று பட்டம் சூட்டுகிறது.³⁵

என ராகுல் சாங்கிருத்யாயன் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தனிச்சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்த காலந்தொட்டே வஞ்சிக்கப்பட்ட வர்க்கம் தன்னை அடிமைத்தனம் என்ற நுகத்தடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முயற்சித்து வந்திருக்கின்றது. ஆனால் அடிமை விலங்குகள் உடைக்கப்படவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது சகலவிதமான அடிமை விலங்குகளும் உடைக்கப்பட வேண்டும் என உலகம் முழுவதிலுமுள்ள தொழிலாளர்கள் முயன்று வருகின்றனர். இத்தகைய உரிமைப் போராட்டம் நாகரிகக் காலப்பகுதி நெடுகிலும் நீடிக்கின்றது. தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப்பட்டு எல்லாம் பொதுவுடைமை என்ற நிலைமை உருவாக்கப்படாமல் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பற்றி கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். சட்டங்களையும் திருத்தங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். ஆனால் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க இயலாது. எனவே தனிச்சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்தச் சமூக அமைப்பை மாற்ற வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

மனித உரிமைப் பிரகடனமும் தனிச் சொத்துரிமையும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் உலகெங்கிலும் உள்ள பெரும்பான்மையான நாடுகளில் காலனிய ஆதிக்கம் நிலவியது. உலகின் பெரும்பான்மைப் பகுதியை அல்லது உலகம் முழுவதையும் தனக்கு அடிமையாக வைத்திருக்கச் சில நாடுகள் முயன்றன. அதன் காரணமாக மக்கள் திரளினரில் பெரும்பான்மையினர் பட்டினியாலும், நோயாலும் காலனிய ஒடுக்குமுறைத் தண்டனைகளாலும் கொல்லப்பட்டனர். ஒருபுறம் அளவில்லாச் செல்வமும் அதன் மறுபுறம் மிகுதியான வறுமையும் நிலவியது. காலனியாதிக்கத்தின் தவிர்க்க இயலாத அம்சமாக மனித சமூகத்தின் பெரும் பகுதியினருக்குக் கல்வியறிவைப் புகட்ட வேண்டியத் தேவையும் ஏற்பட்டது.

ஏனெனில் அறிவியலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நவீன எந்திரங்களை இயக்குவதற்குச் சிறிதளவேனும் கருவிகளை இயக்குவதற்கும் தொழிலாளர்களைக் கண்காணிக்கவும் ஆட்கள் தேவைப்பட்டனர். சமூகத்தின் நடுத்தர வர்க்கத்தினரும் கீழ் வர்க்கத்தினரும் கல்வி கற்று அதன் பயனைக் காலனியாதிக்க அரசுகளுக்கு வழங்க வேண்டியத் தேவை அதிகரித்தது. நவீன அறிவியலின் வளர்ச்சி உலக நாடுகளுக்கிடையிலான இடைவெளியை வெகுவாகக் குறைத்துவிட்டது. இவை அனைத்தும் இந்தியாவுக்கும் இந்திய மக்களுக்கும் நிகழ்ந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நடந்தேறிய உழைக்கும் மக்களின் ருஷ்யப் புரட்சி உலகம் முழுவதுமிருந்த சொத்துடைய அரசர்களின் ஆளும் வர்க்கத்தினரை அச்சத்தில் ஆழ்த்தியது. அதே சமயம் உலகம் முழுவதிலும் இருந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு அப்புரட்சி புத்துயிர்ப்பை வழங்கியது. மேலும் மாபெரும் இரு உலகப் போர்களை நடத்திய ஆளும் வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப் போட்டியின் விளைவாகப் பல இலட்சக்கணக்கில் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் கொல்லப்பட்டனர். உழைக்கும் மனிதர்களாகிய சுரண்டப்பட்ட வர்க்கத்தினரின் பிணங்களின் மீது ஆளும் வர்க்கத்தின் ஆட்சியதிகாரம் நிலைப்படுத்தப்பட்டது.

உலகப் போர்களில் சோவியத் அரசு (உழைக்கும் வர்க்கத்தினர்) மேற்கொண்ட நடவடிக்கையானது உலகம் முழுவதிலுமிருந்த மக்களின் ஏகோதிபித்த ஆதரவைப் பெற்றது. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த மக்கள் ஆளும் வர்க்கத்தினருக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். உழைக்கும் மக்களின் அரசான சோவியத் அரசு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த மக்களின் இலட்சியக் கனவாக இருந்தது. எல்லா நாடுகளிலும் ஆளும் வர்க்கத்தை வேரோடு பிடுங்கியெறிய ஆர்த்தெழுந்த மக்களைக் கண்டு ஆளும் வர்க்கத்தினர் திகைத்தனர். அவர்களைக் கடவுளின் பெயராலும் நீதியின் பெயராலும் ஆள்வதற்கு முடியாமல் போனதைக்கண்டு சமாதான உடன்படிக்கையை அவர்கள்முன் வைத்தனர்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை உலகத்துக்குச் சமாதானத்தையும் மனித உரிமைகளையும் வழங்கும் அமைப்பு என்று கூறி சமாதானம் செய்தனர். மிக மிக நேர்த்தியான வழியைக் கண்டுபிடித்த பெருமிதத்தோடு உலகம் முழுவதிலுமிருந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஒன்றுகூடி விவாதித்தனர். பல நாடுகளுக்கும் சென்று அந்நாடுகளில் இருக்கும் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கருத்தை அறிந்து அவற்றைப் பற்றிக் கலந்தாலோசித்தனர். மேலும் அவர்களின் முயற்சியின் பயனாக,

உலகப் போர்கள் மனிதக் குலத்திற்கு ஏற்படுத்திய அழிவின் பரிமாணங்களையும் மனிதர்களுக்குப் போரினால் நேர்ந்த தீங்குகளையும் கண்ட பின்னர் அழிவிலிருந்து உலகைக் காக்கவும் அமைதி நிறைந்த உலகினை மாந்தர்க்கு அளிக்கவும் புதிய உறுதிகள், பொது முயற்சிகள் அமைப்புகளின் மூலமாக மலர்ந்தன. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் இத்தகைய மனித உரிமைப் பாதுகாப்பு முயற்சிகள் தீவிரமாயின.³⁶

மேலும் ஜெர்மனியின் பெயரால் உலகெங்கும், ஜெர்மனியைச் சார்ந்திருந்த ஆளும் வர்க்கத்தினரின் வெறியினால் யூதர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அதனை,

இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜெர்மனியில் ஏதும் அறியாத கோடிக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் இனப்படுகொலை செய்யப் பட்டனர். அப்போருக்குச் சில நாள் முன்பாக மனித உரிமைகள் செயல்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் இருந்தாலும் முழுமையாகச் செயல்படவில்லை. ஜெர்மனியிலிருந்து யூதர்கள் தப்பிக்க ஓரளவு உதவின. ஐக்கிய நாடுகள் உட்பட அதன் கூட்டமைப்பு நாடுகள் தப்பித்து வரும் யூதர்களை அகதிகளாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டனர். போர்க் காலங்களில் இனப் படுகொலையைத் தடுக்க எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. அப்போரில் 60 லட்சம் யூதர்களும் 5 லட்சம் ஜிப்சிகளும் (பழங்குடி மக்கள்) 10 ஆயிரம் பொது உடைமையாளர்களும், ஜனநாயகவாதிகளும், ஓர் இனச் சேர்க்கை வாதிகளும், தெய்வ ஆலயப் பணியாளர்களும், தம் கொள்கையை மறுக்கும் பொதுமக்களும் காட்டு மிராண்டித் தனமாக இனப் படுகொலை செய்யப்பட உலக நாடுகள் செயலற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன³⁷

என்பதை ச. திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுவர்.

உலக அமைதிக்கு ஒன்றுகூடி ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தனை செய்த (ஆலோசித்த) ஆளும் வர்க்கத்தினர் உலக அமைதிக்கும் உலக முன்னேற்றத் திற்கும் தேவையான கொள்கைகளோடு மனித உரிமைக்கான கருத்துகள் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தனர். எனவே மனித உரிமைகளின் மதிப்பை மேம்படுத்தவும், அதை ஊக்கப்படுத்தவும் வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இனம், பால், மொழி, சமயம் மற்றும் மதம் முதலான வேறுபாடுகளற்ற நிலையிலானதும் விடுதலை பெறக் கூடிய வகையிலானதுமான ஓர் அமைப்பு முன் வைத்தது. அதன் விளைவாக உலக நாடுகளிடையே தேவை என்ற குறிக்கோளை உலகத்தின் பெரும்பான்மை நாடுகளைச் சுரண்டிக் கொழுத்த ஆளும் வர்க்கம் உருவானது. அதற்கு முத்தாய்ப்பாக 1941 இல் வெளியிடப் பெற்ற அட்லாண்டிக் சாசனம் 1942 இல் ஐக்கிய நாடுகள் வெளியிட்ட பிரகடனம் ஆகியன அமைந்தன. எப்படி சமூகத்தில் ஆளும் வர்க்கம் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தின் மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்கு அரசு என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டதோ அதே பாணியில் உலக அமைதிக்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்ற அமைப்பும் உலகத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தினரால் அவர்களின் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தவும் சட்டப்பூர்வமாக்கவும் நிறுவப்பட்டது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை

உலகம் முழுவதும் ஒரு மாபெரும் அமைப்பின் கீழ்க் கொண்டு வரப்படுமானால் அந்த அமைப்பு மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கும். மேலும் அனைத்து உலக நாடுகளையும் உறுப்பினர் என்பதாக அறிவித்து அந்த அமைப்பின் அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவும் வழிவகுக்கலாம் என்று வல்லரசுகளின் அதாவது இதுவரை உலகத்தை நவீன விஞ்ஞானப் போர்க் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி அடிமையாக வைத்திருந்த நாட்டின் ஆளும் வர்க்கத்தின் தலைவர்கள் முடிவெடுத்தனர். அவர்கள், எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் நன்மைகளை ஏற்படுத்தி அவர்களின் வாழ்வில் புத்தொளி பாய்ச்சப் போகும் சக்தியாக 'ஐக்கிய நாடுகள் சபை'யை உருவாக்கிப் புனிதப் படுத்தினர். அவர்கள் இந்த அமைப்பில் பங்கேற்க மறுக்கும் நாடுகளை மனித உரிமைகளை மதிக்காத நாடுகள் என்று பொய்ப்பிரச்சாரம் செய்தனர்.

மேலும் சுதந்திரத்தையும், சமாதானத்தையும், நவநாகரிகத்தையும், தங்களின் மொழியையும் காலனியாதிக்க நாடுகளில் மிக ஆழமாக வேருன்றச் செய்திருந்த நாடுகளை 'ஐக்கிய நாடுகள் சபை'யின் அங்கத்தினர்களாகப் பங்குபெறச் செய்தனர். இவ்வாறாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அந்த அமைப்பு 1948-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 10-ஆம் நாளன்று ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை, மனித உரிமைகள் தொடர்பான உலகளாவிய உறுதிமொழியினை வெளியிட்டது. 'சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனத்தை' (Universal Declaration Human Right) என்ற இந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கச் செயலைத் தொடர்ந்து நாடுகளின் அரசியல் நிலை, எல்லை என்ற எந்தப் பாகுபாடுமின்றி பள்ளிகள் மற்றும் பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்களிலும் இந்த மனித உரிமைகள் பற்றிய கருத்துப் பரப்பப்பட வேண்டும். அனைவராலும் அறியப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் எல்லா உறுப்பு நாடுகளும் இதனை அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும் என அவற்றிற்கு அறிவுறுத்த ஐ.நா. சபை எல்லா உறுப்பு நாடுகளையும் அழைத்தது. ஆனால் அந்தப் பிரகடனத்தின் எந்தவொரு பகுதியிலும் எல்லாவகையான துயரங்களையும் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திவரும் தனிச்சொத்துரிமை ஒழிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையானது மனித உரிமைகளைக் கண்டுபிடித்த இச்செயலைக் கருத்து முதல்வாதக் கற்பனை நாடகம் என்றுதான் கருதவேண்டும். ஏனென்றால்,

இந்தப் பவுதிக உலகத்திற்குப் பின்னால் தாம் ஒரு ஆத்மாவை, பிரம்மத்தை, மனத்தை, எதார்த்தமான உயர்ந்த உலகத்தைக் கண்டு கொண்டதாக ஏற்கனவே இதே தத்துவாசிரியர்கள் பலரும், தற்போதிருக்கும் சிலரும் சொல்லிக் கொண்டனர். அப்படிப் பட்டவர்கள் குறித்து நாம் கூற வேண்டுமானால் அவர்கள் உண்மையை அடையவில்லை; அதைத் தயார் செய்தார்கள் என்றுதான் கூற வேண்டும். ஆனால் உண்மையை அடைய முடியுமே தவிர, அதைத் தயார் செய்ய முடியாது. நம் கண் முன்னாலுள்ள உண்மை உலகத்தை மறுத்து, இப்படிப்பட்ட உண்மையைத் தயார் செய்வது கற்பனைச் செயலேயாகும். அதனால் எவ்விதப் பயனுமில்லை. நம்மால்

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி செய்யப்பட முடியாத எதுவும் மூடநம்பிக்கை யாகத்தான் இருக்க முடியும்.³⁸

என ராகுல் சாங்கிருத்யாயன் குறிப்பிடுவர். இதனை மனித உரிமைப் பிரகடனத்தோடு ஒப்புநோக்கும்போது உண்மையைப்போல உரிமையையும் அடைய முடியுமே தவிர அதைத் தயார் செய்ய முடியாது. ஆனால் மனித உரிமையைத் தயார் செய்த பெருமை ஐக்கிய நாடுகள் சபை செய்த மிகப் பெரிய சாதனையாகும். எனவே தயார் செய்த உரிமையை நடைமுறைப்படுத்த முடியாது. ஆனால் தனிச்சொத்துரிமையை ஒழிப்பதிலிருந்து மனிதனுக்கான உரிமையை வென்றெடுக்க முடியும். எனவே நம் கண் முன்னே நம் கைகளால், உழைப்பால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகப் பயனைத் தனிச் சொத்துடைமையாக அபகரித்துக் கொண்ட வர்க்கத்தின் சொத்துக்களை பொதுவுடைமையாக்குவது தான் சமூக நீதியாகும். இதைச் செய்வதற்குரிய ஒரே வர்க்கம் பாட்டாளி வர்க்கம் மட்டுமே. அந்த வர்க்கம் தனது சர்வாதிகாரத்தினால் ஏகபோக தனிச்சொத்துரிமை அடிப்படையிலான சகலவிதமான சட்ட அமைப்புகளையும் நொறுக்க வேண்டும். தனிநபரை மையமாகக் கொண்ட அளவில்லா தனிச் சொத்துடைமையை ஒழித்துக்கட்டுவதுடன் சகலவிதமான அடிமைத்தனத் திலிருந்தும் மனிதகுலம் முழுவதையும் விடுவிக்க வேண்டும். அத்தகையப் பணியைச் செய்ய விடாமல் தடுக்கும் அமைப்பே ஐக்கிய நாடுகள் சபை அது உலகம் முழுவதையும் ஆள்கின்ற ஆளும் வர்க்கத்தினரின் சதிகாரச் சபையாகும். (காண்க: பின்னிணைப்பு - i)

முதல் உலகப்போரும் உழைக்கும் மக்களின் புரட்சியும்

‘சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனம், 1948’ வெளியிடப்படுவதற்கு முன்னர் முதல் உலகப் போர் (1914-1918) நடைபெற்றது. போரின் முடிவில், ரஷ்யப் புரட்சி வெடித்தது. அப்புரட்சியானது நிலம், ரொட்டி, சமாதானம் என்கிற அடிப்படை உரிமைகளை முன்னறிவித்ததுடன் அதை நடைமுறை யாக்கியது. 1917 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவில் நடைபெற்ற அக்டோபர் புரட்சியானது உழைக்கும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகளின் (சர்வாதிகாரம்) ஆட்சியானது அதுநாள்வரை சுரண்டப்பட்ட மனிதர்களாக இருந்தவர்களுக்கு

முழுச் சுதந்திரத்தையும் சட்டப் பூர்வமாக்கியது. உலகத்தில் முதன் முதலாக சோவியத் ரஷ்யாவுக்குட்பட்ட நிலத்தில் இருந்த தனி உடைமை ஒழிக்கப்பட்டு சமத்துவம் நிறுவப்பட்டது.

பொருளாதாரச் சுதந்திரமில்லாத சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்பனவெல்லாம் வாய்ச்சவடால் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியது. எனவே பொருளைப் பொதுவில் வைப்பதே அடிமைத்தனத்தின் ஊற்றுக் கண்ணை அழிப்பதாகும். இதன்விளைவாக, பொதுவுடைமைப் பொருளாதார ஆட்சி ஏற்பட்டது. பொதுவுடைமைச் சமூகத்தின் நிறைகளை மறைப்பதற்கும், உலக முதலாளித்துவம் தன்னுடைய சுரண்டலைத் தொடர்வதற்கும் அதன் அடிவருடிகளாக உலகம் முழுவதிலும் இருந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஒன்று கூடி உருவாக்கிய ஓர் அமைப்பே 'ஐக்கிய நாடுகள் சபை' ஆகும்.

ஆகவே மனித உரிமை என்பது 'ஐக்கிய நாடுகள் சபை' அறிவித்த 'சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனம், 1948' அறிவிக்கையிலிருந்தே உலகின் பெரும்பாலான பகுதிகளுக்குக் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டது.

10, டிசம்பர் 1948ல் உலக மனித உரிமைகள் சாசனம் மட்டும்தான் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. அதன் பிறகு இரு பகுதிகளாக 16, டிசம்பர் 1966 ல் ஐ.நா. பொதுச் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டு 3 சனவரி 1976 முதல் அமலுக்கு வந்த குடிஉரிமைகள், அரசியல் உரிமைகள் குறித்த பன்னாட்டு உடன்பாடு மற்றும் பொருளாதாரச் சமூகப் பன்னாட்டுரிமைகள் குறித்த பன்னாட்டு உடன்பாடு ஆகியன வெளியிடப்பட்டன. 1976 முதல் இவை அமலுக்கு வந்துள்ளன³⁹

என்ற இராஜமுத்திருளாண்டியின் கூற்றிலிருந்து ஐ.நா. சபை எவ்வளவு விரைவாக மக்களுக்கு உரிமைகளை வரையறைப்படுத்தி நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது என்பதை அறியலாம். மேலும் 1976 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பாகவே ஏறக்குறைய காலனியாதிக்கத்தின் கீழிருந்த நாடுகள் தங்களைப் போராட்டத்தின் மூலம் விடுவித்துக் கொண்டன. இருப்பினும் விடுதலைக்குப் பின்னர் அந்நாடுகளை ஆண்ட, ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஐ.நா. சபையில் தங்கள் நாடுகளை உறுப்பு நாடுகளாக்கினர். மேலும் அந்த அமைப்பு வகுத்தளித்தச்

சட்டங்களையும், கருத்துரைகளையும் தங்கள் நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு அதிகாரம் செய்வதில், சுரண்டல் பணியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். இதே நிலைமை இந்தியாவுக்கும் பொருந்தும்.

இந்தியச் சட்டமும் மனித உரிமைகளும்

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் முகப்புரையிலேயே (Preamble to the Constitution of India) இந்தியாவைப் பேரரசாண்மை வாய்ந்த, சமநலமை நெறிசார்ந்த, சமயச் சார்பற்ற, மக்களாட்சிக் குடியரசாக அமைக்கவும் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் சமூகப் பொருளாதார, அரசியல் நீதியும் சிந்தனையில், சிந்தனை வெளிப்பாட்டில், நம்பிக்கையில், பற்றார்வத்தில் மற்றும் வழிபாட்டில் தன்னுரிமையும் தகுநிலையில் மற்றும் வாய்ப்பில் சமன்மையும், உறுதியாகக் கிடைக்கச் செய்யவும், ஒவ்வொரு தனிநபரின் மாண்பும் காக்கப்பட ஆழ்ந்த விழைவுகளை வெளிப்படுத்தியிருப்பதை முதலில் நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

அரசியல் சட்டத்தின் முகப்பில் மிளிரும் இவ்வுயரிய உந்துணர்வுகள் மட்டுமல்ல - அரசியல் சட்டத்தின் பகுதி (Part III Fundamental Rights) இல் வழங்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளும், பகுதி (Part IV - Directive Principles of State Policy) இல் பொதிந்துள்ள அரசின் கொள்கை வழிச் செலுத்தும் நெறிகளும் குடிமக்களுக்கு உரிமைகளின் ஊற்றுக் கண்களாக உள்ளன. இவ்விரு பகுதிகளும் மொத்தத்தில் குடிமக்களின் மாண்பு நிறை வாழ்க்கையை உறுதி செய்ய, நேர்மையும் மனித நேயமும் கொண்ட அரசும் சமூகமும் நாட்டில் அமைந்திட, நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள உறுதியளித்து நிற்கின்றன. ஆனால் இவையனைத்தும் மட்டுமே ஒரு மனிதனைச் சுதந்திரமானவனாக மாற்றிவிட முடியாது. ஏனெனில் பொருளின்மை என்பது மற்றெல்லா வகைப்பட்ட உரிமைகளையும் மழுங்கடித்து விடும் தன்மையதாக உள்ளது. இதனையே திருக்குறள்,

அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு

(குறள். 247)

என்று எடுத்துக்காட்டியது. தற்போது உலகெங்கும் ஆளும் வர்க்கத்தினரால் போற்றப்படும் உலக மனித உரிமைப் பிரகடனம் (Universal Declaration of Human Rights) ஐநாவின் பொதுச் சபையால் நிறைவேற்றப் படுவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே,

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்ட அமைப்புப் பணி தொடங்கப் பட்டது. ஆயினும், உலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தில் உயிர் நாடியாக உள்ள கோட்பாடுகள் பலவும் ஏற்கனவே இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் இடம் பெறச் செய்யப்பட்டுள்ளன⁴⁰

என்பது மகிழ்வு தரும் உண்மையாகும். ஆனால், நாம் மகிழ்ச்சியடைவதற்கு ஏதுமில்லை என்பதை,

கரவு, சூழ்ச்சி, வஞ்சம், கொலை, கொள்ளை, நாசவேலைகள் முதலிய 'தெய்விகச் செயல்கள்' மூலம் அரக்கர்களாகிய மண்ணின் மைந்தரையும், அசுரராகிய பாட்டாளி மக்களையும் கொன்றும், சிதைத்தும், எரித்தும், துரத்தியும் வெற்றி கண்டு, சிந்துவைக் கடந்து ஆரிய வர்த்தகத்தை நிறுவி, கங்கைக் கரையில் வேத பாராயணம் முழங்க, யாகத்தீயில் குதிரைகள், மாடுகளின் தசைகளைச் சுட்டுச் சுவைத்தபடி, சோமபானம் பருகிய கிறக்கத்தில் உளறிக் கிடந்த இட்லரின் அன்னையரை தந்தையரை அவர்கள் அடையாளம் கண்டார்கள். சோமபானக் கிறக்கத்தில், தந்நல விழிப்புணர்வுடன் அவர்கள் உளறியவை வேதங்களாயின! மனிதகுலச் சட்டங்கள் ஆயின! பொருள் நூல்களாயின! இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் சட்டங்கள் பலவற்றிற்கு அவையே ஆணிவேராகவும் பக்க வேராகவும் அமைந்தன.⁴¹

என்னும் ஜோதிராவ் பூலேயின் கூற்று ஓரளவுக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஒரு மனிதன் உயிருடன் வாழ்வதாலேயே உரிமையுடன் இருப்பதாக கருதமுடியாது. ஏனெனில் அவன் தனிச்சொத்துரிமையின் அடிப்படையில் தன்னுடைய உரிமைகளை இழந்துவிடுகிறான். போர்களும் இதனடிப்படையிலேயே தோன்றின, தோன்றுகின்றன. போர்களில் தோல்வியடைகின்ற மனிதர்கள் வெற்றிபெற்றவர்களால் சம உரிமையுடையவர்களாக நடத்தப்படுவதில்லை. அதனை,

உயிருடன் இருப்பதாலேயே உயிர் வாழத் தகுதி இருக்கிறது என்ற நேர்மையற்ற வாதத்திற்கு அவரது வார்த்தைகள் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். ஒரு சமுதாயம் வாழ்கிறதா, இறக்கிறதா என்பது இங்கு பிரச்சினை அல்ல என்பது என் கருத்து. என்ன நிலையில் வாழ்கிறது என்பதே முக்கியம். உயிர் வாழ்வதில் பல விதங்கள் உள்ளன. அவை எல்லாமே ஒரே மாதிரி கௌரவமானவை அல்ல, தனி மனிதருக்கும் சரி, ஒரு சமூகத்துக்கும் சரி, வெறும் வாழ்வுக்கும் மதிப்புடன் வாழ்வதற்கும் இடையே பெரும் இடைவெளி இருக்கிறது. போரில் வென்று புகழ் சிறக்க வாழ்வதும் வாழ்வுதான் தோற்றுச் சரணடைந்து கைதியாக வாழ்வதும் வாழ்வுதான்.⁴²

என அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து போரில் தோல்வியடைந்தவர்கள் கொல்லப்படுவதையும், அவர்கள் இழிவான தொழில்களைச் செய்வதற்குக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். இந்த அடிப்படையிலேயே ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறியபோது இந்திய நிலப்பரப்பில் வசித்தவர்களைப் பிரித்தாலும் கொள்கையின் மூலம் பாகிஸ்தான், இந்தியா, இலங்கை, வங்காளதேசம் என்ற பிரிவினைகளுக்கு அடிகோலிச் சென்றனர். அந்த நோக்கம் பின்னாளில் நிறைவேறியதை இன்று நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். இந்த அடிப்படையிலேயே நாடுகளுக்கிடையிலான போர்களையும் நாம் காணவேண்டியுள்ளது. இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டமும் இந்தியாவில் மாநிலங்களுக்கிடையே போர்களை நடத்துவதற்குக் காரணங்களைக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் மனித உரிமைகளுக்கான பிரிவுக்கூறு குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பொருளாதாரம் தவிர்த்த மற்றெல்லா உயர்வு, தாழ்வுக்கான காரணிகளை முன்னெடுத்தது. ஆனால் பொருளாதார நிலைமை பற்றியும் அதன் வலிமையைப் பற்றியும் அதனால் ஏற்படவிருக்கும் உழைக்கும் மக்களின் நிலைமையைப் பற்றியும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வில்லை. ஏனென்றால் இறைவன் படைத்த இந்த உலகத்தில் மனிதர்களின் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு அவர்களின் பிறவிப்பயன்தான் காரணம் என்பதைக் கருத்தில்

கொண்டமை காரணமாக இருக்கலாம். மேலும் பொருளின் நிலையாமைத் தன்மையை ஏற்றுக் கொண்டதும் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்வையும் அவனுடைய பொருளாதார நிலைமை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் பாதிக்கிறது. பொருளாதார நிலைமைகளைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாமல் 1993 ஆம் ஆண்டு 'மனித உரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1993' நாடாளுமன்றத்தால் நவம்பர் மாதம் நிறைவேற்றப்பட்டது. குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் சனவரி, 1994 இல் பெறப்பட்டது. இதற்கு முன்னரே செப்டம்பர் 1993இல் குடியரசுத் தலைவரால் பிறப்பிக்கப்பட்டதொரு அவசரச் சட்டத்தின்படி தேசிய மனித உரிமை ஆணையம் (National Human Rights Commission) 12.10.93இல் அமைக்கப்பட்டது. (மனித உரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1993. காண்க பின்னிணைப்பு - ii).

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் மாற்றக்கூடாத ஒன்று அல்ல. அந்தச் சட்டமும் மாற்றப்பட வேண்டியதேயாகும். ஏனெனில்,

எல்லா மத நூல்களுமே தத்தம் காலத்திய முரட்டுப் பிடிவாதங்களாலும், மூடநம்பிக்கைகளாலும், அறியாமையாலும் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை எல்லாமே தத்தம் காலத்திய மத, சமூக, அரசியல் நிலைமைகளைப் பாதுகாப்பவையாகவே இருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அந்த நிலைமைகள் இன்று பயனற்று செத்துவிட்ட நிலைமைகள்தான்! ஆனால் இம்மத நூல்கள் அவற்றையே நம் தலையில் கட்டிவிடப் பார்க்கின்றன.⁴³

என்ற ராகுல் சாங்கிருத்யாயன் கூற்றை இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கும் பொருத்திப் பார்க்க முடியும். அம்பேத்கர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரே இத்தகைய கருத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. எனவே உழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு உரிமைகளைப் பெற்றுத் தருவதற்குத் தனிச்சொத்துரிமையை ஒழிக்கும் சட்டங்கள் அவசியமாகின்றது. இன்றைக்கு நடைமுறையில் இருக்கின்ற சட்டங்கள் அதைப் போற்றிப்

பாதுகாத்து அதன் பெயரால் சமூகத்தில் பெரும்பான்மையினரான உழைக்கின்ற வர்க்கத்தினரைச் சுரண்டுகின்றது.

மேலும், மனிதர்களைக் காக்கை குருவி போலச் சுட்டுத்தள்ளிவிட்டு சட்டத்தின் ஆட்சி நடக்கின்றது என மனித உரிமைகளுக்குச் சவால் விடுகின்றது. மேலும்,

குற்றவாளிகள் என்று கருதுவோரை காவல்துறை எந்தவித விசாரணையும் இல்லாமல் குருவி சுடுவதுபோல சுட்டுத் தள்ளுவது அல்ல, பெருகிவரும் குற்றங்களைத் தடுப்பதற்கான தீர்வு. காக்கிகளின் கையில் லத்தி இருப்பதையே மனித உரிமை மீறல் என்று சர்வதேச மனித உரிமை ஆணையம் கூறும்போது, காவல்துறையினர் துப்பாக்கித் தீர்வு வழங்குவதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?⁴⁴

என்ற வினா எழுப்பப்படுவதிலிருந்து தனிச்சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆளும் வர்க்கத்தினரின் சட்டஅமைப்பின் உண்மை புலப்படுகின்றது.

தமிழகத்தில் மனித உரிமைகள் ஆணையம்

1993 மனித உரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி மாநிலங்களில் மனித உரிமை ஆணையங்கள் நிறுவப்பட வழி செய்யப்பட்டிருந்தும், மார்ச் 1996 வரை, மேற்கு வங்காளம், இமாச்சலப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் அஸ்ஸாம் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களில் மட்டும்தான் மாநில ஆணையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதற்குப் பிறகு, தென் மாநிலங்களில் முதலாவதாகத் தமிழ்நாட்டில் மாநில மனித உரிமை ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது (1997)⁴⁵

என்ற இராஜமுத்திருளாண்டியின் கூற்றிலிருந்து மனித உரிமைகள் ஆணையம் பற்றி அறியமுடிகின்றது. மேலும், அனைத்து மாநிலங்களிலும் இன்றுவரை மாநில மனித உரிமை ஆணையங்கள் அமையப் பெறவில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆக, 1948 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட 'சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம்' சட்ட முறைப்படி ஒரு நாட்டில் நிறைவேற்றப் படுவதற்கு ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகள் வரை தேவைப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு ஒரு நாட்டின் மக்கள் அதாவது ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்கள் உரிமைகள் இதுவென அறிந்து அதை முறைப்படி அவர்களை ஒடுக்கிய, ஒடுக்குகின்ற வர்க்கத்தினரிடம் (ஆளும் வர்க்கம்) மனுச் செய்து, அதையும்

அவர்களே விசாரணையும் செய்து நீதி வழங்கும் வரை காத்திருக்க வேண்டும். அளவிலா தனிச் சொத்துடைய வர்க்கத்தின் ஜனநாயக முறைப்படி நீதி வழங்கப்படும். பின்னர் அத்தீர்ப்பும் மேல் முறையீடு என்ற பெயரில் சில பல ஆண்டுகளை வீணடிக்கலாம். அதுவரை மிகவும் நிதானத்துடன் சுரண்டப்பட்ட வர்க்கத்தினர் தன்னுடைய வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டும். சட்டம் ஒருநாள் அவனுக்கான உரிமையைப் பெற்றுத் தரும்.

ஆகவே, மனித உரிமைகள் அடங்கிய உலகப் பிரகடனம், இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் ஆகியன எவ்விதத்திலும் மனிதர்களுக்கான உரிமைகளுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கின்ற தனிச்சொத்து பற்றி ஒரு வார்த்தையைக் கூட உழைக்கும் மக்களுக்கு ஆதரவாகச் சட்டமாக்கவில்லை. எனவே அவற்றை அறிவார்ந்த முறையில் ஆய்வு செய்ய வேண்டியதும் மறுபரிசீலனை செய்வதும் அவசியமாகிறது. அவ்வாறு செய்தால் மட்டுமே இன்றைக்குள்ள இந்திய மக்களின் துயரங்களையும் வறுமைகளையும் களைய முடியும். புதியதோர் உலகம் படைக்க வேண்டும் எனில் இதுநாள் வரையில் நமக்குப் போதிக்கப்பட்டு இருக்கின்ற விதி, அறம், ஒழுக்கம், சட்டம் என எல்லாவற்றையும் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தி உழைக்கின்ற வர்க்கத்தினருக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கின்ற வகையில் மாற்றுவது மட்டுமே தீர்வாக இருக்கும்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மூலவராகக் கருதப்பட்ட டாக்டர் அம்பேத்கர் அதன் குறைபாட்டைப் போக்க வேண்டும் என அவருடைய இறுதிக் காலத்தில் முடிவுக்கு வந்தார். இந்தச் சட்டமானது உழைக்கும் மக்களுக்கு உரிமைகளைப் பெற்றுத்தர வழிவகுக்காது. மென்மேலும் அவர்களைச் சுரண்டுவதற்குத்தான் வழிவகுக்கும் என்பதை உணர்ந்தார். எனவேதான் அவர்,

நானும் மற்றும் சிலரும் உருவாக்கிய இந்திய அரசமைப்பு பயனற்றது; பிற்போக்கானது. மக்கள் தேவைகளை முழுவதும் நிறைவேற்ற முடியாதது. பொருளியல் மாற்றம் சமன்மையைப் பெற்றுத்தராதது. எனவே இன்றைய அரசமைப்பை நாம் முற்றிலும் மாற்றி அமைக்க வேண்டும், அல்லது அதனை ஒழித்து, புதிய அரசமைப்பை நாம் உருவாக்க வேண்டும்.⁴⁶

என அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

இந்தியாவில் உழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கான மனித உரிமைகளை வென்றெடுக்க வேண்டும் எனப் பாடுபட்டவர்களுள் டாக்டர் அம்பேத்கரும் தந்தை பெரியாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் இருவரும் இன்றைக்கு நடைமுறையிலிருக்கும் முதலாளித்துவ ஜனநாயகச் சட்டத்தினை அழித்துப் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதிகாரச் சட்டத்தினை, அரசமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்றே தம்முடைய வாழ்நாளின் கடைசிக் காலங்களில் விரும்பினர். அவர்கள் இருவருமே எல்லாவகையான ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கின்ற தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான வர்க்க வேறுபாட்டை உள்ளபடியே களைவதற்கும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் விரும்பவில்லை. எனவேதாம் தம்முடைய இறுதிக்காலத்தில் தம்முடைய செய்கைகளுக்காக வருந்தினர் என்பதனை முற்சுட்டிய வரலாற்று நிகழ்வுகள் வழி அறியலாம்.

கடந்த அறுபத்தைந்து ஆண்டுக்கால இந்திய முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தில் அனைத்துத் தரப்பு மக்களுக்குமான அத்தியாவசியத் தேவையான உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியன தங்கு தடையின்றி கிடைக்கவில்லை. மாறாக,

சிலர் செல்வச் செழிப்பில் திளைக்கிறார்கள். பலர் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கே திண்டாடுகிறார்கள். பெரும்பான்மையான மக்களுக்குக் கல்வி, சுகாதாரம் ஆகியவை எட்டாக் கனியாக இருக்கிறது. காரணம், சமுதாயக் காரணிகளில் இந்தியா பின்தங்கியுள்ளது என்பது தான்⁴⁷

எனக் கோபாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுவர். எனவே தனிச்சொத்துரிமை என்ற அந்த சமுதாயக் காரணிதான்,

முகேஷ் அம்பானி, மிட்டல் ஆகியவர்களும் இந்தியர்கள். குப்பனும் சுப்பனும் இந்தியர்கள்தான்!⁴⁸

எனக் குறிப்பிட்டு எள்ளி நகையாடுவதற்குக் காரணமாகும்.

இந்திய ஜனநாயக உரிமை என்பது அரசின் பங்கேற்பில் எல்லாப் பிரிவு மக்களுக்கும் உரிய மக்கள் தொகை வீதாசாரத்துக்கேற்ற பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதில் சமத்துவம் நிலைநாட்டப் பெறுதலாகும். ஆனால் இந்தியாவில் முரண்பாடே நடைமுறையாகியுள்ளது.

சனநாயகம், சுதந்திரம் என்பவைகள் அயோக்கியர்களுக்கு அதிக வசதியையும், யோக்கியர்களுக்கு மிகுதியான கேட்டையும்தான் அளித்து வருகிறது.⁴⁹

என்று சாடினார் பெரியார். சமத்துவநிலை உருவாக வேண்டுமென்றால், அதிகாரம் மறுக்கப்பட்ட மக்கள் அதைக் கைப்பற்றுவதே ஒரே வழி என்றார் அம்பேத்கர். 'எவ்வகையான முன்னேற்றத்துக்கும் அரசியல் அதிகாரமே திறவுகோலாகும்.' இந்த அதிகாரத்தைத் தலித் மக்கள், பழங்குடியினர், பெண்கள், ஏழை எளிய மக்கள் கைப்பற்றாவிடில் மனித உரிமை நிலவும் சனநாயகமாக இராது என்றார் அவர்.

நமக்குச் சனநாயகம், சுதந்திரம் வந்துவிட்டதென்று கூறுகிறார்களே, அன்று குத்திரனாக இருந்தவன் இன்றைக்குக் கூலிவேலை செய்கிறான். பலசாதியும், மதமும் கொண்ட மக்களை உடைய நாட்டில் சனநாயகம் யோக்கியமாய், நாணயமாய் இருக்க முடியாது. பொதுவாக சனநாயகம் கையில் வலுத்தவன் நாயகமாகத்தான் இருக்கமுடியும்⁵⁰

என்றார் பெரியார்.

ஆகவே மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறுவதற்கு அடிப்படையாக இருந்த உழைப்புதான் இன்றைய நவீன உலகத்தையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் உருவாக்கக் காரணமாக இருந்தது. அதைப் போலவே தனிச்சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டே உலகில் போர்களும் மனித உரிமைக்கேடுகளும் நடந்துள்ளன. எனவே தனிச் சொத்துரிமையின் காரணமாக இதுநாள்வரை சுரண்டப்பட்ட வர்க்கம் அதை ஒழித்துக் கட்டுவது அவசியக் கடமையாகும்.

மேலும் தனிச்சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையே இதுவரையிலான உரிமைப் போராட்டங்கள் கோருகின்றன. அதைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் காலங் காலமாக ஆளப்பட்டு வரும் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. எனவே எல்லாவகையிலும் சுரண்டப்பட்ட வர்க்கத்தினர் இதுநாள்வரையிலான சமூகத்தைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடுவதற்குத் தயாராகி வருகின்றனர். அதற்கு வழிகாட்டும் பொறுப்பு இன்றைய அறிவுத் துறையினருக்கு உண்டு. ஆனால் காலங் காலமாக நடந்த போராட்டத்தில் உழைக்கும் மக்களுக்கான உரிமையைப் பறித்தவர்களுக்கே இவர்கள் பயன்பட்டுள்ளனர். அதை மாற்ற வேண்டியத் தேவை இன்று நமக்கு உண்டு என்பதையே உரிமை - வரலாற்று நோக்கு நிரூபிக்கின்றது.

தொகுப்புரை

‘உரிமை வரலாற்று நோக்கு’ என்னும் இவ்வியலில் மனிதர்கள் இறைவனால் படைக்கப்படவில்லை. அவர்கள் மனிதக் குரங்கினத்திலிருந்து மனிதர்களாகப் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்தார்கள் என்பது கண்டறியப்பட்டது. அவ்வாறு பரிணாமம் அடைந்ததில் அந்தக் குரங்கினத்தின் உழைப்பு முக்கியப் பங்கு வகித்தது. மனிதர்களாக மாறியவர்கள் தமக்கான உணவைத் தாமே உற்பத்திச் செய்து கொண்டனர். அவ்வாறு உணவு தேடியலைந்த நிலையிலிருந்து நிலையாக ஓர் இடத்தில் தங்கி வாழத் தலைப்பட்டனர். அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதியானது ஆற்றங்கரைப் பிரதேசங்களாக இருந்தன. ஆற்றங்கரைப் பிரதேசங்களில் ஆடுமாடுகள் மேய்த்தும் அவற்றில் பால், இறைச்சி, தோல் முதலியவற்றில் கிடைத்த உபரியைக் கொண்டு தமக்கெனச் சிறு குடியிருப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். அதுவரை சமூகம் என்ற நிலையில் மனித இனம் கூட்டமாக வாழ்ந்தது என்பதும் அறியப்பட்டது.

நிலையான குடியிருப்பு என்பது வேளாண்மைத் தொழிலை ஒட்டியே ஏற்பட்டது. ஆரம்பகால விவசாயம், கால்நடை மேய்த்தல் போன்றவை மனிதனுடைய உழைப்பில் அவனுடைய உணவுத் தேவைக்கும் அதிகமாக உற்பத்திச் செய்ய முடிந்தது. இந்த உபரி உற்பத்தியானது ஆரம்ப காலங்களில் சமூகத்தின் சொத்தாக இருந்தது. அவை இனக்குழு, குலச் சமூகங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. அவர்கள் தாய்வழி அமைப்பில் வாழ்ந்து வந்தனர். எனவே உடைமை என்பது மனிதர்களின் வேறுபாட்டைக் கொண்டு வரவில்லை. உடைமையின் பெருக்கமானது கூட்டுச் சமூகத்தின் அடிப்படையை மாற்றுவதற்கு அடிகோலியது. தாயுரிமைச் சமூகம் தூக்கி எறியப்பட்டு தந்தை உடைமைச் சமூகம் நடைமுறைக்கு வந்தது. அத்துடன் உடைமையில் தனி உடைமை (உரிமை)யும் வந்துசேர்ந்தது.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஆரம்பக்காலங்களில் இயற்கைத் தேவையையொட்டி வேலைப் பிரிவினை இருந்தது. பொதுவுடைமைச் சமூகம் நடைமுறையில் இருந்தவரை பெண்ணினம் தன்னுடைய உரிமைகள் எதையும் இழக்கவில்லை. தனி உடைமையின் தோற்றம் சமூகத்தில் ஆண் இனத்திற்குத் தலைமைப் பண்பைத் தந்தபோது பெண்ணினம் இயற்கையாகவே வீட்டில்

கொண்டிருந்த தலைமைப் பண்பும் தூக்கியெறியப்பட்டது. பெண்ணினம் சமூக வரலாற்றில் உரிமைகளை இழந்து அடிமைத்தனம் நடைமுறையானது என்பதும் கண்டறியப்பட்டது.

சமூகத்தில் ஆண் தலைமை நிலைக்கு வந்ததுடன் தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட போர்கள் சமூகத்தில் நடைபெற்றன. அதன் விளைவாகச் சமூகத்தில் அடிமைத்தனம் வளர்ந்தது. உழைப்புச் சக்தியைக் சுரண்டுவதன் மூலம் தனிச்சொத்து என்பது வேகமாக வளர்ந்தது. அதுவரை சமூகத்தில் இல்லாத பணம் முதலியன உருவாக்கப்பட்டன. அதை உருவாக்குவதில் உழைப்பில் எவ்விதப் பயனுள்ள பங்கையும் செலுத்தாத வணிகர் என்ற வர்க்கத்தின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது.

உலகம் முழுவதிலும் வணிகம் நடைபெற்றது. ஓரிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட செல்வங்கள் மற்ற இடங்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதன் பெயரில் உழைக்கும் வர்க்கத்தைவிட அதைச் சுரண்டும் வர்க்கமான வணிக வர்க்கம் சகலவிதமான உடைமைக்கும் சொந்தம் கொண்டாடியது. ஆரம்பத்தில் அடிமை நிலை நிலவிவந்த காலத்தில் அது உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இடமளிக்காத காரணத்தால் அது வீழ்த்தப்பட்டது. நிலத்தின் பெயரால் இருந்த உழைப்புச் சுரண்டல் தொழிற் பிரிவினைகளோடு சேர்ந்து கொண்டு சகல துறைகளிலும் அடிமைத்தனத்தைக் கொண்டு வந்தது. அவரவர்களின் காலம் முதல் இன்றைய காலம் வரையிலும் சமூகத்தின் இயக்கு விசையாக தனிச் சொத்துடைமை இருப்பதனாலும் சமூகம் வர்க்கங்களாக இருப்பதனாலும் உரிமை, கடமை என்பதைப் பொதுவாகக் குறிப்பிட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் சமூகம் ஆளுகிற வர்க்கமாகவும் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கமாகவும் இருக்கின்றபோது வர்க்க உரிமைகளும், வர்க்கக் கடமைகளும் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது.

இந்த இரண்டு வர்க்கங்களும் தமக்குள் எதிரெதிரான நலன்களைக் கொண்டிருப்பதனால் ஒரு வர்க்கத்துக்குக் கடமை என்பது அதனெதிர் வர்க்கத்துக்கு உரிமையாகிறது. எனவே உரிமை, கடமை என்பது எதிரெதிரானவை என்பது கண்டறியப்பட்டது. உரிமையும் கடமையும் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதென்பது அபத்தம் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.

உழைக்கும் வர்க்கம் உழைத்துக் கொடுக்க வேண்டியது கடமையாகவும் அந்த உழைப்பின் பலனைத் துய்ப்பதைச் சுரண்டுகின்ற வர்க்கம் தனது உரிமையாகவும் ஆகிறது. இது இப்படி இருக்கக் கூடாது. எனவே சமூகத்தில் அனைவரும் உழைத்து வாழ வேண்டியதும் அந்த உழைப்பின் பலனை அனைவரும் துய்ப்பதும் உரிமையாக வேண்டும். அவ்வாறு சமூகம் வர்க்கங்களை ஒழித்துக் கட்டும் போது உரிமை, கடமை ஆகியன மறைந்து போகும் என்பதும் கண்டறியப்பட்டது. அவ்வாறு மறைவதென்பது சமூகம் முழுவதற்குமான உரிமை, கடமை ஆகியன உண்மையில் மறுபிறப்புக் கொள்வதாகும்.

சமூகத்தில் வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்படாத நிலையில் மனித உரிமைப் பிரகடனம் ஆளும் வர்க்கத்தின் கைக் கூலியாகவே இருப்பதும் விளக்கப் பட்டது. எனவே தனிச் சொத்துடைமையை நுகர்வதை மனித உரிமை என்று கூறுவதை ஏற்க முடியாது. ஆகவே தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப் பட வேண்டும். சமூகத்தில் பொதுவுடைமை நடைமுறைச் சட்டமாக ஆகும் வரை உரிமை, கடமை என்பனவெல்லாம் உடைமை ஏதும் இல்லாத மனிதர்களைச் சுரண்டுவதற்கே வழிவகுக்கும். இந்தத் தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தினால் மக்களுக்கு எவ் விதத்திலும் உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரமுடியாது. எனவே தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது என்பது அறியப் பட்டது. தனிச்சொத்துடைமை ஒழிக்கப்படுவது உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் கடமையாகிறது.

சான்றாதாரங்கள்

1. எங்கெல்ஸ்., மனிதக்குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறிய இடைநிலைப்படியில் உழைப்பின் பாத்திரம், ப. 4.
2. மேலது, ப. 8.
3. மேலது, ப. 11.
4. எங்கெல்ஸ்., குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 28.
5. மேலது, ப. 253.
- 6, 7. மேலது, ப. 254.
8. மேலது, ப. 255.
9. மேலது, ப. 256.
- 10, 11. மேலது, ப. 257.
- 12, 13. மேலது, ப. 258.
14. மேலது, ப. 259.
15. மேலது, ப. 260.
16. மேலது, ப. 262.
17. மேலது, ப. 264.
18. மேலது, ப. 268.
- 19, 20. மேலது, ப. 267.
21. மேலது, ப. 269.
22. மேலது, ப. 271.
23. மேலது, ப. 101.
24. மேலது, ப. 254.
25. மேலது, ப. 258.
26. மேலது, ப. 262.
27. லெனின்., அரசும் புரட்சியும், ப. 10.
28. இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட், வேதங்களின் நாடு, ப. 53.
29. க. மோம்ஜான், வரலாற்றின் எல்லைக்கோடுகள், ப. 26.
30. இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட், வேதங்களின் நாடு, ப. 53.

31. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ், கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை, ப. 56.
32. ஆ. ஏகாம்பரம், சாதி - வறுமை - அரசு, ப. 160.
33. எங்கெல்ஸ்., குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 285.
34. அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு - 1, ப. 64.
35. ராகுல்ஜியின் சிந்தனைகள், ப. 6.
36. இராஜமுத்திருளாண்டி, மனித உரிமைகள், ப. 11.
37. ச. திருநாவுக்கரசு, சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் ஆய்வேடு, பக். 11-12.
38. ராகுல்ஜியின் சிந்தனைகள், ப. 42.
39. இராஜமுத்திருளாண்டி, மனித உரிமைகள், ப. 15.
40. மேலது, ப. 21.
41. ஜோதிராவ் பூலே, அடிமைத்தனம், ப. 5.
42. அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு - 1, ப. 97.
43. ராகுல்ஜியின் சிந்தனைகள், ப. 31.
44. தினமணி, 25.01.2012.
45. இராஜமுத்திருளாண்டி, மனித உரிமைகள், ப. 55.
46. பின்னிணைப்பு - iii
47. தினமணி, 23.02.2012.
48. மேலது.
49. பின்னிணைப்பு - iii
50. மேலது.

இயல்: இரண்டு

சங்க இலக்கியச் சமூகப் பின்புலம்

ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ள சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூகப் பின்புலம் என்ற இவ்வியல் வரலாற்று முறை ஆய்வாக மேற்கொள்ளப் படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் துணை கொண்டு சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு, சமூக அமைப்பில் நிலவிய சுரண்டல் முறை, தனிச்சொத்தினை (Private Property) அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான அரசருவாக்கம், அரசு உருவாக்கத்தில் கூர்மைபெற்ற வர்க்கப் பகைமை, சங்ககாலச் சமூக அமைப்பின் பரிணாம வளர்ச்சி, படிநிலை வர்க்கப் போராட்டம் அதன் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவை இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

சங்ககாலம் தமிழர் நாகரிகத்தின் தோற்றக் காலம். அதற்கு முந்திய காலம் இனக்குழு - சமத்துவக் காலமாகும். சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்த சமூகம் வர்க்க வேறுபாடுகளற்ற புராதன பொதுவுடைமைச் சமூகமாக இருந்தது. ஆனால் சங்க இலக்கியம் சமூக வர்க்க வேறுபாடுகளைத் தெளிவாகக் கொண்டிருக்கின்றது. தனிச் சொத்து தோன்றிவிட்ட காலகட்டத்தில் எழுந்த சங்க இலக்கியம் தமிழ் 'வீர நிலைக் கவிதை' என்ற ஆய்வில் க. கைலாசபதி நிறுவியுள்ளார்.

சங்க காலச் சமூகத்தில் தனிச் சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட போர்கள் நடைபெற்றன. அக்காலத்தில் போர்கள் சமூக வாழ்க்கையிலிருந்து தவிர்க்க முடியாதவையாக இருந்தன. மேலும்,

தமிழ் வீர நிலைக்கால அரசியலும் வலிமைமிக்க ஒரு போர்ச் சாதியின் மேலேற்றத்தால் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. இது வழிவழிவந்த உட்பகையால் சிதைக்கப்பட்டது. அது தன் இனக் குழுக்கட்டுப்பாடுகளை உடைத்துத் தளர்த்திக் கொண்டு, தனிமனித வன்முறையாகவும் தன்னுறுதி மிக்க தனியாண்மையாகவும் உருக்கொண்டது.¹

எனக் க. கைலாசபதி குறிப்பிடுவதிலிருந்து தனிப்பட்ட மனிதர்கள் போர்களை நடத்துவதற்குத் துணிந்தனர் என்பதை அறியலாம். தனிச் சொத்தினைப்

பெருக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட தலைவர்கள் சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் பெற்றனர். இந்நிலையில்,

பழைய இனக்குழு சாதிச் சமூகங்கள் உடைந்து புதிய தலைமைகள் மன்னர்களுக்கு உட்பட்டு எழுச்சியுற்றன. அவை வன்முறையானவை எனினும் திறம்மிக்கன; குறுகிய காலத்தன எனினும் புகழுடையன; ஒடுங்க வைப்பன எனினும் செழுமையானவை. ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் இவ்வெழுச்சி ஒரு தெளிவான திருப்பு மையமாகும்²

எனக் க. கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தத் திருப்பு மையம் பற்றி,

பழைய அமைப்பு ஏறத்தாழ தனக்கே உரிய ஆற்றலை இழந்து கலைந்து விடும் போக்குத் தொடங்கிவிட்டது. அமைதியான வேளாண் குடிகள் தங்கள் நில எல்லைகளின் விரிவாக்கத்திற்காகத் தங்களைப் படை வளமிக்க தலைவர்களின் கீழ் ஒப்படைத்துக் கொண்டனர். இத்தலைவர்கள் பிற்காலத்தில் தூய எளிய ஆதிக்கமுடையவராக மாறினர். தங்கள் பழைய உரிமைகளையும் அதிகாரங்களையும் கொள்ளை கொண்டனர்³

என சிவராஜ பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் பழைய இனக்குழுச் சமூகம் அழிந்து நிலவுடைமைச் சமூகமாக மாறுகின்ற தன்மையைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. இதனை,

சங்க இலக்கியம் இந்த மாறுதலான காலத்தைச் சித்திரிக்கின்றது. தமிழில் வீரநிலைச் செய்யுட்களில் கிடைத்துள்ளவற்றின் தொகை, பழைய சமூகங்கள் இறந்து படுதலையும், புதிய அரசர்களும் புதிய அரசுகளும் எழுச்சியுறும் மாற்றத்தையும் இத்தொகை காட்டுகின்றது.⁴

என்று சிவராஜபிள்ளை குறிப்பிடும் கருத்தை க. கைலாசபதி அவர்கள் மேற்கோள் காட்டுவர். மேலும் சங்ககாலம்,

இனக்குழு வாழ்க்கை அழிந்து நிலவுடைமையாக மலரும் கால கட்டத்தைக் குறிக்கின்றது⁵

என்பதைக் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

சங்க காலத்துக்கு முன்பு தமிழகத்தில் இனக்குழு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். சங்க இலக்கியம் இனக்குழு வாழ்க்கையின் சில

அம்சங்களைக் காட்டுகிற அதே சமயத்தில் வர்க்கச் சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளையும் கொண்டுள்ளன. மேலும்,

வரலாற்றுக்கு முந்தைய தரவுகள், சிந்து சமவெளி அகழ்வாய்வுகள் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி தமிழில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்கள் குறித்த ஆய்வுகள், இப்பிராமி எழுத்துக்களுக்கும் கொடுமணல் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த குறியீடுகள் மற்றும் சிந்து சமவெளி குறியீடுகள் ஆகியவற்றிடையே உள்ள உறவுகள், ஆதிச்ச நல்லூர், கொடுமணல், அரிக்கமேடு ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் ஆகியவை இன்றைய தமிழ்ச்சமூகம் என்று கூறப்படும் இனக்குழுவின் சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றினை அறிவதற்கு உதவுகின்றன. மேற்குறித்தத் தரவுகள் சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படும் செய்திகளோடு பெரிதும் தொடர்புடையதாக அமைந்திருப்பதை அண்மைக்கால அகழ்வாய்வுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. இதன்மூலம் சங்க இலக்கியங்கள் தவிர்க்க இயலாத வரலாற்றுத் தரவுகளாக அமைந்திருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது⁶

என்ற வீ. அரசு கூற்றின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத் தரவுகளின்மூலம் சங்ககாலச் சமூக அமைப்பைக் கண்டறியலாம்.

சங்க இலக்கியப்புரிதலில் தொல்காப்பியம்

சங்க இலக்கியத்தை நாம் புரிந்து கொள்வதற்கும் ஆராய்வதற்கும் அடிப்படையாக இருப்பது தொல்காப்பியம். அந்நூல் சங்க இலக்கியத்தை அதன் பொருண்மை அடிப்படையில் அகம், புறம் என்ற இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளது. அகம், புறம் என்பதற்கு உரை செய்த இளம்பூரணர்,

போக நுகர்ச்சியே பொருளாதல் பற்றியும் அதன் விளைவுகள் தொடர்புடைய இருவரால் அறியப்படுதல் பற்றியும் ஆசிரியர் இதனை அகம் என்றார்; போர்ச் செயல்களிலும் நற்பண்புச் செயல்களிலும் ஈடுபடுவதால் உண்டாகும் பயன்களைப் பிறர்க்கும் விளங்கக் கூறுவனவற்றை புறம்⁷

என்றார்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் அகம் என்பது பொதுவாகக் காதலையும் புறம் என்பது வீரத்தையும் குறிக்கும். சமூக வாழ்க்கையில் காதலும் வீரமும் ஒரே

மனிதனின் நடவடிக்கைகளாக உள்ளன. இந்நிலையில் அகம், புறம் என்ற வகைப்பாடும் ஒரே மனிதனின் வாழ்க்கையைக் குறிப்பதாகும். மேலும் இந்த வகைப்பாடென்பது பிற்காலத்தில் சங்க இலக்கியத்தைத் தொகுத்தோர்களின் நிலைப்பாடு ஆகும். அவர்கள் அப்பழைய பாடல்களைப் புரிந்து கொள்வதிலும் அவற்றை வருங்காலச் சந்ததியினர்க்கு எளிதில் விளக்குவதற்குக் கைக்கொண்ட முறையாகும். சங்க இலக்கியப் பாடலைப் பாடியோர் அகம் புறம் என இரண்டிற்கும் வகை வேறுபாடு கொண்டிருக்கவில்லை. இதனை,

சங்க இலக்கியம் இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து நிலவுடைமைச் சமூக அமைப்புக்கு மாறுவதையும், நிலவுடைமைச் சமூக அமைப்பு நிலைபேறு கொள்வதையும் பிரதிபலிக்கின்றது. எனவே சங்க காலம் ஒரு மாறுதல் நிலையைக் குறிப்பதாகும். மேலும் இரும்பின் பயன்பாடு வேளாண்மையைச் செய்வதற்குரிய நிலங்களை உருவாக்குவதைத் துரிதப்படுத்தியது. நிலத்தில் ஏற்பட்ட தனிஉடைமையானது பழைய இனக்குழுச் சமூக அமைப்பைக் கட்டுத்தளரச் செய்ததுடன் சமூகத்தில் புதியதாக அரசு என்ற அமைப்பு தோன்றுவதற்கும் வழிவகுத்தது.

எனவே அரசு தோன்றுவதென்பது சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றது. மேலும் எதிரெதிர் நலன்களைக் கொண்ட அந்த வர்க்கங்களுக்கு இடையேயான பகைமையைத் தீர்க்க முடியாமல் போனதையும் காட்டுகிறது. ஆனால் அரசின் தோற்றம் வர்க்கப் பிரிவினையை ஒழிக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக வர்க்கங்களுக்கு இடையேயான பகைமையை மூடி மறைத்தது. ஆளும் வர்க்கம், ஆளப்படுகின்ற வர்க்கம் இவற்றுக்கிடையே நடுவுநிலைமையில் நிற்பதாகக் காட்டிக் கொண்ட அரசானது ஆளும் வர்க்கத்தின் அரசாகவே இருந்தது. ஆள்கிறவர்கள் அரசர்களானார்கள்.

காலப்போக்கில் அரசு என்னும் நிறுவனம் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப் பகுதிகளையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வழிவகைகளையும் வகுத்துக் கொண்டது. தனக்கென முடி, முரசு, கொடி, குடை போன்ற புனிதச் சின்னங்களை உருவாக்கிக் கொண்டது. மேலும் நிலையான படைகளை

அமைத்துக் கொண்டது. சான்றோர் எனப்பட்ட வீரர்களையும் தளபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. இந்த வீரர்களுக்கும், தளபதிகளுக்கும் தலைமை தாங்கி வழிநடத்திய தலைவர்களே சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆவர். இவர்கள் மூவேந்தர்கள் எனப்பட்டனர். இவர்கள் 'வம்பவேந்தர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இந்த வேந்தர்கள் மக்களிடமிருந்து விலகி, அவர்களைவிட உயர்ந்த நிலையில், 'நெருங்க முடியாதபடி சிறப்புடைய செல்வந்தர்களாக'⁸ விளங்கினர். இவ்வாறு புதியதாக உருவான தலைவர்களைத் தொல்காப்பியம், உயர்ந்தோர்⁹ மேலோர்¹⁰ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அக்கால மக்கள் வாழ்ந்த வேறுபட்ட புவியியல் நிலைகளைப் பொறுத்து குடிகளின் இயல்பு, தன்மை, செயற்பாடுகள் ஆகியன மிகவும் வேறுபட்டன. சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டும் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வருணனைகள் அக்காலத்தின் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. மேலும்,

இந்நிலப் பிரிவுகள் வெறும் இலக்கிய மரபு மட்டுமல்ல; புவியியல் அமைப்பும் கூட என்பதனை ஐயத்திற்கிடமின்றி நிரூபிக்கின்றன. அத்துடன் இந்நிலப்பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றிலும் பல விதமான நாகரீக நிலைகளில் வாழும் மக்களைக் காண்பதை நாம் முக்கியமாகப் பார்க்க வேண்டும். குன்றுகளில் வாழும் மக்கள் மிகவும் புராதனமான (நாகரீகமற்ற) நிலையிலும் மருதநிலப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலும் காணப்படுகிறார்கள். உண்மையாகப் பார்க்கும்போது ஒரே போக்கில்லாத வளர்ச்சியைக் காட்டும் சித்திரமாக இவ்வருணனைகள் திகழ்கின்றன¹¹

எனக் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவர். சங்க இலக்கியம் அக்காலச் சமூகத்தில் இருந்த சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டுகின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வேறுபட்ட சமூக வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது நிலம். நிலம் ஒரே (மாதிரி) தன்மையானதாக இருக்கவில்லை. காடு, மலை, தீம்புனல் (வயல்), பெருமணல் (கடல்) என நான்கு வகைப்பட்ட நிலப்பாகுபாடுகளைத் தொல்காப்பியம் முறையே,

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல்¹²

என்ற நான்கு திணைகளாக வகுத்துள்ளன. அத்துடன் பாலை என்ற நடுவுநிலைத் திணையையும் வகுத்தது. மேலும் ஐவகை நிலங்களின் இயற்கை விளை பொருட்களும், உற்பத்திப் பொருட்களும், உணவு முறைகளும், மரம் செடி கொடிகளும் இசை முதலானவையும் உற்பத்திக் கருவிகளும் வெவ்வேறு பட்டனவாய் இருப்பதைத்தான் முதற்பொருள், கருப்பொருள் எனப் பாகுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. பாலை நிலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட சிலப்பதிகாரத்தின் பாடல் வரிகள் நோக்கத்தக்கது.

வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்
தானலம் திருகத் தன்மையிற் குன்றி
முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற்றிரிந்து
நல்லியல்பிழந்து நடுங்கு துயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்¹³

என்பதிலிருந்து பாலைத் திணையானது குறிஞ்சியும் முல்லையும் தன்னிலை திரிந்ததனால் ஏற்படுவதாகும்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் அகத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருள் ஆகியன புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என்னும் கருதுகோளில் புறத்திணை வாழ்வோடு இணைத்துப் பெ. மாதையன் ஆராய்ந்துள்ளார்.¹⁴

அகம் புறம் என்பதை,

இடைக்கால உரையாசிரியர்களில் சிலர் இதனை உணர்ந்திருப்பது, அவர்கள் அகங்கை, புறங்கை ஆகிய இரண்டையும் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல ஒப்புமையாக்குவதிலிருந்து தெளிவாகிறது¹⁵

என்பதைக் க. கைலாசபதி விளக்குகிறார். அவர் இக்கருத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆராய்ந்ததில்,

புலவர்கள் காதல் பாடல்களுக்கும் வீரப்பாடல்களுக்கும் இடையே வகைமை வேறுபாடு கண்டிருப்பர் என்பது நம்ப இயலாததாக உள்ளது¹⁶

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆக அகத்திணை, புறத்திணை என்ற பிரிப்பின் பின்னால் பிற்கால இலக்கணக்காரர்களின் செயல்பாடு உள்ளது தெளிவாகிறது.

எனவே, சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூக உருவாக்கத்தைத் தொடர்ந்து ஆராயலாம்.

சங்க இலக்கியம் - வர்க்கச் சமூகம்

சங்க காலத்தில் வெவ்வேறு நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மனிதர்கள் அவ்வவ்விடங்களுக்கு ஏற்ற தொழில்களை மேற்கொண்டனர். அவ்வாறு வாழ்ந்த சங்ககாலச் சமூகத்தில் மனிதர்களின் உழைப்பு உற்பத்தியைப் பெருக்கியது. அந்த உற்பத்தி உபரி செல்வம் எனப்பட்டது. அந்தச் செல்வத்தின் அடிப்படையில் முதலில் பொதுவுடைமையாகவும் பின்னர் அதுவே தனி உடைமையாகவும் மாறியது. ஆக, சமூகம் தனி உடைமையை நோக்கி வளர்ந்த வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. உடைமையின் அடிப்படையிலேயே சமூகம் ஆளும் வர்க்கமாகவும் ஆளப்படுகிற வர்க்கமாகவும் பிரிந்து கிடந்ததைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

பொருளை அதாவது நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆள்கிற வர்க்கமாகவும் உடைமை ஏதும் இல்லாதவர்கள் ஆளப்படும் வர்க்கமாகவும் இருந்தனர். பொதுவாகப் பாடல்களில் காணப்படுகின்ற கிழவன், கிழான், கிழவி, கிழாள் என்ற சொற்கள் அவர்கள் உடைமையாளர்கள் என்பதைக் குறிக்கின்றன. தொல்காப்பியம் பாட்டுடைத் தலைவர்களை உயர்ந்தோர் என்று குறிப்பிடுகிறது. மேலும் 'அடியோர், வினைவலர்'¹⁷

என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேற்குறிப்பிட்ட இவர்கள் அனைவரும் ஒரே சமூக அமைப்பில் இருப்பதென்பது சமூகம் வர்க்கமாக இருந்ததைக் காட்டுவதாகும்.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பில்,

நிலவியல்புக்கேற்ப, அமைந்த வாழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப நிலத் தலைமைகளும் வேறுபட்டுள்ளன. சங்ககாலத் தலைவர்களைச் சீறார் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர் வேந்தர் என நான்காய்ப் பாகுபடுத்தலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நால்வகை நிலங்களும் இத்தலைமை வேறுபாட்டோடு தொடர்புடையனவாய் அதற்கான காரணங்களாய் இருந்துள்ளன¹⁸

என்பதைப் பெ. மாதையன் கூற்றின்வழி அறியலாம். இவர்களில் பல்வேறு குடியினர் அல்லது குடிவழியினர் இருந்தனர். அவர்களுள் மூன்று குடிவழியினர் மிகப் பழைமையானவர். அவர்கள் மூவேந்தர் என அழைக்கப்பட்டதை,

தொன்மைக் கால தமிழரிடையே சேர, சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூன்று அரசுக் குடிகள் இருந்தன. எண்ணற்ற இனக் குழுக்களும், குடிகளும் தமிழ் நாட்டெங்கும் சிதறிக் கிடந்தன என்பது தெளிவாக அறியப்படுகிறது. இவை நடைமுறையில் பரந்த நிலப்பகுதிகளை ஆட்சி செய்தன. ஆனால் சரியாகக் கூறுமிடத்து மூன்று குடிகள் தமிழர் வரலாற்றில் முற்படத் தோன்றின. அவர்கள் ஒரு தொகுதியாக மூவேந்தர் எனப் பெற்றனர்¹⁹

என்ற க. கைலாசபதியின் கூற்று புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வேந்தர்கள் மேற் குறிப்பிட்ட நான்கு வகைப்பட்ட நிலங்களையும் மக்களையும் அச்சமூகத்தின் தலைமைகளையும் தங்களுடைய அதிகாரபலத்தால் அழித்தனர். இவர்கள் பெருவேந்தர்களாக உருக்கொள்ள முதன்மையான காரணி உற்பத்திப் பெருக்கம்' ஒன்றாகும். இங்கு நடந்த உற்பத்தி மருதநில உற்பத்தியாகும். அதற்கும் முன்னதாக உற்பத்தியில் முன்னணி இடத்தைப் பெற்றவர்கள் வேளாண்மை (மருத நிலம்) ஆடு, மாடு போன்ற கால்நடைகளை மையமிட்ட உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்த முல்லைத் திணையைச் சார்ந்தவர்கள்.

மருத நில உற்பத்தியானது குறிஞ்சி, முல்லை நில உற்பத்திகளை விடப் பிற்காலத்ததும் ஆகும். குறிஞ்சி நில மக்கள் என்போர் புராதனக் குழுவைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் வேட்டையாடி, கிழங்கு அகழ்ந்து, தேன் எடுத்து தம் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்திச் செய்யும் நிலையில் இருந்தனர். முல்லை நில மக்கள் சமூகம் ஆடு, மாடு மேய்த்துச் சிறிய அளவில் விவசாயம் செய்தும் தம்முடைய உணவைப் பெற்றனர். உணவு தேடும் நிலையில் இருந்து உணவு உற்பத்திச் செய்யும் நிலைக்கு மாறுதல் என்பது மனித சமூக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தகுந்த வளர்ச்சி நிலையாகும். இவ்விரு நிலப்பகுதிகளின் விவசாயம், அதில் விளைந்த விளை பொருட்கள், அதில் விளைவித்த முறை ஆகியவற்றைக் குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய திணைப்பாடல்கள் விரிவாகக் காட்டுகின்றன. இந்த இரு நிலங்களும் முறைமை திரிந்து கோடைக் காலத்தில் பாலை நிலமாகும் என்பதை முன்னரே கண்டோம்.

காட்டுச் சமூகத்தில் நிலவிய உற்பத்தி, வேலைப்பிரிவினை ஆகியன தனிச் சொத்துரிமைக்கு வழி வகுத்தது. முல்லை நிலத்திற்கும் வீரன்

உருவாக்கத்திற்கும் நெருங்கியத் தொடர்புண்டு. மேலும் வீரனின் தோற்றத்துக்கும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் களைப்புக்கும் உறவுண்டு. வீரனின் தோற்றத்திற்கும் தனிச் சொத்துரிமைக்கும் கற்புக்கும் தொடர்புண்டு. மேலும்,

இனக்குழு விவசாய முறையின் ஆரம்பத்திற்கும் அதனையொட்டி உருவான ஆரம்ப கால வணிகம், வீரனின் தோற்றம் ஆகியவற்றுக்கும் உறவுண்டு. இவை யாவற்றையும் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள குறிஞ்சி, முல்லைத் திணைப் பாடல்களும் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் பிரதிபலிக்கின்றன.²⁰

ஆரம்ப கால விவசாயமுறை வளர்ச்சியடைந்தது. முன்னிலும் சிறந்த நிலப்பகுதிகளை நோக்கி நகர்ந்ததில் ஆற்றோர விவசாயம் தொடங்கப்பட்டு காடுகள் அழிக்கப்பட்டு வேளாண்மைக்கான நிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. விவசாய முறையும் உருவாகியது. இயற்கையான நீரோட்டத்தை உடைய ஆறுகள் சேர்ந்திருந்த நில அமைப்பில் இருந்த ஆரம்பகால விவசாயத்தை யொட்டி ஆற்று நீரினை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு விவசாயம் செய்யக் கற்றுக் கொண்டது. அந்த மக்கட் சமூகம் வேளாண் விளைபொருட்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்கியதுடன் சமூகத்தில் புதிய புதிய வேலைப் பிரிவினைகளையும் உருவாக்கியது. குறிஞ்சி, முல்லை முதலான நிலங்களின் வாழ்க்கையைக் காட்டிலும் நிலையான வாழ்க்கைமுறைக்கு ஆற்றங்கரை விவசாயம் சமூகத்தில் வந்து சேர்ந்தது. நிலையான வாழ்க்கையானது நிலையான குடியிருப்புகளின் தேவையைக் கொண்டுவந்தது. இவ்வாறு நிலையான வேளாண்மை வளர்ச்சியடைகின்ற காலத்தில் இரண்டு பிரதான சமூகங்கள் உருவாவதைக் காணலாம். அதனை,

1. பழைய முறையில் வேட்டையாடி, மந்தை மேய்த்து மழையை நம்பி பழைய முறையில் விவசாயம் செய்து வந்த இனக்குழுக்கள்,
2. புதிய முறையில் நீர்ப்பாசனம் செய்து புதிய உற்பத்திக் கருவிகளைக் கையாண்டு சாகுபடி செய்து மிக அதிகப் பயன் பெற்றுச் செல்வம் பெறும் நிலவுடைமைச் சமூகம்.²¹

என்று சி. மௌனகுரு குறிப்பிடுவர்.

அவை, புதியதாக உருவாகி வந்த நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் செல்வ நிலையானது மற்ற நிலத்திலும் அதே நிலவுடைமைச் சமூகத்திலும் பேராசையைக் கிளறிவிட்டது. ஏனெனில், மேய்த்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த சமூக அமைப்பு உருவாகியிருந்தது. அந்தச் சமூகத்தில் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்ட உடைமையாகிய சொத்தினைக் கவர்ந்து கொள்ளும் ஆசையும் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த உடைமை உரிமையும் போர்களைத் துரிதத் தன்மையுடன் அதிகப்படுத்தியது. இரும்பின் பயன்பாடு இதற்கு அடிப்படையாகவும் தனிச் சொத்துரிமை அச்சாணியாகவும் அமைந்து வழிக் கூட்டியது. இத்தகையச் சூழ்நிலை பழைய இனக்குழுச் சமூகங்களுக்கும் புதிய நிலவுடைமைச் சமூகத்திற்கும் இடையே போர்களை உருவாக்கியது. வளர்ந்து வருகின்ற சமூகத்தை அடுத்து ஆளப்போகின்ற வர்க்கத்தினரான மருதநிலத் தலைவர்கள் இனக் குழுக்களை அதன் மிச்ச செல்வங்களை அழித்தொழித்தனர். புதியதாக உருவான பொருளாதாரத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்ட விவசாயம் தனி உடைமைச் சமூகம் பழைய இனக்குழுச் சமூகங்களை அழித்தே உருவாகின்றது.

வேந்தன் உருவாக முன்னர்க் குறிப்பிட்ட சீறார் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர் ஆகியோரின் சமூகங்கள் துணை நிற்கின்றன. வேந்தர்களை அவர்களின் தலைமையை எதிர்த்தவர்கள் அழிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு பழைய இனக்குழுச் சமூகங்கள் அழித்தொழிக்கப்படுவதிலும் உட்செறிக்கப்படுவதிலும் தமிழகத்தில் (இந்தியாவின் தென்னகத்தில்) அதிகக் காலம் நீடித்தது. அதற்கான காரணங்களாக இருந்தவை இயற்கையான அமைந்திருந்த நில அமைப்பு ஆகும். அதனை,

1. மலைத்தொடர்கள், புவியியல் தன்மைகள் காரணமாகப் பழங்குடியினரை மருத நில மக்கள் இலகுவாகத் தாக்கியழிக்க முடியவில்லை.
2. விவசாயச் சமூகத்திலிருந்து தம்மை முற்றாகப் பழங்குடியினர் துண்டித்துக் கொள்ளவில்லை. இரு பிரிவினருக்குமிடையே ஒரு அருகாமை இருந்து வந்தது.

3. தாக்குதல்களுக்கு வாய்ப்பான சிதறுண்ட விவசாயக் குடியிருப்புகளாகவே அவை அமைந்திருந்தன.²²

எனப் பேர்ட்டன் ஸ்ரைன் கூற்றை சி. மௌனகுரு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே ஆற்றங்கரைப் பிரதேசமான மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மற்ற நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களை விட உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றனர். எல்லா நிலைகளிலும் நடைபெற்ற போர்களில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் மருத நிலச் சமூகத்தில் கடுமையான வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில், போர்கள் உழைப்பைச் செலுத்துகின்ற மனித அடிமைகளை உருவாக்கின. அதிகமான அடிமைகளின் உழைப்பில் உற்பத்திக் குவிந்ததை,

கால்நடை வளர்ப்பு, பயிர்த் தொழில், வீட்டில் செய்யும் கைத்தொழில் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் உற்பத்திப் பெருகியது. இதனால் மனிதனுடைய உழைப்புச் சக்தி தனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டியதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே உற்பத்தி செய்ய முடிந்தது. அதே சமயத்தில், அந்தந்தக் குலத்தின் அல்லது வீட்டுச் சமூகத்தின் அல்லது தனிக் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினனும் அன்றாடம் செய்து வந்த உழைப்பின் அளவு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. இன்னும் அதிகமான உழைப்புச் சக்தி விரும்பத்தக்கதாயிற்று. யுத்தம் இந்த அதிக உழைப்புச் சக்தியை அளித்தது. யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அடிமைகளாக்கப்பட்டவர்கள். ஆகவே, அன்றைக்கிருந்த பொதுவான வரலாற்று நிலைமைகளில் முதல் மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினை உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்தி, அதனால் பொருட்செல்வத்தைப் பெருக்கி, உற்பத்தித் துறைகளையும் விரிவுபடுத்தி அதன் பின்னே அவசியத் தேவையாக அடிமை முறையையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. ஆக, முதல் மாபெரும் சமூக உழைப்புப் பிரிவினையிலிருந்து முதன்முதலாகச் சமூகத்தின் மாபெரும் வர்க்கப் பிரிவினை தோன்றியது; எசமானர்களும் அடிமைகளும் சுரண்டுபவர்களும் சுரண்டப்படுபவர்களும் என்று இரண்டு வர்க்கங்கள் உண்டாயின.²³

என எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவர். ஆக, முல்லை நிலச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியானது மருத நில வளர்ச்சிக்கு வித்தாகியது. கால்நடை வளர்ப்பை மையமிட்ட வாழ்க்கையில் தோன்றிய வர்க்க வேறுபாடு மருத நிலச் சமூகத்தில் துரிதமான

வளர்ச்சியை அடைந்தது. அவ்வளர்ச்சிக்குத் தனிச் சொத்துடைமைதான் அடிப்படையாக இருந்தது. ஆகவே, மருதநிலச் சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியானது சமூகத்தில் செல்வத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த உயர்ந்தோர் x தாழ்ந்தோர்; மேலோர் x கீழோர் என்ற பிரிவினையைக் கொண்டு வந்தது. மேலும் வர்க்க வேறுபாடு தொழில்முறைக் குடிகளிடையே ஏற்படுத்தி நிலைப்படுத்தியது.

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர்²⁴

என்ற நான்கு வகையான வர்ண வேறுபாட்டை நிலைப்படுத்தியது. அரசரே எல்லா வகைப்பட்ட செல்வத்திற்கும் தலைவனாவான். அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோர் அரசுக் குடிகட்குக் கீழ்ப்பட்ட குடியினராகக் கருதப்பட்டனர். ஆக,

வேந்துருவாக்கமும், புதிய சமூகமாக விவசாய சமூகம் உருவாகியமையும் தமிழரை நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் ஆரம்ப நிலைக்குக் கொண்டு வருகின்றது. விவசாய சமூக உருவாக்கத்துடன் தமிழரிடையே சமூக வேறுபாடுகளும் சாதி வேறுபாடுகளும் தோன்றிவிடுகின்றன. ஆரம்பத்தில் நிலங்களிடையே காணப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள் பின்னர் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் தொழில் அடிப்படையிலும் ஏற்படலாயிற்று²⁵

என்ற சி. மௌனகுரு குறிப்பிடுவதிலிருந்து சமூகத்தில் உருவாகிய வர்க்க வேறுபாட்டை அறிய முடிகின்றது.

தனிச்சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகி வந்த சமூக அமைப்பில் பிராமணர்களாகிய ஆரியர்களின் தாக்கம் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் பொதுக்கருத்தைத் தந்தனரே ஒழிய மக்களையன்று. இங்கிருந்தவர்கள் அக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். சாதி அடிப்படையிலான நாளுக்கு நாள் சாதிகள் பெருகிக் கொண்டிருப்பது இத்தகையச் சமூக அமைப்பில் இயற்கை. ஏனெனில் பல சாதிகள் உட்பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்படுகின்றன. மேலும் அதன்மாறாத தனிப்பண்பு அது பரம்பரை பரம்பரையாக வரும் மரபை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பதும்

ஆகும். இது குறித்து ந. சுப்ரமணியன் தம் நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.²⁶ இந்தப் பரம்பரையாக ஒரே தொழிலைச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கும் தன்மை ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கருவியாகச் செயல்பட்ட அறிவுப் புலத்தினரின் செல்வாக்கினால் வந்தது. அதைக் கட்டிக் காக்கும் பணி இங்கிருந்த சமூகத்தின் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கைகளில் இருந்தது. அதைச் சமூகத்தில் நிலைநிறுத்தும் பணியைச் சங்ககால அறிவுப் புலத்தினர் மேற்கொண்டனர். மேலும், தமிழகம் உட்பட இந்தியச் சமூகத்தின் முழுவதிலும் இந்த நிலைமை நிலவியதை,

பழைய 'குடி'ச் சமூக அமைப்பில் பெருவாரியான இடைநிலை (horizontal) (உறவுமுறைக் குழுப்) பிரிவுகள் (Kinship Groups) இருந்தன. அவை சில சிறப்பு வகை சாதி - உள் மணமுறை (Inbreeding) சடங்கு விலக்குகள் (Ritual Taboos) என்பவற்றை தென்னாடு முழுவதும் மேற்கொண்டிருந்தது. ஆரியர்களின் வர்ணப் பாகுபாடு என்பது இக்குடிச் சமூக அமைப்பிற்கு இடப்பட்ட ஓர் அங்கிபோல்வதாயிற்று; இதனால் இடைநிலை (Horizontal) செங்குத்து (Vertical) என்னும் வகையிலும் குறுக்கு - நெடுக்கே அமைந்த ஒரு சமூக அமைப்பு உருவாயிற்று. ஆதலால் இம்முறை மிகவும் தனிப்பட்ட வகையில் செயல்பட்டது²⁷

என ந. சுப்ரமணியன் குறிப்பிடும் கருத்தும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

ஆக, தனிச்சொத்துரிமையைக் கருவாகக் கொண்டு தொடர்ந்து நடைபெற்ற போர்களின் மத்தியில் ஆரம்பகால நிலவுடைமைச் சமூகம் ஏற்பட்டது. அதிலிருந்து நிலத்தை விவசாயம் செய்பவர்களான உழுதுண்போர், உழுவித் துண்போர் தோன்றுகின்றனர். உழுவித்து உண்போராகக் குறுநில மன்னர்களும் முதுகுடி மன்னர்களும் உருவாகின்றனர். வேளாண்மைத் தொழில் வாழ்க்கையோடு பிணைக்கப்பட்டு விட்ட நிலையில் உற்பத்திப் பெருமளவில் பெருகியது.

அதன் உடன்திகழ்ச்சியாகக் கைத் தொழில்களும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் வணிகம் செய்யும் வணிகச் சமூகமும் உருவாகி விடுகின்றது. உலகில் உள்ள அனைத்து இன மக்களும் இந்த வரலாற்று விதிமுறைகளுக்கு ஏற்பவே ஆரம்ப காலத்தில் வளர்ந்து வந்துள்ளனர். தமிழ்ச் சமூக மக்களும் அவ்வாறே வளர்ந்து வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியலாம்.

சீறார் மன்னரும் சமூக வாழ்க்கையும்

மருத நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதுகுடி மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர். அவர்களில் ஒருபகுதியினர் வேந்தர் ஆயினர். அவர்களுள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மூவேந்தரை எதிர்க்கும் தன்மையற்ற பொருளாதாரப் பின்புலத்தை உடையவர்கள் சீறார் மன்னர்கள். இவர்கள் இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்பாட்டைப் பிரதிபலித்தவர்கள் என்றே பலராலும் காட்டப்படுகின்றனர். தனிப்பட்ட உடைமை ஏதுமில்லாத வறுமை நிலையில் உள்ளவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்களைப் பற்றியனவாக உள்ள புறநானூற்றின் 285 முதல் 335 வரையுள்ள பாடல்கள். அவற்றுள் புறம். 299, 285, 302, 314, 324, 328 ஆகிய பாடல்களில்

‘பருத்தி வேலிச் சீறார்’

‘கரம்பைச் சீறார்’

‘நிரம்பா இயல்பின் கரம்பைச் சீறார்’

‘புன்சாழ நெல்லி வன்புலச் சீறார்க்’

‘புன்புலந் தழீஇய அம்குடிச் சீறார்’

‘புன்புலச் சீறார் நெல் விளையாதே’

எனச் சீறார் மன்னர் வாழும் ஊர் சீறார் என அழைக்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

இனக் குழுச் சமூக எச்சங்களைக் கா. சுப்பிரமணியன் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவர்,

உணவு சேகரித்தலும் வேட்டையாடுதலும் முதலில் உலகெங்கும் நிலவிற்று. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்த மாறுதல்கள் அந்தந்தச் சூழ்நிலையைப் பொறுத்ததாயிற்று. சில இடங்களில் கால்நடைப் பொருளாதாரத்திற்கும் விவசாயப் பொருளாதாரத்திற்கும் மாறினர். இவற்றின் முன்னேற்றம் இனக்குழு முறை அழிய வழி செய்தன²⁸

என்கிறார்.

‘அதைத் தொடர்ந்த மாறுதல்கள்’ ‘சூழ்நிலைமை’ ஆகியவைதான் சீறார் மன்னர் சமூகத்தை அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சி நோக்கித் தள்ளியது. இவர்களின் வாழ்க்கையின் வறுமை நிலை, இவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்த

அச்சமின்மையும், கூட்டு முயற்சியும்தான் மருத நிலத்தின் செல்வ நிலைமைக்குச் சாதகமாகியது. மருத நிலப் பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்தி வளர்ந்து கொண்டிருந்த மூவேந்தர்கள் சீறூர்த் தலைவர்களையும் சமூகங்களையும் தம்முடைய செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். வேட்டையாடுவதன் மூலம் கிடைத்த சிறிய அளவிலான உணவும், வறண்ட நிலத்தின் தன்மைகளும் வறுமைச் சூழலில் சீறூர் மன்னர் சமூகம் இருந்தமைக்கு,

'கைப்பொருள் யாதொன்றும் இலனே'

'வரகு கடன் இரக்கும் நெடுந்தெகை'

'புன்புலச் சீறூர், நெல் விளையாதே;
வரகும், திணையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்களுக்கு ஈயத் தொலைந்தன'

'வரகும் திணையும் உள்ளவை எல்லாம்
இவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தென்'

'வில் ஏர் வாழ்க்கை, சீறூர் மதவலி
நனி நல் கூர்ந்தனன் ஆயினும்'

'நெருகை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனனின்றிக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம்'

'பாடிச் சென்றோர்க்கு அன்றியும் வாரிப்
புரவிற்கு ஆற்றாச் சீறூர்'

போன்ற (புறம். 313, 327, 328, 333, 331, 316, 330) பாடல்களைச் சான்று காட்டலாம்.

இவ்வாறு 'வறுமை' நிலை வாழ்வின் நிதர்சனமாக இருந்த நிலையில் வேந்தர்கள், தமக்கிருந்த நிலங்களைக் கவர்கின்ற நோக்கத்திற்கு அடிப்படை யாக்கிக் கொண்டனர். எனவே, சீறூர் மன்னரை வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்படுத்தி அதில் சிறு பகுதியை அவர்களுக்குப் பரிசிலாகத் தந்தனர். சீறூர் மன்னர் சமூகத்திலும் வீரமே சமூக நலம் பேணுதற்கான அடிப்படையாய் இருந்துள்ளது. சீறூர் மன்னர்கள் கால்நடைகளைக் கவர்வதைப் பெரும்பான்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். எனவே,

கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த சமூகத்தில் நடந்த கரந்தைப் போர் அச்சமூக உடைமை பேணும் பொதுப் போராகும். இதில் இறந்துபட்ட அனைவருமே அச்சமூகத்தினரால் மதிக்கப் பெற்றனர். உடைமை காத்த கரந்தை வீரரை இறப்புக்குப் பின்னும் நடுகல்லாய்த் தம்மோடு வாழ்பவராகக் கருதியுள்ளனர் ²⁹

எனப் பெ. மாதையன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நடுகல் வழிபாட்டை சில சமூகத்தினர் மேற்கொண்டதை அகம் 67, 131 ஆகிய பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அதே போன்று நடுகல் வழிபாட்டை உடைய சமூகமாகச் சீறார் மன்னர் சமூகம் காட்டப்பட்டுள்ளது. கரந்தைப் போரில் ஈடுபட்ட வீரர்க்குக் கல்நடப்பட்டு வழிபட்டதைப் புறம். 263, 264 ஆகிய பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும்,

நடுகல் பிறங்கிய உவல் இடு பறந்தலை
புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்

என (புறம். 314) நடுகல் நிறைந்துள்ள சீறார் மன்னரின் இடுகாட்டைக் காணலாம். முன்னாளில் ஆநிரைக் கவர்தலின் போதும், மீட்டலின்போதும் நடைபெற்ற போர்களில் உயிரை இழந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. இது இப்போது மாறிய நிலையில் வேந்து விடுதொழில் மேற்சென்ற வீரனுக்கு எடுக்கப்படுகிறது. மேலும் வேந்து விடுதொழிலுக்குத் தலைவன் ஆட்பட வேண்டும் எனச் சீறார்த் தலைவி நடுகல்லை வழிபடுவதை,

..... அங்குடிச் சீறார்

ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும், ஒடியாது;

விருந்து எதிர் பெறகுதில் யானே, என்னையும்

ஓ..... வேந்தெனாடு

நாடுதரு விழுப்பகை எய்துக எனவே.

புறம். 306

என்ற பாடலில் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்டிருந்த சீறார் மன்னனுக்கு நடுகல் நடப்பட்டதை,

பல்ஆன் கோவலர் படலை சூட்டக்

கல்லுழியினையே - கடுமான் தோன்றல்

வான் ஏறு புரையும் நின்தான் நிழல் வாழக்கை
பரிசிலர் செல்வம் அன்றியும், விரிதார்க்
கடும் பகட்டு யானை வேந்தர்
ஒடுங்கா வென்றியும் நின்னொடு செலவே

புறம். 265

என்ற பாடல் காட்டுகிறது.

வேந்து விடு தொழிலில் சீறார் மன்னன் செல்வதற்கு முன்னர் சீறாரின்
வறிய நிலைமையில் இருந்தது. அவன் போரில் வென்று கொண்டுவந்த
பரிசுகளின் மூலம் அச்சமுகத்தினரின் வறுமையைப் போக்கியதை,

கொய் அடகு வாட, தருவிற்கு வணங்க
மயில்தும் சாயல் மாகயோநொடு
பசித்தன்று அம்ம, பெருந்தகை ஊரே

பெருஞ்செய் நெல்லின் அரிசி ஆர்ந்து,
தன் புன்புறப் பெடையொடு வதியும்
யாணர்த்து ஆகும் - வேந்து விழுமுறினே

புறம். 318

என்ற பாடலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வேந்து விடு தொழிலுக்கு ஆட்படுகின்ற சீறார் மன்னர் சமூகத்தைப்
பற்றிய விவரத்தைப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழியே அறியலாம்.

'வேந்து தொழில் அயரும் அருந்தலைச் சுற்றமொடு
நெடுநகர் வந்தென, விடு கணை மொசித்த
மூரி வெண் தோல்.'

'..... வேந்தனொடு
நாடு தரு விழுப்பகை எய்துக எனவே.'

'நிறை அழிந்து எழுதரு தானைக்குச்
சிறையும் தானே - தன் இறை விழு முறினே.'

'சென்று வாய் சிவந்து மேல் வருக -
சிறுகண் யானை வேந்து விழுமுறிவே.'

'பெருஞ்செய் நெல்லின் அரிசி ஆர்ந்து,தன்
புன்புறப் பெடையொடு வதியும்
யாணர்த்து ஆகும் வேந்து விழுமுறினே.'

'சீறார் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்,
வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்து நின்

பாடினி மாலை அணிய
வாடாத் தாமரை சூட்டுவன் நினக்கே.'

'வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க்கு என்றும்
அருகாது ஈயும் வண்மை
உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே'

'பாணரொடு இருந்த நானுடை நெடுந்தகை
வலம்படு தானை வேந்தர்க்கு
உலந்துழி உலக்கும் நெஞ்சுஅறி துணையே.'

'..... கிழவனும்
அருஞ்சமம் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்து
அண்ணல் யானை அணிந்த
பொன்செய் ஓடைப் பெரும் பரிசிலனே'

எனும் (புறம். 285, 306, 314, 316, 318, 319, 320, 324, 326) இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும் வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் கொண்டு வந்த நெல், பொன் முதலிய பொருட்கள், யானையின் முகப் படாம் போன்ற பலவற்றையும் பரிசாகப் பெற்று வந்ததையும் இப்பாடல்களின் வழியே அறியமுடிகிறது.

மருத நிலம் நிலைபெற்ற ஆட்சிக்கு அடிப்படை (புறம். 18) என அறிவுறுத்தப்படுகிற நிலைமை வரலாற்றில் தோன்றிவிட்டது. மூவேந்தரும் மருத நிலங்களைக் கவர்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டு போர்களை நடத்தினர். அந்தப் போர்களில் தம்மால் இயன்ற அளவுக்குப் பிறரையும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்வாறு பயன்கொள்ளப்பட்டவர்களுள் சீறார் மன்னரும் சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெற்றனர்.

ஆனால் அவர்களின் சமூக வாழ்க்கை வேந்தர்களிடம் இருந்து பெற்ற பரிசுப் பொருள்களைப் தனிச்சொத்தாகச் சேர்த்து வைக்கின்ற நிலைமையை உருவாக்கவில்லை. அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தம் கிளையினருடன் பகிர்ந்து கொண்டனர். துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்னும் நான்கு குடியினரும் (புறம். 335) சீறார் மன்னர் சமூகத்துடனும், போர் வாழ்க்கை யுடனும் நெருங்கியத் தொடர்புடையவர்கள். எனவே சீறார் மன்னர் பெற்று வந்தப் பரிசுகளை அவர்கள் உரிமையுடன் பெற்றனர். இதனை,

துடியன் கையது வேலே; அடிபுணர்
வாங்கு இரு மருப்பின் தீம் தொடைச் சீறியாழ்ப்
பாணன் கையது தோலே; காண்வரக்

சேறுபடு குருதிச் செம்மல் உக்குஒஓ
மாறுசெறு நெடுவேல் மார்பு உளம்போக
நிணம் பொதி கழலொடு நிலம் சேர்ந்தனனே;
அதுகண்டு பரந்தோர் எல்லாம் புகழத் தலைபணிந்து
இறைஞ்சியோனே குருசில் பிணங்கு கதிர்
அலமருங் கழனித் தண்ணடை ஒழிய
இலம்பாடு ஒக்கல் தலைவற்கு ஓர்
கரம்பைச் சீறார் நல்கினன் எனவே.

(புறம். 285)

என்ற புறப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. துடியன், பாணன் ஆகியோர் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்த சீறார் மன்னனுக்கு அருகிலேயே இருக்கின்றனர் என்பதையே இப்பாடல் கட்டமைத்துள்ளது. மேலும் அவன் மருத நிலத்து ஊர்களை இரவலர்களுக்கு முன்னரே வழங்கி விட்டான். கரம்பைச் சீறார் ஒன்றைத் தலைவன் ஒருவனுக்குக் கொடுத்தான் என்பதிலிருந்து சீறார் மன்னன் தனிமனிதனைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. அவன் சீறார் மன்னர் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கிறான். மேலும் புன்செய் நிலத்தையும் வேட்டைத் தொழிலையும் கொண்டிருந்த சமூகமாகச் சீறார் மன்னர் சமூகம் இருந்ததை மேற்கண்ட செய்திகள் நிறுவுகின்றன.

தண்ணடை

மூவேந்தர் சார்பிலும் வேந்து விடுதொழில் மேற்சென்ற சீறார் மன்னர் அதற்குப் பரிசுகளைப் பெற்றனர். சீறார் மன்னரை வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்படுத்தியதன் அடுத்த நிலையாக அவர்களைத் தங்களின் நிரந்தரப் படைத் தலைவர்களை உயர்த்திக் கொள்ள முயன்றதன் விளைவே தண்ணடை நல்கல் எனும் செயற்பாட்டுக்குக் காரணம். தண்ணடை நல்கலும், தண்ணடை பெறுதலும் சமூகச் செயற்பாடாய் இருந்ததைப் புறப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தண்ணடை எனும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் (புறம். 287, 297, 299 அகம். 84, நற். 391) ஆட்சி பெற்றுள்ளது. இதற்கு மருத நிலம், மலைப்பச்சை எனும் இரு பொருள்கள் உண்டு. மருத நிலத்தார் எனும் பொருளிலேயே அதிகமாக ஆட்சி பெற்றுள்ளது.³⁰

தண்ணடை நல்கிய வேந்தர்களையும் அதைப் பெற விழைந்து பெற்ற சீறார் மன்னர் சமூகத்தைப் பற்றி (புறம். 312, 29) பாடல்களில் காணலாம்.

‘தண்ணடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே’

‘இளநீர் உதிர்க்கும் வளர்மிகு நல்நாடு
பெற்றனர் உவக்கும் நின் படைகொள் மாக்கள்,
பற்றா மக்களின் பரிவு முந்துறுத்து
கூவை துற்ற நாற்கால் பந்தர்ச்
சிறுமனை வாழ்க்கையின் ஓர்இ வருநர்க்கு
உதவி ஆற்றும் நண்பின் பண்புடை
ஊழிற்றாக, நின் செய்கை!’

எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியை உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பாடியுள்ளார். அவரே அப்பாடலின் முதற் பகுதியில் நல்லனவற்றால் வரும் நல்வினையும் தீயனவற்றால் வரும் தீமையும் இல்லை என்போரின் சேர்க்கையை ஒழிப்பாயாக எனச் சோழ மன்னனுக்கு அறிவுரைத்துள்ளார். அப்பாடல் அடிகள் பின்வருமாறு,

கொடியோர்த் தெறுதலும், செவ்வியோர்க்கு அளித்தலும்
ஒடியா முறையின் மடிவு இலை ஆகி,
‘நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்
இல்லை’ என்போர்க்கு இன்ன ஆகிலியர்!
..... விழுவில்
கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை
ஆடுநர் கழியும் இவ்உலகத்து, கூடிய
நகைப்புறன் ஆக, நின் சுற்றம்!
இசைப்புறன் ஆக நீ ஒம்பிய பொருளே!

(புறம். 29)

எனவும் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் வரிகள் மிகவும் தெளிவாக ஒன்றைக் காட்டுகிறது. வேந்தர்கள் நல்வினை, தீவினைப் பயன் பற்றி ஒதுவோரை ஒழிக்க வேண்டும். அக்கருத்து மக்களுக்கு நன்மையை அளிக்காமல் தீமையையே அளிக்க வல்லது என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார். மேலும், சமூக அமைப்பு மாறிக் கொண்டே இருக்கும் தன்மையுடையது. அது எப்போதும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இயல்பை உடையது. அந்த இயக்கத்தில் உன்னுடைய சுற்றம் அல்லது சமூகம் மகிழ்ச்சியைப் பெறட்டும். நீ சேர்த்து வைத்தப் பெருஞ்செல்வம் புகழை அடையட்டும் எனப்

போற்றுவதிலிருந்து அப்புலவர் சமூகத்தின் வெவ்வேறு இயல்புகளை உணர்ந்தவராக உள்ளார். மேலும் இப்பாடலில் வெவ்வேறான சமூக அமைப்புகள் ஒன்று கலப்பதையும் விளக்கியுள்ளார் என்றே கருத இடமுண்டு.

தண்ணடை பெறவிழைந்த வீரர்களைப் புறம். 287, 297 ஆகிய பாடல்களில் காணலாம்.

ஆக, சீறூர் மன்னர் சமூகம் கரந்தைப் போரில் ஈடுபட்டதையும் அதற்கு அவர்கள் தண்ணடை பெற்றதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் தண்ணடை நல்கல் வேந்தர்களின் கடமையாக இருந்ததும் அறியப்பட்டது. மேலும் சோழன் நலங்கிள்ளி பற்றிய பாடலில் (புறம். 27) அவன் படைத்தலைவர்க்கு மருதநிலத்து ஊரை வழங்கியதால் அவனுடைய படைத்தலைவர் சிற்றில் வாழ்க்கையிலிருந்து நீங்கி வளமான வாழ்க்கை பெற்றனர் என்பதையும் அறியலாம். ஆக, சிறூர் மன்னர் மூவேந்தர் அரசில் நிலையானதொரு இடம் பெற்றனர் என்பது உறுதியாகின்றது. சீறூர்த் தலைவர் போர்க்காலத் தலைவராகச் செயல்பட்டனர்.

மருத நிலத்தின் தலைவர்களாக உருவெடுத்த வேந்தரின் தொடர்பும் பழைய இனக்குழு வாழ்க்கையின் அழிவும் பின்னர் தலைவர் பதவியைப் பரம்பரை உரிமையாக்கியிருக்க வேண்டும். இனக்குழுச் சமூகம் சிதைந்தபோது சிலர் தம்முடைய ஊரை விரிவுபடுத்தினர். அவர்கள் சிறிய அளவிலான நிலப்பரப்புகளில் வாழ்ந்த இனக்குழுத் தன்மையை உடைய மக்களின் (தலைவராக) குறுநில மன்னர் ஆயினர். அவர்களை வேளிர் என்றனர்.³¹ பல இனக்குழுக்களின் அழிவின் மீதே முடியரசர்கள் தோன்றினர். அவர்கள் வேந்தர்கள் எனப்பட்டனர்.

சீறூர் மன்னர், குறுநில மன்னர் அல்லது வேளிர், வேந்தர் ஆகியோர்களின் சமூக வாழ்க்கையை அவர்களிடம் சென்றுப் பரிசில் வேண்டிப் பாடிய பாணர்களின் கூற்றுகளின் மூலம் அறியலாம். வேந்தர் சமூகத்தைவிடக் குறுநில மன்னர், சீறூர் மன்னர் சமூகம் பாணர்களை மதிப்புடன் நடத்தியதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவாகவே விளக்குகின்றது. தொடர்ந்து வேந்தரை எதிர்த்த

குறுநில மன்னரையும் முதுகுடி மன்னர்களையும் பற்றிய செய்திகளை ஆராய்வோம்.

வேந்தரும் குறுநில மன்னரும்

சங்க இலக்கியம் நிலவுடைமைச் சமூகமாக மாறுகிற காலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது என்பது முன்னரே அறியப்பெற்றது. ஆகவே அத்தகைய சமூகத்தில் தனி உடைமைப் பண்புகள் மிகுந்தும் பொதுவுடைமைப் பண்புகள் ஆங்காங்கே சிறிய அளவிலும் இருப்பதையும் காண முடிகின்றது. மேலும்,

சீறூர் மன்னர் கடன் பெறுதலும் பணையம் வைத்தலும் தனியுடைமைகளின் தோற்றுவாய்க்குச் சான்றுகளாய் உள்ளன. தண்ணடை அளித்தலும் பெறுதலும் இவர்களை உடைமையாளர்களாகவே மாற்றிவிட்டதைக் காட்டுகின்றன. ஊர்ப்பசி போக்குதலை நோக்கமாய்க் கொண்டு வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்ட சீறூர் மன்னர்களைப் போலன்றிக் குறிப்பிட்ட நில எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசின் தலைவர்களாய் இருந்த முதுகுடி மன்னரும் குறுநில மன்னரும் உடைமையாளர்களாகவே இருந்துள்ளனர்.³²

என்பதைப் பெ. மாதையன் ஆராய்ந்துள்ளார். மருத நிலத்தின் உற்பத்திப் பெருக்கம் தனிப்பட்ட தலைவர்களாக வேந்தர் உருவாவதை ஊக்கப்படுத்தியது. வேளாண் உற்பத்தியை மையமாகக் கொண்டு உருவான புதிய வேலைப் பிரிவினைகள் பல புதிய சமூகக் குழுக்களை உருவாக்கின. அனைவரையும் ஒருங்குபடுத்திச் சமூகம் தகர்ந்து போகாமல் இருப்பதற்காக உருவான அரசமைப்பு தனியுடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே அந்த அரசானது செல்வம் சேர்ப்பதையே அடிநாதமாகக் கொண்ட போர்களை மேற்கொண்டது. அரசின் தலைமையை மூவேந்தர்களாகிய சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஏற்றனர். எனவே வேந்தர் சமூகம் முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர் சமூகங்களோடு முரண்படுவது இயல்பாகியது. ஏனெனில் இந்தச் சமூகங்கள் தனியுடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.

முதுகுடி மன்னரும் வேந்தரும்

மருத நிலச் சமூகத் தலைவர்களில் செல்வந்தர்களாக முதுகுடி மன்னர் இருந்தனர். இவர்கள் மலைபோன்ற பல நெற்போர்களையும் ஒருநாள்

பொழுதில் கடாவிட்டுக் குவித்த நெற்குவியலையும் உடையவர்களாகவும், அந்நெல்லை வலிய வில் வீரர்களுக்கு நாளுணவாகக் கொடுக்கும் தொல்குடி மன்னராகவும் (புறம். 353) இருந்தனர். அவர்கள் 'பருந்துகள் இடைமதிலில் தங்கி இளைப்பாறுகின்ற மதிலகத்தே தம்மை எதிர்த்து வந்தோர் அகப்படும் படி நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட ஏணிகளையுடை படைகள் தம்முள் கலந்து போர் புரியும் நெடிய நல்ல ஊரினில் (புறம். 343) வசிப்பவர்கள் ஆவர். மேலும் 'அருங்கடி மூதூர்' (புறம். 336) என்றும் அவ்வூர் அழைக்கப்பட்டது. 'மாசு நீங்கப் பெற்ற தூய ஆடையை விரித்தாற்போல, அசைந்து, இனிதாகச் செல்லும் அகிலின் நிறைந்த நறிய புகையானது, மெலிதாகச் சென்று அடங்குவதற்கு இடனாகிய கபில நிறத்தால் வண்ணம் தீட்டப்பட்ட பெரிய இல்லத்தில் (புறம். 337) வசிப்பவர்களாக உள்ளனர். அவர்களுடைய வளம் மிகுந்த மருத நிலத்தையும் வசிப்பிடத்தையும்,

'..... வண் தோட்டுப்
பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்பண், ஏழுற்று
உணங்கு கலன் ஆழியின் தோன்றும்
ஓர் எயில் மன்ன'

'தண் பணைக் கிழவன் இவள் தந்தை'

'தூர்ந்த கிடங்கின், சோர்ந்த ஞாயில்,
சிதைந்த இஞ்சி, கதுவாய் மூதூர்'

எனத் (புறம். 338, 342, 350) தனிஉடைமைப் பாதுகாப்பிற்கென எடுக்கப்பட்ட எயில், மதில், ஞாயில் ஆகியவற்றை உடையதாக முதுகுடி மன்னர்களின் ஊர் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே புறநானூற்றுப் பாடல்களில் பெரும்பாலான வற்றுள் இவர்கள் ஊர்த் தலைவர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

' தண்பணையூர் '
' நெடுநல்லூர் '
' கதுவாய் மூதூர் '
' கன்று மேய்ந்து உகளும் ஊர் '
' அருங்கடி மூதூர் '
' பணைநல் ஊர் '

‘ வேர் துளங்கின, நம் ஊருள் மரனே ’

‘ அணங்காயினள் தான் பிறந்த ஊர்க்கு ’

‘ ஊர் கவின் இழப்பவும் ’

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகளில் (341, 343, 350, 355, 336, 345, 349, 354) ஊரின் தன்மை சுட்டப்பட்டது. மேலும், முதுகுடி மன்னர்கள் பெற்றெடுத்த மகளால் அவ்வூர்க்குத் தீமை ஏற்பட்டதையும், முதுகுடி மன்னர்களின் பழமையைப் போற்றும் குணத்தால் ஊர் அழிந்ததையும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. முதுகுடி மன்னரின் மருத நிலங்களைக் கவர்ந்தும் அழித்தும் வேந்தர்கள் அரசாக உருவாகி நிலைபெற்றதை வேந்தர் சமூக அடிப்படையில் காணலாம்.

குறுநில மன்னர்

சீறார் மன்னர்களைப் போன்று குறுநில மன்னர்கள் கொடைப்பண்பு மிக்கோராக உருவாகியிருக்கலாம். இயற்கை வளம் நிரம்பியிருந்த மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களாகக் குறுநில மன்னர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மிகுந்த இரக்கப் பண்புடைய நாடாள்பவராகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

‘ முந்நாறு ஊர்த்தே தண் பறம்பு நல்நாடு ’

‘ நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே ’

‘ ஆய் தொடி அரிவையர் தந்தையர் நாடே ’

‘ தேர் வண் பாரிதன் பறம்பு நாடே ’

எனப் பாரி ஆட்சிச் செய்த பகுதிகளைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் (110, 109, 117, 118) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

‘ கழல்புனை திருந்தடிக் காரி நின் நாடே ’

‘ பெண்ணையம் படப்பை நாடு கிழவோயே ’

எனக் காரி ஆட்சி செய்த நாடும் (புறம். 122, 126) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

‘ கறங்கு மிசை அருவிய பிறங்கு மலை நள்ளி

(புறம். 148)

என நள்ளியும்,

‘விளங்குமணிக் கொடும் பூண் ஆய்நின் நாட்டு
இளம்பிடி ஒரு சூல் பத்து ஈனும்மோ’

‘மழைக்கணம் சேக்கும் மாமலைக்கிழவன்
வழைப் பூங் கண்ணி வாய்வாள் அண்டிரன்’

‘வட திசையதுவே வான் தோய் இமயம்
தென்திசை ஆய் குடி இன்றாயின்’

‘கொடுவரி வழங்கும் கோடு உயர் நெடுவரை
அருவிடர்ச் சிறுநெறி ஏறலின், வருந்தி

.....
கறை அடியானை இரியல் போக்கும்
மலைகெழு நாடன் மா வேள் ஆய்’

போன்ற இப்பாடலடிகளில் (புறம். 130, 131, 132, 135) ஆய் தலைவனாக
வீற்றிருந்த மலைநாட்டின் வளம் பாடப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.
அவ்வாறே, மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்தப் பேகனின் மலைநாட்டின் வளத்தை,

..... சாரல்
புனத்தினை அயிலும் நாட! சினப்போர்க்
கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக! (புறம். 143)

..... நின்வன்புல
நல்நாடு பாட..... (புறம். 146)

ஆவியர் பெருமகன் பெருங்கல் நாடன் பேகனும் (சிறு. 86-87)

போன்ற பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

மேலும் நாஞ்சில் வள்ளுவன் (புறம். 137) (புறம் 172), ஓரி (புறம் 235), அதியன்
(புறம் 135) போன்றோரும் குறுநிலமன்னர்களாக இருந்துள்ளனர். இந்தக்
குறுநில மன்னர்கள் மிகுந்த கொடைத்திறம் மிக்கோராய்க் காட்டப்படுகின்றனர்.
பாரியின் பறம்பு மலையைக் கைப்பற்றிய பின்பு அவனுடைய மகளிர்
இரங்கத்தக்கவர் ஆயினர். ஆனால் அதற்கு முன்பு வளமான மகிழ்ச்சி
யுடையவராக இருந்தனர். எனவே ஆளும் வர்க்கத்தின் மகிழ்ச்சி அவர்கள்
கொண்டிருந்த உடைமையின் காரணமாக எழுந்ததென்பதை இந்தச்
சமூகத்திலும் காண முடிகிறது.

பெரும்பான்மையான குறுநிலமன்னர்கள் பாணர், பாடுநர், புலவர்
ஆகியோரைத் தம் கொடைத்திறத்தால் பாதுகாத்து வந்தனர். இவர்கள் உரிமை,
கடமை என்பதைப் பிரித்தறியாதவர்களாக இருந்தனர். ஏனெனில்

தொழிற்குடியினர், ஆளுவோர் என்ற பிரிவினை அவர்களிடம் மிகப்பெரிய பிளவை ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை எனலாம். மேலும்,

மருத நிலப்பகுதிகளை விடவும் சற்று வளர்ச்சிக் குறைந்த நிலையில் குறிஞ்சி நில மக்கள் இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. நாட்டின் மற்ற நிலப் பகுதிகளை வாழிடமாகக் கொண்டிருந்தவர்கள் காலத்தால் தாமதமாகவே நாகரிக நிலைக்கு வந்தனர் என்பதைக் குறுநில மன்னர்களிடம் இருந்த கொடைப்பண்பு காட்டுகின்றது.

வேந்தர்

மருத நிலப் பகுதிகளில் இருந்த முதுகுடி மன்னர்களின் ஒரு பிரிவினர் வேந்தர்கள் ஆயினர். அவர்கள் மூன்று பழைய குடிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நான்கு வகைப்பட்ட நிலங்களிலும் ஆட்சியைச் செய்தவர்கள்.

குன்று மலை காடு நாடு
ஒன்று பட்டு வழிமொழிய
கொடிது கடிந்து கோல் திருத்தி
படுவது உண்டு பகல் ஆற்றி
இனிது உருண்ட சுடர் நேயி
முழுது ஆண்டோர் வழி காவல!

(புறம். 17)

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நானிலத்தோர் வழிபட (குன்று - மணற்குன்றுடைய நெய்தல், மலை - குறிஞ்சி, காடு - முல்லை, நாடு - மருதம்) ஆட்சி புரிந்தவனாகக் குறிப்பிடப்படுகிறான்.

சேரமான் கோக்கோதை மார்பனை,

நாடன் என்கோ ஊரன் என்கோ
பாடியிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பா என்கோ
யாங்கணம் மொழிகோ, ஒங்கு வாட் கோதையை?

(புறம். 49)

என மருதம், குறிஞ்சி, நெய்தல் ஆகிய நிலப்பகுதிகட்குத் தலைவனாக இருப்பதையும் பாடலின் வழி அறியலாம். இவனும் நானிலத் தலைவன் என்பதைக் காட்டுவதற்கு,

புனவர் தட்டை புடைப்பின் எனக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்பக் கூறினமையான் நாடென்பதூஉம் அவ்விரண்டு நிலத்துக்குக் கொள்ளப்படும். எனவே முல்லை நிலமுடையனென்ற வாறாம்³³

என ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளையால் உரை எழுதப்பட்டது. மேலும், நான்கு நிலங்களுக்கும் தலைமையான மாந்தராக உருவான மூவேந்தர்கள் இனக்குழுச் சமூக வாழ்வுமுறைகளிலிருந்தே வந்துள்ளனர். எந்தவொரு மனிதனும் இனக்குழுச் சமூக அமைப்பின் தொடர்பின்றி வந்திருக்க முடியாது என்பதையே மனித இனத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியும் சமூக வளர்ச்சியும் காட்டும் உண்மையாகும். சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களுக்கும் இருவேறு குடிகள் இருந்தனர். மேலும்,

இருவழிச் சோழ அரசினர், தொடக்கத்தில் உறந்தையிலும் அழுந்தூரிலும் இருந்து ஆண்டு வந்தனரெனக் கூறலாம். உறந்தை அரசர் கிள்ளி என்ற பெயரையும் அழுந்தூர் அரசர் சென்னி என்ற பெயரையும் பூண்டிருந்தனர். சென்னி அரசர் நெய்தல் நிலப் பிரதேசத்தையே ஆண்டு வந்தனர். இவ்விரு பகுதியினருக்கு மிடையில் நீண்ட காலமாய்ப் பகை இருந்ததாகப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் கூறுகின்றன³⁴

எனக் குறிப்பிட்ட சு. வித்தியானந்தன் மேலும்,

அந்துவன் சேரல் இரும்பொறை கருவூரிலிருந்தும் (புறம். 13) உதியன் சேரல் குழுமூரிலிருந்தும் (புறம். 2) ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். இவ்வாறு இருவழிச் சேர அரசர் ஒரே காலத்தில் ஆண்டு வந்தமை உறந்தையிலும் அழுந்தூரிலுமிருந்து கிள்ளி பரம்பரையினரும் சென்னி பரம்பரையினரும் சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்தமையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலது³⁵

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே சேரர்க்கும், சோழர்க்கும் இரு கிளைக் குழுக்களிலிருந்து வந்த வழி உண்டு என்பதை அறியலாம்.

உறந்தையைக் கைப்பற்றிய முதல் சோழன் வீரே வேண்மான் வெளியன் தித்தன் ஆவான். அதற்கு முன் உறந்தையை ஆண்டவன் சேந்தன் (குறுந். 258) என்பவனாவான். அவனிடமிருந்து உறந்தையைக் (உறையூர்) கைப்பற்றியவன் வெளியன் தித்தன் என்பதை,

நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங் காட்டன்ன

(அகம். 122)

என்ற பாடல் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும்,

மழைவளம் தருஉம் மா வண் தித்தன்
பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண்

(அகம். 6)

என்பதிலிருந்து வளமான மருத நிலத்தின் தலைவனாகத் தித்தன் இருந்தான். அவனுடைய உறந்தை (உறையூரில்) நெற்குவியல்கள் குவிந்து கிடந்தன எனப் பாடல்கள் சான்று காட்டும். மேலும்

நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேர் இசை
சினம்கெழு தானை, தித்தன் வெளியன்
இரங்குநீர்ப் பரப்பின் கானல் அம் பெருந்துறை

(அகம். 152)

நல்கினும் நல்காண் ஆயினும், வெல்போர்ப்
பொரல் அருந் தித்தன் காண்கதில் அம்ம

(புறம். 80)

மாவண் தித்தன் வெண்ணெல் வேலி
உறந்தை அன்ன உரைசால் நன்கலம்

(புறம். 352)

என்ற பாடல்கள் தித்தனை மருத நிலத் தலைவனாகவே காட்டுகின்றன. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் பரணர்களால் பாடப்பட்டவை. அவற்றில் தித்தனின் மகன் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்று சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இக்கோப்பெருநற்கிள்ளி ஆமூர் மல்லனை வென்று ‘ஆமூரையும்’ (புறம். 80) பழையனை வென்று ‘போர்வை’ என்ற ஊரையும் (அகம். 186, 326) கைப்பற்றியுள்ளான். ஆனால் பழையன் சோழரின் படைத்தலைவன் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். வென்றதாகக் குறிப்பு இல்லை (சோழர் மறவன், அகம். 326)

மூவேந்தர்களில் ஒருவரான பாண்டியர்கள் ‘கூடல்’ நகரைக் கைப்பற்றுவதற்குமுன்பு ‘அகுதை’ என்பானுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது என்பதை,

மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகுதை
குண்டுநீர் வைப்பின் கூடல் அன்ன

(புறம். 347)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. எனவே மேற்கண்ட சான்றுகளிலிருந்து மூவேந்தர்களாகிய சேரர், சோழர், பதண்டியர் என்போர் சிறுசிறு குழுத் தலைமையிலிருந்து உருவானவர்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் மூவேந்தர்கள் சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று உயர்ந்தவர்கள்

வேந்தர்கள் என்பதையும் நிரூபிக்கின்றன. எனவே மூவேந்தர்கள் தமிழகத்தின் தலைமையைப் பெறுவதற்குத் தனிச்சொத்துடைமையின் மீதான ஆசையே காரணமாக இருந்தது. மேலும் அவர்களின் நோக்கமெல்லாம் பரந்த தமிழ்நிலம் முழுவதையும் தம் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதாகவே இருந்துள்ளது என்பதை,

தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்து ஒழுகிய
கொற்றவர்தம் கோன் ஆகுவை (மதுரைக் காஞ்சி, 70 - 74)

என்ற மதுரைக் காஞ்சியின் பாடலடிகளின் வழியே அறியலாம்.

முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியன் ஞாலம்
தாளின் தந்து, தம் புகழ் நிறீஇ
ஒருதாம் ஆகிய உரவோர் உம்பல்! (புறம். 18)

எனக் குடபுலவியனாரும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பரந்து கிடக்கின்ற உலகத்தைத் தம் முயற்சியால் கைப்பற்றித் தாமே ஆண்ட வலிமையுடையோர்களின் போர்வழித் தோன்றல் எனப் புகழ்கின்றார். வேந்தர்கள், நாளும் புது வருவாய் உடையவராகவும் (புறம். 2) கடலை வேலியாக உடையவராகவும் எனவும் (புறம்.13) கடலின் மூலம் பல வளங்களைப் பெறுபவனாகவும் (புறம். 30) காட்டப்பட்டுள்ளனர். செறிந்த பெரிய கடலே எல்லையாகக் கொண்டும், காற்று நுழைந்து செல்லாத பரப்புடைய வானத்துடன் பொருந்தியும் மண் செறிந்தும் விளங்கும் உலகம். இந்த உலகில் குளிர்ந்த தமிழகத்திற்குரியதாய் ஆட்சிபுரியும், முரசுடைய படைகள் உடைய முப்பெரு வேந்தர்களிலும் அரசு எனக் கருதப்பெறுவதற்குத் தகுதியுடையது உன்னுடையதுதான் (புறம். 35) என வெள்ளைக் குடி நாகனார் சோழன் கிள்ளி வளவனைப் புகழ்ந்துள்ளார். வேந்தர்கள் நாட்டையும் அரசரிமையையும், செல்வத்தையும் வழிவழியாய் பெற்றனர் என்பதை,

உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி

எனப் பட்டினப்பாலையும் (77)

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்து எனப்
பால் தர வந்த பழுவிறல் தாயம்

புறம். 75

எனப் புறநானூறும் (75) அரசுரிமையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

வேந்தர்களுக்குள் யார் பெருஞ் செல்வந்தர் என்ற போட்டி மனப்பாங்கு இருந்துள்ளன. தனி உடைமையின் தன்மை (குணாம்சம்) அது. எல்லாச் செல்வமும் தனக்கே என்பது எல்லாம் தனக்கே வேண்டும் என்ற பேராசையை ஊட்டுவது. அந்தப் பேராசைதான் போர்களைப் படைத்தது. சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிய கோவூர் கிழார் சேரனுடைய கருவூரையும், பாண்டியருடைய மதுரையையும் பரிசிலாகத் தரும் ஆற்றலுடையவனாகக் கற்பிக்கிறார். அவரே சோழனின் வெண்கொற்றக் குடையானது சேர, பாண்டியரின் குடைகளைவிட ஓங்கிய சிறப்புடையது (புறம். 31) என்றார். மேலும் இடைக்காடனார் சோழனை,

புலவர் எல்லாம் நின் நோக்கினரே

நீயே, மருந்து இல் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்

கூற்று வெகுண்டன்ன முன்பொடு

மாற்று இருவேந்தர் மண் நோக்கினையே.

(புறம். 42)

எனப் பாடுவதன் மூலம் மற்ற இரண்டு வேந்தர்களையும் வெல்லும் நோக்குடையவன் என்பதை விளக்கினார். இவற்றால் மூவேந்தர்கள் இடையே இருந்த முரண்பாட்டை நாம் அறிய முடிகின்றது.

நான்கு வகைப்பட்ட நிலப்பகுதிகளிலும் பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கு ஆதாரமாய் இருந்த இடங்களையெல்லாம் போர் செய்து அந்நிலத் தலைவர்களை அழித்ததில் மூவேந்தர்கள் முதன்மையானவராக இருந்தனர். அவர்களின் நோக்கம் செல்வத்தைப் பெருக்குவது. அதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகப் பாரியை அழிப்பதற்கு மூவேந்தரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போர் செய்வதற்கு அணியமைத்துப் பறம்பு மலையைக் கொண்டனர். அதே போன்று ஓரியின் கொல்லி மலையையும் கைப்பற்றினர். மருத நிலத்து முதுகுடி மன்னரை அழித்து அவர்களின் விளைநிலங்களையும் செல்வத்தையும் கொள்ளையிட்டனர். வேளாண்மையும், வணிகமும் மையப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், புதிய செல்வம் சேர்க்கும் போர்கள் மிகுந்தன. இதனை,

முன்பு இனக்குழுக்களிடையே நடைபெற்ற சண்டைகள் இப்பொழுது கால்நடைகளையும் அடிமைகளையும் செல்வங்களையும் கைப்பற்றுகின்ற நோக்கத்துடன் நிலத்திலும் நீரிலும் திட்டமிட்ட படையெடுப்புகளாக, இழிந்து முறையான வாழ்க்கைத் தொழிலாக மாறிவிட்டன; சுருக்கமாகக் கூறினால் செல்வம் மிக உயர்ந்த சம்பத்தாகப் புகழப்பட்டது, மதிக்கப்பட்டது, செல்வத்தைப் பலவந்தமாகக் கொள்ளையடிப்பதை நியாயப்படுத்துவதற்காகப் பண்டைய குல விதிமுறைகள் வேண்டுமென்றே தவறான வழியில் செலுத்தப்பட்டன³⁶

என்ற எங்கெல்லின் குறிப்பின் வழியே தெளிவுபடுத்தலாம். எனவே புதியதாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த அரசு தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவும் வளர்த்துக் கொள்ளவும் போர்கள் செய்வதைக் கட்டாயமாக்கியது. போர்களின் மூலம் வளமான வேளாண்மை நிலங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டன. அந்நிலத்திற்கும் செல்வத்திற்கும் மூவேந்தர்கள் உடைமையாளர் (தலைவர்கள்) ஆயினர்.

சங்க இலக்கியத்தில் மகட்பாற்காஞ்சி என்னும் துறையின் கீழ்த் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் இருவேறுபட்ட சமூகங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டைக் காட்டுகின்றன. புறம் 336 - 354 வரையிலான பாடல்கள் இத்துறையில் அமைந்தன. புறம். 355ஆம் பாடலும் இதே துறையினதாக இருக்க வாய்ப்புகள் மிகுதி. 355 ஆம் பாடலும் இதே துறையினதாக இருக்க வாய்ப்புகள் மிகுதி. ஆனால், இத்துறையில் அமைந்த பாடல்கள் புறம். 333 - 54, 356³⁷ எனக் க. கைலாசபதி தம் ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்'

- தொல். புறத். 1025

என மகட்பாற்காஞ்சித் துறைக்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். இத்துறையிலமைந்த பாடல்களில் முதுகுடி மன்னர் அந்தச் சமூகத்தின் அழிவுக்குக் காரணமானவர்கள் ஆவர். மேலும் முதுகுடி மன்னரின் மனைவியரும் மகள்களும் காரணம் என்பர். ஆனால் உண்மையில் வேந்தர்கள் விரும்பி வந்ததற்குக் காரணம் அவர்களின் வளமான நிலமாகும். ஏனெனில் பாரியின் மீது படையெடுத்து அழித்த மூவேந்தர்கள் பறம்பு மலையின் செல்வத்தைக் கருதியே ஆகும். இதனை,

மகட்கொடை மறுத்தல் முதுகுடி மன்னர் இயல்பு எனத் தெரிந்தும்
அவர்கள் மேல் படையெடுத்த வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதநிலத்தைக்
கைப்பற்றுதலே ஆகும்³⁸

என்ற பெ. மாதையன் கூற்றின் மூலம் அறியலாம். மேலும்,

புறநானூற்றுக் காலத்தில் மகட்பாற்காஞ்சி போருக்கு வழி
வகுத்ததையும் பெண்ணின் பெற்றோர் தலையீடு காதலர் வாழ்வைச்
சிதைத்ததையும் கண்டு போலும் கன்னியை இரப்பவர்க்கு
இல்லையென்னாது கொடுப்பவர் குபேர வாழ்வு பெறுவர்³⁹

என்று பிற்காலத்தில் நீதிக் கருத்து உருவாகியுள்ளது.

வளநிலமும் வறண்ட நிலமும்

நீர்வளம் மிக்க நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருந்தவர்கள்
வேந்தர்கள் ஆவர். அவர்களின் வளர்ச்சியின் போதும் ஆட்சியின் போதும்
புன்செய் நில வேளாண்மையும் புன்செய் விளைபொருட்களும் மதிப்பிழக்
கின்றன. புன்செய் நிலப்பகுதிகளை ஆள்வோரும் மதிப்பிழக்கின்றனர்.

வட்டவரிய செம்பொறிச் சேவல்
ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூஉம்
கானத்தோர் நின் தெவ்வர் நீயே
புறஞ்சிறை மாக்கட்கு அறம் குறித்து அகத்தோர்
புய்த்து எறி கரும்பின் விடுகழை தாமரைப்
பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தெனக் கூத்தர்
ஆடுகளம் கடுக்கும் அகநாட்டையே (புறம். 28)

எனப் பகைவரின் தினை விளையும் புன்செய் நிலமும் சோழன் நலங்கிள்ளியின்
மருதநிலமும் முரண்பட்டனவாய்க் காட்டப்பெறுகின்றன; மருத நிலத்தின்
வளம் மேன்மையானதாகப் புகழப்படுகின்றது.

வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந்தயரும்
மென்புலவைப் பினன்னாட்டுப் பொருந (புறம். 42)

எனச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் நீர் வளம் மிக்க நிலத்தின்
தலைவனாகக் காட்டப்படுவதுடன் வன்புல நிலத்தவர் உணவுப்பற்றாக்குறையில்
இருந்ததும் காட்டப்படுகின்றது. இயற்கையாகவே வன்புலச்சமூகம் உணவு
உற்பத்தியில் உபரியைக் கொண்டுவரவில்லை. புன்செய் நில வேளாண்மை
உணவுப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணமாக இருந்ததையும் சீறார் மன்னர்களைப்
பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

வேந்தரும் வேளிரும் பிறரும் கீழ்ப்பணிந்து
நின்வழிப் படாஅராயி னென்மிக்கு
அறையுறு கரும்பின் தீஞ்சேற்றி யாணர்
வருநர் உரையா வளம் வீங்கிருக்கை
வன்புலந் தழீஇய மென்பாறோறு
மருபுல வினைஞர் புலவிகல் படுத்துக்
கள்ளுடை நியமத் தொள்விலை கொடுக்கும்
வெள்வரகுழத கொள்ளுடைக் கரம்பைச்
செஞ்செல் வல்சி யறியார் தத்தம்
பாடல் சான்ற வைப்பின்
நாடுடனாடல் யாவண தவர்க்கே

(புறம். 75)

எனும் இப்பாடல் புதியனவாகிய நெல்லையும் கரும்பையும் விளைவாக உடையது. மென்புலங்களைச் சார்ந்தமைந்த வன்புலங்களில் (புன்செய் நிலத்தில்) வாழ்வோர் மருத வயல்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு முயன்றனர். மருத நிலத்தைச் சார்ந்தோர் புன்செய் நிலத்தினர் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை வென்றனர். புன்செய் நிலத்தின் விளைபொருட்களான வரகு, கொள் போன்றவற்றைக் கள்ளுக்கு விலையாகத் தருவர். வன்புலமானது செந்நெற்சோற்றை உண்ணாதவர்களை உடையது. எனவே அப்படிப்பட்ட வன்புலங்களை உடையது உனது பகைவர் நாடு. எனவே மென்புல நிலங்களான மருதநிலம் பெற்ற மதிப்பையும் வன்புலங்கள் பெற்ற மதிப்பிழப்பையும் அறியலாம்.

‘வரகும் தினையும் கொள்ளும் எங்கள் உணவு’ எனப் பெருமையாகப் பேசிய சீறார் மன்னர் சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டு வரகையும், தினையையும் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுக்கும் நிலையில் மருதநில வாழ்வு பெற்ற மாற்றமும் உயர்வும் இங்குக் காட்டப்படுகின்றது. செந்நெல் உணவு வளமான வாழ்வின் அறிகுறியாய்க் காட்டப்படுகிறது. பாண்டிய மன்னனைப் பற்றிய பாடலில் (புறம். 52) அவன் கோப்பட்டுப் பார்த்தால் பகைவர் நாடு வன்புலங்களாய் மாறிவிடும் எனக் கூறுகின்றது.

‘பெரிய நல்ல புது வருவாயினை உடைய வடபுல அரசர்தம் நாடுகள் முழவு முதலாகிய ஒலி பொருந்திய தெய்வங்கள் கந்தை (தூணை)க் கைவிட, அங்கே நரைமூதாளர் சூதாடுங்கருவியை இட்டதால் குழிந்து போன

மனையாகிய இடம் நிறையும்படி காட்டுக் கோழிகள் முட்டையிடும் காடாக மாறிவிடும்' எனும் இப்பாடலும் வன்புலச்சமூகத்தின் இழிவைக் காட்டுகிறது. வன்புல உற்பத்தியை விட மென்புலம் சார்ந்த உற்பத்தியின் பெருக்கம் மேம்பட்டதாக இருந்தது. அதுவே சிறந்தது என்பதனால் வன்புலக் காவலனாய் இருப்பது என்பதும் இழிவானதாகக் கருதப்பட்டது. சேர சோழரை எதிர்த்துப் போரிட முனைந்த ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்,

மன்பதை காக்கு நீள்குடிச் சிறந்த
தென் புலங் காவலி னொரீ இப்பிறர்
வன்புலங்காவலின் மாறியான் பிறக்கே.

(புறம். 71)

எனத் தான் போரில் தோல்வியடைந்தால் வன்புலங்களைக் காக்கும் காவலனாகப் பிறக்க வேண்டும் என வஞ்சினம் கூறுகிறான். அந்த அளவுக்குப் புன்செய் நிலம் மதிப்பிழந்தது என்பதும் பாடலின்வழி அறியப்படுகின்றது.

பகைவர்களின் மதில்களை அழித்துக் கழுதையைக் கொண்டு ஏர்பூட்டி வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் விதைப்பதென்பது மன்னர் செயல்களாய் இருந்ததையும் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன (புறம், 15, 392). எனவே, வளத்தின் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்ட நெல்லுக்கு மறுபுறத்தே வரகும் கொள்ளும் வறட்சியின் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டன என்பதை அறியலாம். இது புன்செய் நிலத்தின் விளை பொருட்களின் மீதான வன்புலச் சமூகத்தின் மதிப்பைக் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு வன்புலங்கள் மூலம் கிடைத்தப் பொருட்கள் மதிப்பிழந்த நிலையில் மென்புலம் எனப்பட்ட மருத நிலப் பெருக்கம் வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. புறநானூற்றில் இடம் பெற்ற குடபுலவியனாரின் பாடல் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் மருத நிலப் பெருக்கத்திற்கான அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டினும்
ஞாலங் காவலர் தோள்வலி முருக்கி
ஒரு நீயாகல் வேண்டினும் சிறந்த
நல்விசை நிறுத்தல் வேண்டினு மற்றதன்
தகுதி கேள்இனி மிகுதியான!

நீர்இன்று அமைய யாக்கைக்கு எல்லாம்
 உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
 உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்
 உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
 நீருநிலனும் புணரியோரீண்
 டுடம்பு முயிரும் படைத்தினோரே
 வித்திவா னோக்கும் புன்புலங்கண்ணகன்
 வைப்பிற்றாயினு நண்ணியாளும்
 இறைவன் தாட்குத வாதே யதனாள்
 அடுபோர்ச் செழிய விழாது வல்லே
 நிலனெளி மருங்கி னீர்நிலை பெருகத்
 தட்டோரம்ம இவண் தட்டோரே
 தள்ளா தோரி வட் டள்ளாதோரே

(புறம். 18)

எனும் இப்பாடலில் சுவர்க்கப் பேறு அடைதல், தான் ஒருவன் மட்டுமே
 நாட்டை ஆளுதல், இவ்வுலகத்தில் மிகுந்த புகழை நிலை நிறுத்துதல் எனும்
 மூன்றிற்கும் மருத நிலம் அடிப்படையானது என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.
 ஆதலால் நீரைத் தடுத்து நிறுத்தி நீர் நிலைகளைப் பெருக்க வேண்டும் என
 மருத நிலப் பொருளாதாரத்தை உயர்த்துமாறு அந்நிலத் தலைவனை
 வலியுறுத்துகிறது. அத்துடன் விதைத்து விட்டு மழைக்காக வானத்தைப்
 பார்த்திருக்கும் புன்செய் நிலங்கள் மிகப் பரந்த எல்லைப் பரப்பை
 உடையனவாக இருந்தாலும் அவை நிலைபெற்று ஆள விரும்பும் தலைவனுக்கு
 எவ்வகையிலும் பயன்படாது. மேலும், புன்செய் நிலத்தின் பொருளாதாரப்
 பின்னடைவை இப்பாடல் அறிவுறுத்துகிறது. அரசரிமையை ஊழ்வழி
 பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும் மன்னன் நிலைத்து ஆள்வதற்கு மருத
 நிலமும் அதன் பொருளாதாரப் பெருக்கமும் பெரிதும் உதவும் என்பது
 இவ்வாறு அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

காடு கொன்று நாடு ஆக்கியும், குளம் தோண்டி நீர் வளம் பெருக்கியும்
 (பட்டினப் பாலை - 289, 84) வேளாண் உற்பத்தியைப் பெருக்கினர். எனவே,
 கரிகால் பெருவளத்தானின் செயலும் மருதநிலப் பெருக்கத்தை நோக்கியதாகவே
 உள்ளது. இவ்வகையில் வளமான விளைநிலப் பெருக்கத்தில் மூவேந்தர்களும்
 ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

மருதநிலப் பெருக்கம்

நிலவுடைமைச் சமூகமாக மாறுகின்ற நிலையில் நிலவுடைமைப் பாதுகாப்பிற்கான மரபுகள் உருவாகத் தலைப்பட்டன. எனவே அத்தகைய நிலையில் சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று அவர்களின் நிலப்பரப்பைக் கவர்வதும் இயல்பான ஒன்றாய் இருந்துள்ளது.

‘ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்,
புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை’

(புறம் 76)

எனப் போர் இயற்கையானதாகப் புலவர்களால் கருதப்பட்ட காலமாகச் சங்க காலம் உள்ளது. ஆனால் அது இயற்கையான நிகழ்ச்சியன்று. மாறாக மனிதர்கள் கூட்டு வாழ்க்கையையே விரும்பினர். ஆனால் அவர்களின் உழைப்பில் உருவான செல்வமானது தனி மனிதர்களின் பேராசையினால் சமூகத்தில் போர்களைக் கொண்டு வந்தது.

தண்டமிழ் நாடு பொது எனப் பொறாமை (புறம். 51); தான் ஆளும் நிலப்பகுதி சிறியது (புறம். 8); எனவே பிறர் நிலப்பகுதிகளைக் கவர்தல் (புறம். 20) என நிலம் கைப்பற்றுதலும் தனி உடைமைப் பெருக்கமும் போருக்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக இருந்துள்ளன.

ஏனைய நிலங்களைக் கைப்பற்றுவதிலும் மருதநிலங்களைக் கைப்பற்றுவதே சிறப்பு வாய்ந்ததாய்க் கருதப்பட்டது. ஏனெனில் வேளாண் உற்பத்திப் பொருட்கள் மதிப்பு மிக்கதாயிருந்த சூழலில் மருதநில உரிமையாளர்களாய் இருந்த முதுகுடி மன்னர்களின் மீது வேந்தர்களின் படையெடுப்பு நிகழ்கிறது. மகட்கொடை வேண்டி முதுகுடிமன்னர் மேல் போர் தொடுத்தோர் வேந்தர்களாகவே உள்ளனர். புறநானூற்றில் இருபது பாடல்களில் மகட்பாற் காஞ்சியைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

‘வேட்ட வேந்தனும் தவஞ்சினத் தினனே’

‘வருதல் லானார் வேந்தர்’

‘கொற்ற வேந்தர் வரினும்’

‘முறஞ்செவி யானை வேந்தர்’

‘முறங்கெழு நெஞ்சங்கொண்டு ஒழித்தோள்’

‘வேந்து குறையுறவும் கொடாஅன் ‘

‘வந்தோர் பலரே வம்பே வேந்தர் ‘

‘..... வேந்தர்

வினைநவில் யானைபிணிப்ப

வேர்துளங்கின நம் ஊருள் மரனே ‘

மேற்கூட்டிய (புறம். 336, 337, 338, 339, 341, 345, 347) பாடலடிகளில் மகட்பாற் காஞ்சியில் வேந்தர்கள் பற்றிய விவரத்தைத் தெளிவாக அறியலாம்.

நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி

மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்

(தொல். 1025)

எனத் தொல்காப்பியமும் மகட்கொடை வேண்டியோர் வேந்தரே என்பதைக் காட்டுகிறது. பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து புறநானூற்றில் சேர, சோழ, பாண்டியர் மட்டும் வேந்தர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். குறுநில மன்னர்களை வேந்தர் எனக் குறிப்பிடும் மரபு புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படவில்லை. எனவே மகட் பாற் காஞ்சிப் பாடல்களில் வேந்தர் எனக் குறிப்பிடப் பெறுவோர் மூவேந்தர்களே ஆவர். இப்பாடல்கள் எதிலும் இவர்களின் இயற்பெயர்கள் இடம் பெறவில்லை.

வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்

மலைந்த சென்னியர் அணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர் வரினும் தன்தக

வணங்கார்க்கு ஈகுவண் அல்லன் - வண்தோட்டுப்

பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்பண் ஏழுற்று

உணங்கு கலன் ஆழியின் தோன்றும்

ஓர்எயில் மன்னன் ஒருமட மகளே.

எனும் (புறம். 338) பாடலில் வேம்பு, ஆர் (ஆத்தி), போந்தை (பனம் பூ) அணிந்த வேந்தர்கள் மூவேந்தரே என்பது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. புறம். 337ஆம் பாடலில் வரும் ‘ஆர்கலியினனே சோணாட்டன்னல்’ எனவரும் அடியும் சோழமன்னன் மகட்கொடை வேண்டியதைக் காட்டுகிறது. மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களும் வேந்தர்களோடு தொடர்புடையவர்களாகவே உள்ளனர் என்பதை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள நிலையில், வேந்தர்களின் சமூகம் அதற்கு முன்னர் இருந்த அனைத்து வகையான சமூக அமைப்புகளையும் தன்னுள்

உட்செரித்துள்ளதை உணரலாம். எனவே வேந்தரைத் தலைமையாகக் கொண்ட சமூகம் அதற்குமுன்பு நிலவிய எல்லாவகையான வேறுபாடுகளையும் அழித்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அவ்வாறு அழிக்கப் படாமல் வேறொரு வகையில் அவற்றை நீடிக்கச் செய்தன. அந்த வேலையைத் திறம்படச் செய்ததில் அந்தச் சமூக அமைப்பை வழிநடத்திய அறிவுத் துறையினருக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. அப்பங்களிப்பைச் செய்தவர்கள் இங்கிருந்த அந்தணர், பார்ப்பனர் ஆகியோராவர். அந்தணரும் பார்ப்பனரும் ஒருவரே என்ற கருதுகோளை நிறுவும் முயற்சிகளும்; வெவ்வேறானவர் என நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளும் தமிழ் இலக்கிய, சமூக ஆய்வுகளில் உண்டு. ஆனால் அந்த விவாதத்திற்குள் நாம் செல்லவில்லை.

ஆனால் இருவருமே சமூகத்தில் நிலவிய அடிப்படையான ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு வழிவகுத்தனர். சமூகத்தை ஆளுகிற தலைவர்களைச் சார்ந்திருந்த அவர்கள் ஆளும் வர்க்கத்தினருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கினர். ஆளப்படுகின்ற சமூகத்தினரின் இன்ப, துன்பங்களுக்கு காரணமான சக்திகளை அவர்களின் அடிமைகளின் பார்வையில் படாதவாறு மறைத்தனர். எனவேதான் தலைவர்களான வேந்தர்கள் அவர்களை அனுசரனையுடன் நடத்தினர். பிற்காலத்தில் அவர்களைத் தம் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினர். தம்முடைய ஆட்சிக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

எனவே சமூகத்தின் எல்லா தரப்பினரும் அவர்களைப் பின்பற்றினர். ஆகவேதான், அவர்கள் உயர்ந்தோர் எனப்பட்டனர். அந்த உயர்ந்தோர்க்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பான சலுகைகள் உண்டு. அவர்களுக்கும் சமூகத்தின் ஆளும் வர்க்கத்தின் தலைவர்களுக்கும் நெருக்கம் உண்டு. அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் (நல்லன, அல்லன ஆகியவற்றை எடுத்து விளக்குதல்) அந்தணர், பார்ப்பனர் ஆகியோரின் பணியாகும். எனவே, இவர்கள் சங்க இலக்கியத் தலைமக்களின் வாழ்க்கையோடு நெருக்கமான பிணைப்புக் கொண்டிருந்தனர். எனவே இவர்களைக் காப்பது தலைமக்களின் கடமையாயிற்று.

இவ்வாறாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த சமூக அமைப்பானது தனக்குள்ளே முரண்பாடுகளைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தது. வேட்டையாடியும் கால்நடை மேய்த்தும் வந்த சமூகம் உணவுத் தேவையில் தன்னிறைவை அடைய முடியவில்லை. எனவே வளமான புல்வெளிப் பிரதேசங்களில் மட்டுமே மேய்ச்சல் தொழிலானது கால்நடைகளின் மூலமான உற்பத்தியைப் பெருக்கி யிருக்க முடியும். அதுவும் அத்தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் இடம் பெயர்வதை அது தடைசெய்யவில்லை. மாறாக இடம்பெயர்வதை கட்டாயமாக்கியது.

ஆனால் ஆற்றோரங்களில் குடியமர்ந்த சமூகக் குழுக்கள் தானியங்களைச் சாகுபடி செய்யும் பயிற்சியைப் பெற்றனர். ஆனால் அந்த வேளாண்மையைச் செய்து தமது கால்நடைகளுக்கு உணவளித்தபோது தானியங்கள் மனிதர்களுக்கும் உணவாகப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அதைத் தொடர்ந்தே வேளாண்மை உற்பத்தி மனித இனத்துக்காகச் செய்யப்பட்டது. அந்த வேளாண்மை நிரந்தரமாக ஒரே இடத்தில் வசிக்கும் சாத்தியப்பாட்டை உருவாக்கியது. வேளாண்மையை நாளடைவில் வளரச் செய்ததில் இரும்பின் பயன்பாடு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. ஏனெனில் பழைய கற்கருவிகளைக் கொண்டு காட்டை அழித்து விளைநிலங்களை உருவாக்குதல் எளிமையான பணியல்ல.

ஆனால் இரும்பின் பயன்பாடு இந்த முன்னேற்றத்தில் முக்கியப் பணியாற்றியது. எனவே ஆற்றங்கரையை யொட்டிய பகுதிகளில் சிறு சிறு குடியிருப்புகள் உருவாகி, பின்னர் அவை சிறுசிறு ஊர்களாகின. அவை பின்னர் நகரங்களாக உருப்பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு உருப்பெற்ற நகரங்களுக்கும் பழைய மலையும், மலைசார்ந்த மற்றும் காடுகளில் இருந்த சிறு குடியிருப்புகளைக் கொண்ட ஊர்களுக்கும் இடையே மிகப்பெரிய அளவில் வேறுபாடுகள் வளர்ந்தன. தனிச் சொத்துடைமையைக் காக்கும் அரசின் தோற்றமும் இவ்வகை வேறுபாட்டைத் துரிதமாக்கியது. எனவே நகரங்களுக்கும் சிற்றூர்களுக்கும் இடையே இருந்த வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன.

அத்தகைய வேறுபாடுகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள சான்றுகளிலிருந்தே நிறுவலாம்.

புதிதாக உருவாகி வந்த சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகள் ஆற்று நீர்ப்பாசனத்தோடு தொடர்புடைய வேளாண் உற்பத்தியைப் பெருக்கின. நீர்ப்பாசன வசதி காரணமாக நெல் உற்பத்திப் பெருகியது. எனவே, குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உபரி உற்பத்தித் தோன்றியிருக்க வேண்டும். தொடக்கக்கால அரசுகள் அதிகமாக அளவில் நெல் உற்பத்திச் செய்யப்பட்ட பகுதிகளிலே அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம். காவேரி ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் சோழர்களின் தலைநகரங்களும் அமைந்திருந்தன. வைகை மற்றும் தாமிரபரணி ஆற்றங்கரைகளையொட்டிய பிரதேசங்களில் பாண்டியர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். காவேரியாற்றங்கரைப் பிரதேசத்தில் சேரர்கள் ஆட்சி நடத்தினர். ஆகவே சங்ககால அரசுகளின் தலைமையிடங்களாக இருந்தவை ஊர்கள் அல்ல. அவை நகரங்களையே குறித்தன. வேந்தர்களின் அரசாட்சிக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளில் உற்பத்திச் செய்யப்பட்ட வேளாண் விளைபொருட்கள் உட்பட பிற செல்வங்களும் அயல்நாட்டு வணிகத் தொடர்புக்குக் காரணமாயிருந்தன.⁴⁰

ஏற்கனவே நாம் கண்டவாறு முதுகுடி மன்னர் தலைமை வகித்த மருதநிலங்களில் கோட்டைகளும் மாட மாளிகைகளும் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர் என்பதும் இங்கு நினைவிற் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

ஊர் எனும் பொதுப்பெயர் சிற்றூர் எனப் பல பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளனர். அவை பின்வருமாறு.

கருவை வேய்ந்த கவின்குடிச் சீறார்	(பெரும். 191)
வில்லார் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்	(நற்.)
அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்	(குறுந். 41)
மலை கெழு சீறார் புலம்ப, கல்லெனச்	(அகம். 52)

நகரங்களின் முன்னதான ஊரின் வளர்ச்சியே பேரூர் எனக் கருத இடமுண்டு. அந்த வகையில் பேரூர் என வழங்கும் பாடல்களின் சில அடிகள் பின்வருமாறு:

மல்லல் பேரூர் மடியின் மடியா

(பெரும். 254)

பேர்ஊர் துஞ்சும் யாரும் இல்லை

(நற். 132)

பேர்ஊர் கொண்ட ஆர்கலி வடிவில்

(குறுந். 223)

நனந்தலைப் பேர் ஊர் எரியும் நைக்க

(புறம். 57)

சீறார் சமூகம் இனக்குழுக்களைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையில் இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் அவை வளமான வயல்வெளிகளைக் கொண்டிருக்க வில்லை. வன்புலச் சமூகமாக இருந்ததையும் அவ்வூரின் தலைவர்கள் பாணர்களால் பாராட்டப் பட்டதையும் முன்னரே கண்டோம். தொடர்ந்து சீறாரின் தலைமையையும் இயல்பையும் காட்டும் பாடல்களாகப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களைச் சுட்டலாம். (299, 297, 330, 302, 306, 314, 324, 328, 329, 318, 325)

‘பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்’

‘கன்றுடை மரையாத் துஞ்சும் சீறார்’

‘புரவிற்கு ஆற்றாச் சீறார்த்’

‘நிரம்பா இயல்பின் கரம்பைச் சீறார்’

‘அரிதுஉண் கூவல், அம்குடிச் சீறார்’

‘புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்க்’

‘புன்புலம் தழீஇய அம்குடிச் சீறார்’

‘புன்புலச் சீறார், நெல் விளையாதே’

‘இல்லாடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்’

‘பசித்தன்று அம்ம, பெருந்தகை ஊரே’

‘தாங்கா ஈகை நெடுந்தகை ஊரே’

மேலும், மூதூர் என்ற சொல்லாட்சியின் வழி குறிக்கப்படும் சமூகம் நெடுங்காலமாக இருந்த பழைமை வாய்ந்த என்னும் பொருளையே குறிக்கின்றது. அவ்வகையில் மூதூரின் செல்வவளம் முதலியன பின் வருகின்ற பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றுள் புறம். 336, 341, 345, 343, 347, 349, 350, 351, 354, 60, 236) ஆகிய பாடல்களைச் சிறப்பாகச் சுட்டலாம்.

‘அன்னோ, பெரும் பேதுற்றன்று, இவ்வுருங்குடி மூதூர்’

‘மென்புனல் வைப்பின் இத்தண் பணை ஊரே!’

‘பன்னன் வேலி நடுப்பணைநல் ஊரே!’

‘படைமயங்கு ஆரிடை, நெடுநல் ஊரே?’

‘வேர்துளங்கின, நம் ஊருள் மரனே’

‘அணங்கு ஆயின், தான் மமந்த ஊர்க்கே’

‘சிதைந்த இஞ்சி, கதுவாய் மூதூர்’

‘ஏம்சால் சிறப்பின், இப்பணைநல் ஊரே?’

‘ஊர்கவின் இழப்பவும் வருவது கொல்லோ’

‘கழனி ஊர நின்மொழிவல் என்றும்’

‘நும்ஊர் செல்கம் எழுகமோ ரெய்யோ’

சீறூர், பேரூர், மூதூர் இவற்றைத் தொடர்ந்த வளர்ச்சியாகவே நகர் என்று குறிப்பிடலாம். இவற்றுக்கிடையேயான செல்வ வளர்ச்சி தனி உடைமையின் ஆதிக்கம் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்ததாகும். ஆளும் வர்க்கத்தினர் வாழ்ந்த நகரங்கள் சிறந்த காவலை உடையனவாக இருந்தன. செல்வந்தர்களான உயர்ந்தோர் உயர்ந்த மாடங்களை உடைய மாளிகைகளில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் பொன்னாலாகிய பொருட்களைப் பயன்படுத்தினர். மிகுந்த வளமான வாழ்க்கையில் அடிக்கடி விழாக்கள் நடைபெற்றன. எப்போதும் ஆளும் வர்க்கத்தினர் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து இருந்ததைப் பின்வரும் சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி (அகம். 61)

நல்நகர் மரந்தை முற்றத்து உன்னார் (அகம். 127)

பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல் (அகம். 253)

திருமா வியனகர் கருவூர் முன்றுரை (அகம். 93)

பூதங்காக்கும் புகலருங் கடிநகர் (பட்டி. 57)

நான்மாடக் கூடல்நகர் (பரி. 7:4)

மாடம் ஒங்கிய மல்லல் மூதூர் (நெடு. 29)

விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர் (பெரும். 411)

மேலும், நகர், நகரம் என்ற வளர்ச்சியோடு பட்டனம் என்பதும் செல்வ வளத்தைக் குறிப்பிடும் வகையிலேயே உள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இவை அனைத்தும் நீர்வளம் சார்ந்த பொருளாதாரத்தின் மையங்களாகவே இருப்பதையும் உணரலாம்.

மதிலொடு பெயரிய

பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்

(சிறு. 152-153)

காவிரி படப்பைப் பட்டினம்

(அகம். 205)

முத்தவார் மணல் பொற்கழங்கு ஆடும்

பட்டின மருங்கு

(பெரும். 335 -8)

ஆகவே, இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ள சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் ஊர், நகர் இவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளைத் தெளிவாக்குகின்றன. மேலும் நகரம் ஆள்வோரின் இருப்பிடமாகவும் அதிகார வர்க்கத்தைக் கொண்டிருந்ததையும் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு நகரங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்த அரசருவாக்கத்திற்கு அதே பரப்பில் ஏற்கனவே அமைந்திருந்த அரசுகளின் தாக்கமும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் காரணமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட உபரியின் விளைவாக உருவான வணிகத்தையும் நகரங்களின் வளர்ச்சியானது குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சார்ந்திருந்தது.

வணிகம் உள்நாடு, வெளிநாடு என்ற இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தன. வணிகத்தில் பெருமளவிலான இலாபம் கிடைத்திருக்கு மேயானால் அவை இலாபத்துக்கேற்ற வகையில் உற்பத்தியையும், உற்பத்தி வழிப்பட்ட வேலைப் பிரிவினைகளையும் பெருக்கியது. எப்படியிருப்பினும் சங்க கால வணிகம் சமூகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தொழிற்பிரிவினைகளை ஊக்குவித்தன. அதன் ஒரு பகுதியாகவே நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் பல்வேறு தொழிற்பிரிவினர் தோன்றியிருந்தனர். பல்வேறு தொழிற்பிரிவினர் சமூக அமைப்பில் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிற நிலையில் அச்சான்றுகளையும் ஆராய்வது நம் கடமையாகின்றது.

தொழிற்பிரிவினையும் வர்க்கத் தன்மையும்

இனக்குழுச் சமூக அமைப்பில் தனியுடைமை இல்லை. பெரும்பாலும் தாய்வழிச் சமூக அமைப்பே நிலவியிருந்தது. ஆனால் உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியானது சமூகத்தில் தனியுடைமையைக் கொண்டு வந்தது. எனவே அதற்கு முன்பு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயற்கையாக இருந்த உழைப்புப்

பிரிவினை என்பது தனியுடைமைச் சமூகத்தில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. அதற்கு முன்பிருந்த சமூக அமைப்பில் ஆண்கள் போர் செய்தார்கள், வேட்டையாடினார்கள், மீன் பிடித்தார்கள், உணவுக்குரிய மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். அத்தொழில்களுக்கு வேண்டிய கருவிகளைப் படைத்தார்கள். பெண்கள் வீட்டை நிர்வாகம் செய்தார்கள், உணவும் துணியும் தயாரித்தார்கள்; சமைத்தார்கள்; நெய்தார்கள்; துணி துவைத்தார்கள்.

ஆணும் பெண்ணும் தத்தமது பணிகளில் சிறப்பிடம் (தலைமைப் பண்பு) பெற்றிருந்தார்கள். அவரவர் உருவாக்கிய பொருட்கள் அவரவர்களுக்குரியதாக இருந்தன. (ஆண், பெண் என்ற வகையில்) ஏனெனில், அது பொதுவுடைமைச் சமூக அமைப்பாகப் பல குடும்பங்களைக் கொண்டிருந்தது. இதையேதான் முன்னர் விளக்கிய சீறார் மன்னர் சமூகம் பிரதிபலிக்கின்றது. புறநானூற்றில் உள்ள 285 முதல் 335 வரையிலான பாடல்கள் இத்தகையச் சமூக அமைப்பையே காட்டுகின்றன.

ஆனால் நிலவுடைமையில் ஏற்பட்ட தனிச்சொத்துரிமை தொழில் பிரிவினையையும் புரட்டிப்போட்டது. பெண் வெறுமனே வீட்டில் பிள்ளை பெறுவதை மட்டுமே மேற்கொண்டிருந்தனர். முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் ஆகிய தலைவர்களுடைய மனைவியரும் மகள்களும் அவ்வாறு இருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. இனக்குழுச் சமூக அமைப்பில் பெண்கள் செய்த வேலைகளைத் தனியுடைமை ஏதுமில்லா நிலையில் அவர்களே மேற்கொண்டனர். ஆண்களும் அவ்வாறே இருந்தனர். அந்த அடிப்படையில் நாளும் சமூகம் வளர்ந்த போது தொழிற்பிரிவினைகளும் அதிகரித்தன. ஆனால் தனி உடைமையாளர்கள் ஆண் பெண் தலைமக்களாக இருந்தனர். மற்றையோர் அடியோர், வினைவலர் ஆயினர். தொழிற்பிரிவினையின் அடிப்படையில் தொழில்கள் பரம்பரைப் பரம்பரையாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. அத்தொழில்பிரிவினரைப் பற்றிய விளக்கத்தைப் பின்வரும் சான்றுகள் வழியே அறியலாம்.

மரத்தோடு தொடர்புடைய தொழில்களை மேற்கொண்ட
குடியினர்களைக் குறிப்பிடும் பாடல்களில் சில.

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்	(குறுந். 61)
தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த	(பெரும். 248)
சீரும் செம்மையும் ஒப்ப வல்லான் கூருளிருயின்ற ஈரிலை யிடையிடுபு	(நெடு. 118-119)
எண்தேர் செய்யும் தச்சன்	(புறம். 87)
வாயிலாயே! வாயிலோயே	(புறம். 206)
எடுத்து எறிஞாட்பின் இமையான் தச்சன்	(290)

இரும்பு அறிமுகமான நிலையில் அத்தொழிலை மேற்கொண்டவர்களைப்
பற்றிய பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில்
காணப்படுகின்றன. அவற்றுள்,

கரும்புயன் டுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்	(புறம். 170)
கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்	(புறம். 180)
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே	(புறம். 312)
நல்இணர் வேங்கை நறுவீகொல்லன்	(அகம். 202)
நல்ல பெருந் தோளோயே! கொல்லன்	(நள். 13)
மிதியுலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன	(பெரும். 207)
கருங்கைக் கொல்லன் இரும்புவிதைத்து எறிந்த	(பெரும். 437)
பிரசப் பல்கினை ஆர்ப்ப, கல்லென	(புறம். 228)
சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ	(மதுரை 521)
பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன	(புறம். 125)
கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ளல் ஆங்கண்	(புறம். 326)
பொன் செய் கம்மியன் கைவினை கடுப்ப	(நற். 313)
பொன் செய் கொல்லனின், இனிய தெளிர்ப்ப	(நற். 394)
கலம்செய் கோவே! கலம் செய் கோவே!	(புறம். 228)
மண் திணா ஞாலம் விளங்க, கம்மியர்	(நற். 153)
கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற் புரைதீர்ந்து	(நெடு. 85)

காட்டில் நினைக்கும் இழிசினன் கையது	(புறம். 82)
ஊழுறு விளைநெற்று உதிர, காழியர்	(அகம். 89)
புலைத்தி கழீஇய நூவெள் அறுவை	(புறம். 311)
பசைவிரல் புலைத்தி நெடிது பிசைந்து ஊட்டிய	(அகம். 387)
வறன் இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த	(நற். 90)
ஆடைகொண்டு, ஒலிக்கும், நின் புலைத்தி காட்டு என்ற ஈனோ	(கலி. 72)
புலையன் ஏவ, புல்மேல் அமர்ந்து உண்டு	(புறம். 360)
நெல்அரியும் இருந்த தொழுவர்	(புறம். 24)
நெய்தல் அம்கழனி, நெல்அரி தொழுவர்	(புறம். 209)
நெல்அரி தொழுவர் கூர்வான் மழுங்கின்	(புறம். 379)
நீர்த்தெவ்வு நிரைத் தொழுவர்	(மதுரை 89)
கொண்டைக் கூழைத் தண் தழைக் கடைசியர்	(புறம். 61)
விறகு ஓய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர்	(புறம். 70)
விருந்து கண்மாறாது உணீஇய, பாசவர்	(பதி. 21)
வளை தலைதாத்த தாழ் கரும் பாசவர்	(பதி. 21)
வறிது அகத்து எழுந்த வாய் அல் முறுவலன்	(அகம். 1)
தொல்நசை சாலாமை நன்னன் பறம்பில்	
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய	
கற்போல் நாவினே னாகி மற்று அது.	(அகம். 356)
எண்பிழி நெய்யொடு வெண்கிழி வேண்டாது	
சாந்து தலைக் கொண்ட ஓங்கு பெருஞ்சாரல்	(நற். 328)
கோடுபோழ் நடைநரும் திருமணா யோனரும்	
குடுறு நன்பொன் சுடரிழை புனைநரும்	
பொன்னுரை காண்மரும் கலிங்கம் பகர்நரும்	
செம்புநிறை கொண்மரும் வம்புநிறை முடிநரும்	
பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்.	(மது. 511-515)
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்	
இலங்குவளை இருஞ்சேரிக்	(மது. 135-36)
தீம்புழல் வல்சிக் கழற்கால் மழவர்	
பூந்தலை முழுவின் நோன்தலை கடுப்பப்	
பிடகைப் பெய்த கமழ்நறும் பூவினர்	
பலவகை விரித்த வெதிர்பூங் கோதையர்	
பலர்தொருபு இடித்த தாதுகு சுண்ணத்தர்	

தகைசெய் தீம்சேற்று இன்னீர்ப் பசங்காய்
நீடு கொடி கலையினர் கோடுசுடு நூற்றினர் (மது. 395-401)

நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
கண்ணுள் வினைஞரும் பிறரும் சூடித் (மது. 517-518)

வெள்ளி யன்ன விளங்குஞ் சுதையுரீஇ
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்பியன் நன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பூ ஒரு கொடி வளைஇக்
கருவொடு பெயரிய காண்புஇன் நல்லில் (நெ. 110-114)

எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி
நுண்ணுதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின் (மது. 515-516)

ஆளும் வர்க்கத்தின் அணுக்கத் தோழர்களாக இருந்த அந்தணர்கள்
தம் அறிவால் சமூகத்தில் கட்டுக்கோப்பை நிறுவ உதவினர். அவர்கள் வேள்வி
வேட்டனர். அரச குலத்தினருக்குக் கல்வி கற்பித்தனர். நாட்டை
ஆள்வதற்குரியோரான அரச குலத்தோரில் இளம் தலைமுறையினரை
உருவாக்கும் பணியினைச் செய்தனர். சமூக அமைப்பில் மிக முக்கிய
அங்கத்தினராக இருந்த அந்தணரைப் பற்றியக் குறிப்புகளாவன:

மறை நவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே (புறம். 1)

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத் சீ வளக்கின் துஞ்சம் (புறம். 2)

கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்க்கு (புறம். 361)

அறுதொழில் அந்தணர் அறம்புரிந்து (புறம். 367)

அந்தணர் வேள்வி ஓர்க் கும்மே ஒருமுகம் (திரு. 96)

அந்தணர் வெறுக்கை யறிந்தோர் சொன்மலை (திரு. 263)

அந்தணர் அருகா அருங்கடி வியனகர் (சிறு. 187)

அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும் (சிறு. 204)

கேள்வி அந்தணர் அருங்கடன் இறுத்த (பெரு. 315)

குன்றுகுயின்று அன்ன அந்தணர் பள்ளியும் (மது. 474)

ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாடச் (மது. 656)

அந்தி அந்தணர் அயளரக் கானவர் (குறி. 225)

அந்தணர் அருங் கலம் ஏற்ப, நீர் பட்டு (பதி. 64)

அழல் புறந்தருஉம் அந்தணரதுவே	(புறம். 122)
யானே, பரிசிலன், மன்னும் அந்தணன்: நீயே	(புறம். 200)
அந்தணன், புலவன், கொண்டு வந்தனனே	(புறம். 201)
ஆக்குரல் காண்பின் அந்த ணாளர்	(புறம். 362)
சேட் புலம் முன்னிய அசை நடை அந்தணிர்!	(ஐங். 384)
திறம் புரி கொள்கை அந்தணிர்! தொழுவர் என்று	(ஐங். 387)
பார்ப்பார் தப்பிய கொடுமையோர்க்கும்	(புறம். 34)
பார்ப்பார் நோவன செய்வலர்; மற்று இது	(புறம். 43)
பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப்	
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து	(புறம். 367)
பகைவர் புல் ஆர்க! பார்ப்பார் ஒதுக!	(ஐங். 4)
உயவல் ஊர்தி, பயலைப் பார்ப்பான்	(புறம். 305)
தூதுஓய் பார்ப்பான் மடிவெள் ஓலைப்	
படையுடைக் கையர் வருதொடர் நோக்கி	(அகம். 337)
வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த	(அகம். 24)
நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்	(அகம். 181)
நான்மறைக் குறி..... யின்	(புறம். 362)
நான்மறை முதல்வர் சுற்றம் ஆக	(புறம். 26)
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்	(புறம். 93)
நான்மறை முனிவர் ஏந்து கை எதிரே	(புறம். 6)
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்	(புறம். 183)
படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே!	
எழுதாக் கற்பின் நின் சொலுள்ளும்	
பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்	
மருந்தும் உண்டோ? மயலோ இதுவே.	(குறுந். 156)

ஆளும் வர்க்கத்தினரான செல்வந்தர்களின் வாழிடங்களாக மாளிகைகளும் மாடங்களும் இருந்தன. அவர்களின் வாழ்விடங்கள் அரண்களால் சூழப்பட்டிருந்தன. மதிர்குழந்த உயர்ந்த மாளிகைகளில் வசித்த வேந்தர்கள், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர் ஆகியோர் இயற்கைத் துயரங்களான கடும் வெப்பம், கடும் மழை, கடுங்குளிர் ஆகியவற்றிலிருந்து

பாதுகாப்புடன் வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு வாழ்வதற்குத் தேவையான வாழிடங்களை உருவாக்கிய மக்கள் பாதுகாப்பற்றச் சூழலில் வாழ்ந்தனர். ஆளும் வர்க்கத்தினரின் வாழிடங்களைக் குறிப்பிடும் பாடல்கள் சான்றுகளாவன:

வரைமிசை இழிதரும் அருவியின் மாடத்து	பதி. 47
மாட மதுரையும் தருகுவன் எல்லாம் பாடுகம் வம்மினோ பரிசில் மாக்கள்	புறம். 32
ஒதுக்குஇன் தினி மணற் புதுப்பும் பள்ளி வாயில் மாடந்தேதும் மைவிடை வீழ்ப்ப	புறம். 33
முதிர் வார் இப்பி முத்தவார் மணல் கதிர்விடு மணியின் கண் பொருமாடத்து	புறம். 53
சோழ நல்நாட்டுப் படினே கோழ உயர்நிலை மாடத்து குறும்பொறை அசைஇ	புறம். 67
பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தையோனே	புறம். 69
நெடுஞ்சுவர் நல்இல் புலம்ப, கடைகழிந்து	
.....	
மாடம் மயங்கு எரிமண்டி கோடு இறுபு	புறம். 373
நல்தார் கள்ளின் சோழன் கோயில் புதுப்பிளை அன்ன சுதைசெய் மாடத்து	
பனிக்கயத்து அன்ன நீள்நகர் நின்று	புறம். 378
ஆர்வலர் குறுகின் அல்லது காவலர் கனவினும் குறுகாக் கடியுடை வியல்நகர் மலைக் கணத்து அன்ன மாடம் சிலம்ப	புறம். 390
மாடமாண் நகர்ப் பாடுஅமை சேக்கைத் துனிதீர் கொள்கை நம்காதலி இனிதுற	அகம். 124
இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென மணிப்புறாத் துறந்த மரம்சேர் மாடத்து எழுது அணி கடவுள் போகலின் புல்லென்று	அகம். 167
மாட ஒள்ளரி மருங்கு அறிந்து ஓய்ய	
.....	
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீச	அகம். 255
ஆடுகொள் முரசின் அடுபோர்ச் செழியன் மாடமுதூர் மதிற்புறம் தழீஇ	அகம். 335
இழையணி யானைப் பழையன் மாறன் மாடமலி மறுகின் கூடல் ஆங்கண்	அகம். 346
மாடமலி மறுகின் கூடல் குடவியின்	திரு. 71
மழையென மருளும் மகிழ்செய் மாடத்து	பொரு. 84

மாடம் ஒங்கிய மணல்மலி மறுகின்	பெரும். 322
வான் தோய் மாடத்து வரிப்பந்து அசைஇக்	பெரும். 333
விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து	பெரும். 348
விண்தோய் மாடத்து விளங்கு சுவர் உடுத்த	பெரும். 369
கூடத் திண்இசை வெரீஇ மாடத்து	பெரும். 438
விண்ணுற ஒங்கிய பல்படைப் புரிசைத்	மது. 352
மழையாடு மலையின் நிவந்த மாடமொடு	மது. 355
மலைபுரை மாடத்துக் கொழுநிழல் இருத்தர	மது. 406
மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழக் கூடல்	மது. 429
நிரைநிலை மாடத்து அரமியம் தோறும்	
மழைமாய் மதியின் தோன்றுபு மறைய	மது. 451
மாடம் ஒங்கிய மல்லன் மூதூர்	நெடு. 29
பெரும்பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப மனைவகுத்து	
ஒருங்குடன் வளைஇ ஒங்குநிலை வரைப்பிற்	நெடு. 78
நெடுங்கால் மாடத்து ஒள்ளொரி நோக்கி	பட். 111
மழைதோயும் உயிர் மாடத்துச்	பட். 145
கொடுங்கால் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி	பட். 261
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை போக்கி	பட். 285
மலையென மழையென மாடம் ஒங்கித்	
துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந்து உறையும்	மலை. 486
களையுநர்க் காணாது கலங்கிய உடைமதில்	
ஓர் எயின் மன்னன் போல	
அழிவு வந்தன்றால் ஒழிதல் கேட்டே	நற். 43
வழுதி வாழியபல எனத் தொழுது ஈண்டு	
மன் எயிலுடையோர் போல	நற். 150
இன்இசைமுரசின் இரங்கி, மன்னர்	
எயில் ஊர் பல் தோல் போலச்	
செல்மழை தவழும் அவர் நல்மலை நாட்டே	நற். 197
விசம்பு உறழ் புரிசை வெம்ப முற்றி	
பைங்கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்த	
நல் எயிலுடையோர் உடையம் என்றும்	
பெருந்தகை மறவன் போல	நற். 287
கள் ஆர் வினைஞர் களம்தொறும் மறுகும்	
தண்ணடை தழுகிய கொடி நுடங்குஆர் எயில்	
அறுந்திறை கொடுப்பவும் கொள்ளான்	அகம். 84
..... வேந்தர்	
கோண்தணி எயிலின் காப்புச் சிறந்து	அகம். 372
..... அடுபோர் வேந்தர்	
ஒருங்கு அகப்படுத்த முரவுவாய் ஞாயில்	

ஓர் எயில் மன்னன் போல	அகம். 373
ஒண்ணா தெவ்வர் மன்னியில் போல	அகம். 381
தன் வரம்பு ஆகிய மன் எயில் இருக்கை	அகம். 392
எயிறு படையாக எயிற்கதவு இடாஅ	புறம். 3
பாசவல் படப்பை ஆர் எயில் பல தந்து	புறம். 6
அவ் எயில் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்	புறம். 6
பாழ் செய்தனை அவர் நனந்தலை நல்எயில்	புறம். 15
ஏழ் எயிற் கதவம் எறிந்து கைக்கொண்டு	புறம். 33
நீயே பிறர் முதுப்புறு மறமன் எயில்	புறம். 40
மாவனும் மன்னியில் ஆந்தையும் உரைசால்	
அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்	புறம். 71
..... ஒன்னார்	
ஆர் எயில் அவர்கட்டாகவும் நமது எனப்	
பாண் கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்	புறம். 203
நேரார் ஆர் எயில் முற்றி	புறம். 298
ஓர் எயில் மன்னன் ஒரு மடமகளே	புறம். 338
மர் எயில் முகவைக்கு வந்திசின் பெரும்	புறம். 373
உருகெழு மன்னர் ஆர்எயில் கடந்து	புறம். 392
மதிலும் ஞாயில் இன்றே; கிடங்கும்	
நீரின்மையின் கன்று மேய்ந்து உகளும்	புறம். 355
ஊரது நிலைமையும் இதுவே.	
திருவுடைத் திருமனை ஐது தோன்று கழிபுகை	
வருமழை மங்குலின் மறுகுடன் மறைக்கும்	
குறும்பு அடு குண்டு அகழ் நீள்மதில் ஊரே	புறம். 379
மாறு கொண்டோர் மதில் இடறி	
நீறு ஆடிய நறுங்கவுள	புறம். 387
மழை தவழ்பு தலைஇய மதில் மரம் முருக்கி	பதி. 15
பூணா ஐயவி தூக்கிய மதில	பதி. 16
கடிமிளை, குண்டு கிடங்கின்	
நெடுமதில் நிலை ஞாயில்	
அம்புடை ஆர்எயில் உள் அழித்து உண்ட	
அடாஅ அடுபுகை அட்டுமலர் மார்பன்	பதி. 20
கடிமிளைக் குண்டு இடங்கின்	
நெடுமதில் நிரைப் பதணத்து	பதி. 22
வாள் மதிலாக வேல் மிளை உயர்த்து	பதி. 33
குண்டு கண் அகழிய மதில் பல கடந்து	
பண்டும் பண்டும் தாம்உள் அழித்து உண்டு	
நாடுகெழு தாயத்து நனந்தலை அருப்பத்து	பதி. 45

இன்று இனிது நுகர்ந்தனம் ஆயின் நாளை மண்புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது உண்குவம் அல்லேம் புகர எனக்கூறி	பதி. 58
மதில் வாய்த் தோன்றலீயாது தம்பழி ஊக்குநர் குண்டுகண் அகழிய குறுந்தாள் ஞாயில்	பதி. 71
நெடுமதில் டுரைஞாயில் கடிமிளை குண்டு கிடங்கின் மீப்புடை ஆர்அரண் காப்புடைத் தோம்	பதி. தி. 2
கடிமிதில் கதவம் பாய்தலின் தொடிபிளந்து நுதிமுகம் மழுகிய மண்ணை வெண்கோட்டு	அகம். 24
வானவரம்பன் அடல் முனைக்கலங்கிய உடைமதில் ஓர் அரண்போல	அகம். 45
நிரைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே	அகம். 124
கொடுமுடி காக்கும் குருஉக்கண் நெடுமதில் சேண் விளங்கு சிறப்பின் - ஆழார் எய்தினும்	அகம். 159
..... பகைவர் மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிதை மருப்பின் கந்துகால் ஓசிக்கும் யானை வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே.	அகம். 164
அம்புடை ஆர்எயில் உள் அழித்து உண்ட	பதி. 20
நீ உடன்றோர் மன்னியில் தோட்டிவையா	பதி. 255
அமர்கோள் நேர்இகந்து ஆர்எயில் கடக்கும்	பதி. 29
கால்வழங்கு ஆர்எயில் கருதின்	பதி. 33
மன்னியில் எறிந்து மறவர்த்தழீஇ	பதி. 37
எயில்முகம் சிதையத் தோட்டி ஏவலின்	பதி. 38
மன்னியில் மறவர் ஒலி அவிந்துஅடங்க	பதி. 40
வான்தோய் வெண்குடை வேந்தர் தம் எயிலே	பதி. 52
நின்னின் தந்த மன்னியில் அல்லது	பதி. 53
எயில் முகப்படுத்தல் யாவது? வளையினும்	பதி. 53
எயில் எறி வல்லில் ஏலிளங்கு தடக்கை	பதி. 58
மைந்துடை ஆர்எயில் புடைபட வளைஇ	பதி. 62
வெவ்வரி நிலைஇய எயில் எறிந்து அல்லது	பதி. 68
ஆர்எயில் தோட்டி வெள்வினை ஏறோடு	பதி. 71
கொடிநுடங்கு ஆர்எயில் எண்ணு வரம்புஅறியா	பதி. 84
ஆர்எயில் அலைத்த கல்கால் கவணை	பதி. 88
ஓங்கெயில் கதவம் உருமுச்சுவல் சொறியும்	சிறு. 80
விறல்வேல் மன்னர் மன்னியில் முருக்கி	சிறு. 247

மன்னையில் கதவம் மதனுடை நோன்தாள்	பட். 278
திருநிலைஇய பெருமன்னையில்	பட். 291
நாடு அழிய எயில் வெளவிச்	மது. 187
கலந்தோர் உவப்ப எயில் பல கடைஇ	மது. 220
வேறுபல் பெயர ஆரெயில் கொளக்கொள	மது. 367
நாடுநடை நல்எயில் அணுங்குடைத் தோட்டி	மது. 693
நல்எயில் உழந்த செல்வர்த் தம்மின்	மது. 731
எழுவிட்டு அமைத்த திண்நிலைக் கதவின்	
அரைமண் இஞ்சி நாட்கொடி நுடங்கும்	புறம். 341
தூர்ந்த கிடங்கின் சோர்ந்த ஞாயில்	
சிதைந்த இஞ்சி, கதுவாய் மூதூர்	புறம். 350
கோடு உறழ்ந்து எடுத்த கொடுங்கண் இஞ்சி	பதி. 16
இஞ்சி வீ விராய பைந்தார் பூட்டி	பதி. 42
மண்புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது	பதி. 58
புனல்பொரு கிடங்கின் வரைபோல் இஞ்சி	பதி. 62
நெடுமண் இஞ்சி நீள்நகர் வரைப்பின்	பதி. 68
வான்தோய் இஞ்சி நல் நகர் புலம்ப	அகம். 35
புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி	
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி	அகம். 195
வரைபுரை நிவப்பின் வான்தோய் இஞ்சி	மலை. 92
குருஉக் கெடிற்ற, குண்டு அகழி	
வான் உட்கும் வடிநீள் மதில்	
மல்லல் மூதூர் வய வேந்தே!	புறம். 18
நுதிமுகம் மழுங்க மண்டி, ஒன்னார்	
கடிமதில் பாயும் நின் களிறு அடங்கலவே	புறம். 31
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப	
ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனொடு	புறம். 36
திறவாது அடைத்த திண் நிலைக் கதவின்	
நீள்மதில் ஒரு சிறை ஒடுங்குதல்	
நாணுக்கதவு உடைத்து, இது காணுங்காலே	புறம். 44
கடிமதில் அரண் பல கடந்த	
நெடுமாண் அஞ்சி! நீ அருளன்மாறே	புறம். 92
போர்க்கு உரைஇப் புகன்று கழிந்தவாள்	
உடன்றவர் காப்புடை மதில் அழித்தலின்	புறம். 97
இனக்களிறு செலக் கண்டவர்	
மதிற் கதவம் எழுச் செல்லவும்	புறம். 98
..... பருந்து உயிர்த்து	
இடைமதில் சேர்க்கும் புரிசை	

படைமயங்கு ஆரிடை நெடுநல் ஊரே	புறம். 343
கடிமதில் வரைப்பின் ஊனூர் உம்பர்	
விழுநிதி துஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்	அகம். 227
ஆடுகொள் முரசின் அடுபோர்ச் செழியன்	
மாட மூதூர் மதிற்புறம் தழீஇ	அகம். 335
கதிர் இலை நெடு வேல் கடமான் கிள்ளி	
மதில் கொல் யானையின் கதழ்பு நெறி வந்த	ஐங். 78
நீள்மதில் அரணம் பாய்ந்தெனத் தொடிபிளந்து	
வைந் நுதி மழுகிய தடங்கோட்டு யானை	ஐங். 444
அரண் தலை மதிலராகவும் முரசு கொண்டு	
ஓம்பு அரண் கடந்த கடுபோர்ச் செழியன்	நற். 39
மணிநீர் னைப்பு மதிலொடு பெயரிய	
பனிநீர்ப் பழுவில் பட்டிணம் படரின்	சிறு. 152
கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்	பெரும். 451
உயர்ந்து ஓங்கிய நிரைப்புதவின்	
நெடுமதில் நிரை ஞாயில்	மது. 66

உணவை உண்பதற்கும் கவைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட உப்பு இயற்கையாகக் கிடைக்கவில்லை. அதனையும் மனித உழைப்பே உற்பத்திச் செய்தது. மேலும் அதை நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கும் எடுத்துச் சென்று நுகர்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவ்வாறு விளைவிக்கப்பட்ட உப்பு உற்பத்தி, வணிகம் குறித்தப் பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகளாக உள்ளன. அவற்றுள் சில பின்வருமாறு:

கழி உப்பு முகந்து கல் நாடு மடுக்கும்	புறம். 60
ஈத்து இலைக் குப்பை ஏறி, உமணர்	
உப்பு ஓய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ	புறம். 116
முற்றா இளந்தளிர் கொய்து கொண்டு உப்பு இன்று	புறம். 159
உப்பு ஓய் சாகாட்டு உமணர் காட்ட	புறம். 313
உப்பு இலாஅ அவிப்புமுக்கல்	புறம். 363
கழியே கிறுவெள் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	
பெருங்கல் நல்நாட்டு உமண் ஒலிக்குந்து	புறம். 386
உப்புஓய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்	அகம். 30
உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண் சோறு	அகம். 60
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	அகம். 140
சேரி விலை மாறு கூறலின், மனைய	அகம். 140
தென்கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்	
கொள்ளை சாற்றிய கொடுநுக ஒழுகை	அகம். 159

உப்பின் குப்பை ஏறி எல்பட வருதமில் எண்ணும் துறைவனொடு ஊரே	அகம். 190
அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்துறை நெடுவெள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை	அகம். 206
..... மிகுபெயல் உப்புச் சிறை நில்லா வெள்ளம் போல	அகம். 208
இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்	அகம். 280
கடல்நீர் உப்பின் கணம்சால் உமணர்	அகம். 295
உப்புஓய் உமணர் ஒழுகையொடு வந்த	அகம். 310
தீம்பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின் சினைஇ கழனி உழவரொடு மாறுஎதிர்ந்து மயங்கி	அகம். 366
உவர்விளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	அகம். 390.1
நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர் கொள்ளீரோ எனச் சேரிதொறும் நுவலும்	அகம். 390.8
மெய்வாழ் உப்பின் விலைஎய் யாம் என	அகம். 390.11
கடல்விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றாஅங்கு	நற். 88
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	நற். 4
உவர் விளை உப்பின் குன்று போல் குப்பை	நற். 138
தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	நற். 183
..... ஊர்கடல் ஓதம் சென்ற உப்புடைச் செறுவில் கொடுங்கழி மருங்கின் இரைவேட்டெழுந்த	நற். 211
உமணர்தந்த உப்பு நொடை நெல்லின்	நற். 254
இருங்கழிச் செறுவின் வெள் உப்பு விளையும் அழியா மரபின் நம் மூதூர் நன்றே	நற். 311
உவர் விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்	நற். 311
கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு	நற். 354
இருங்கரை நின்ற உப்பு ஓய் சகடம்	குறுந். 165
உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய உப்பு விளை கழனிச் சென்றனள் அதனால்	குறுந். 269
இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளூப்புப் பகர்நரொடு	மது. 117
இருங்கழிச் செறுவில் தீம்புளி வெள்ளூப்புப்	மது. 318
குப்பைவேளை உப்பிலி வெந்ததை	சிறு. 137
வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி	பட். 29

உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான உணவுற்பத்தியில் கடின உழைப்பைச் செலுத்தியே உழவர்கள் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் இடம் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் வளமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கவில்லை. ஆளும் வர்க்கத்தினராக அறியப்படுகின்ற வேளாளர் - உருவித்துண்போரே வளமாக வாழ்ந்தனர். ஆனால் உழுதுண்போர் என்போர் எளியோராகவே காட்டப் படுகின்றனர். அவர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் உழைப்பினால் உருவாக்கப் பட்ட உணவுப் பொருட்களின் பெருக்கத்தையும் பற்றி பின்வரும் பாடல்களில் அறியமுடிகின்றது. அச்சான்றுகளாவன:

கழனி உழவர் குட்டொடு தொகுக்கும்	புறம். 13
கீழ் மடைக் கொண்ட வாளையும் உழவர் படை மிளிர்ந்திட்ட யாமையும் அறைநர் கரும்பில் கொண்ட தேனும் பெருந்துறை	புறம். 42
உழவர் ஒதை மறப்ப, விழவும்	புறம். 65
உழவர் உழாதென நான்குபயன் உடைத்தே	புறம். 109
விழவு இன்றாயினும் உழவர் மண்டை	புறம். 384
மென்புலத்து வயல் உழவர் வன்புலத்து பகடுவிட்டு	புறம். 395
உழவு ஒழி பெரும்பகடு அழிதின்றாங்கு	புறம். 366
வீழ்குடி உழவன் வித்து உண்டா அங்கு	புறம். 230
வீறுவீறு ஆயும் உழவன் போல	புறம். 289
உயர்சிமைய உழாஅ நாஞ்சில் பொருந	புறம். 139
உழாஅது வித்திய பருஉக் குரற் சிறுதினை	புறம். 168
ஆள்அழிப் படுத்த வாள்ஏர் உழவ	புறம். 368
வைகல் உழவ வாழிய பெரிது	புறம். 392
உழுத நோன்பகடு அழிதின்றாங்கு	புறம். 125
கடுங்கண் கேழல் உழுத பூழி நல்நாள் வருபதம் நோக்கி, குறவர் உழாஅது வித்திய ருஉக் குரற் சிறுதினை	புறம். 168
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளப்பின் யாமை ஈன்ற புலவு நாறு முட்டையைத்	புறம். 176
இவரே புலன் உழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சி தமது பகுத்து உண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்ஞர்	புறம். 46
பூழி மயங்கப் பல உழுது வித்தி பல்லி ஆடிய பல்கிளைச் செவ்விக்	புறம். 120

வில்உழுது உண்மார் நாப்பண் ஒல்லென இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப	புறம். 170
உழுதுஊர் காளை ஊழ் கோடு அன்ன	புறம். 322
ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட	பதி. 30
கழனி உழவர் தண்ணுமை இசைப்பின்	பதி. 90
பெருங்களம் தொகுத்த உழவர்போல	அகம். 30
கங்குல் ஒதைக் கலி மகிழ் உழவர்	அகம். 37
அரகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்	அகம். 41
வானம் வேண்டா வில்ஏர் உழவர்	அகம். 193
கொல்லை உழவர் கூழ் நிழல் ஒழித்த	அகம். 194
தண்மழை ஆலியின் தாஅய் உழவர்	அகம். 211
கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்	அகம். 216
கழனி உழவர் கலி சிறந்து எடுத்த	அகம். 266
இனம்தேர் உழவர் இன்குரல் இயம்ப	அகம். 314
கள்ஆர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்	அகம். 346
கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி	அகம். 366
நறுவிரை ஆரம் அறஎறிந்து உழுத	அகம். 388
இருங்கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத	அகம். 302
வில்ஏர் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்	நற். 3
தண்டலை உழவர் தனிமடமகளே	நற். 97
நல்எருது நடைவளம் வைத்தென உழவர்	
புல்லுடைக் காவில் தொழில் விட்டாஅங்கு	நற். 315
உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்	நற். 331
செஞ்சால் உழவர் கோல்புடை மதரி	நற். 340
துறுகட் கண்ணிக் கானவர் உழுத	நற். 386
அதிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்	
மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்	நற். 210
வானம் வேண்டா உழவின் எம்	
கானல்தும் சிறுகுடிச் சேந்தனை செலினே	நற். 254
இருங்கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத	நற். 122
பெருநெற் பல்சூட்டு எருமை உழவ	நற். 60
உழவர் வாங்கிய கழம்பு மென்சினைக்	குறுந். 10
ஓரேர் உழவன் போல	குறுந். 131
முதைப் புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்	குறுந். 155
உழவன் யாத்த குழுவியின் அகலாது	குறுந். 181

உவரி ஒருத்தல் உழாஅது மடியப்	குறுந். 391
வித்திய உழவர் நெல்லொடு பெயரும்	ஐங். 3
வலம்புரி உழுத வார் மணல் அடைகரை	ஐங். 193
கேழல் உழுதெனக் கிளர்ந்த எருவை	ஐங். 269
கிழங்கு அகழ் கேழல் உழுத சிலம்பில்	ஐங். 270
புன்புல மயக்கத்து உழுத ஏனல்	ஐங். 283
உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தம்கை	சிறு. 190
குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சால் உழவர்	பெரும். 197
தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை	பெரும். 201
கொடுமேழி நசைஉழவர்	பட். 205
இசைநுவல் வித்தின் நசையேர் உழவர்க்குப்	மலை. 60
உமணர் சேர்ந்து இழிந்த மருங்கின் அகன்தலை	குறுந். 124
உமண் எருத்து ஒழுகைத் தோடு நிரைத்தன்ன	குறுந். 388
உமணர் வெருஉம் துறையன்னன்னே	புறம். 84
அவணது அறியுநர் யார்என உமணர்	
கீழ் மரத்து யாத்த சேம அச்ச அன்ன	புறம். 102
ஈத்து இலைக்குப்பைஏறி உமணர்	புறம். 116
நீரும் புல்லும் ஈயாது உமணர்	புறம். 307
உப்புஓய் சாகாட்டு உமணர் காட்ட	புறம். 313
கழியே, சிறுவெள் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி	
பெருங்கல் நல்நாட்டு உமண் ஒலிக்குந்து	புறம். 386
நோன்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த	சிறு. 55
பல் எருத்து உமணர் பதிபோகு நெடுநெறி	பெரும். 65
வேற்று முனை வெம்மையின் சாத்து வந்து இறுத்தென	குறுந். 390
அதர்கொடுத்து அலறிய சாத்தொடு ஓராங்கு	அகம். 39
உமண் சாத்து இறந்த ஒழிகல் அடுபில்	அகம். 119
சேக்குவம் கொல்லோ நெஞ்சே! சாத்து எறிந்து	
அதர் கூட்டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்	
கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ	அகம். 167
'செச்சாத்து எறியும் பண்புஇல் வாழ்க்கை	அகம். 245
சாத்து இடை வழங்காச் சேண்சிமை அதர	அகம். 291

மேற்சுட்டிய இப்பாடல் சான்றுகளின் வழி இதுவரை ஆராய்ந்தவற்றைத் தொகுத்துக் காணும்போது சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு பொருளை உற்பத்திச் செய்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிளவுபட்டிருந்தமையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தொகுப்புரை

சங்ககாலச் சமூகத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தினராக வேந்தர், குறுநில மன்னர், முதுகுடி மன்னர் ஆகியோர் இருந்தமையையும் பிற்காலத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தின் படைத்தலைவர்களாகச் சீறூர் மன்னரில் சிலர் இருந்தமையையும் இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் இருந்த தொழிற்பிரிவினர்களான பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் ஆகிய குடிகள் வேளாண், வணிகப் பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்த அரசில் தாழ்ந்தவர்களாக இனம் காணப்பட்டனர். சமூகம் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதிமுறைச் சமூகமாக மாறிவிட்டது.

சாதிமுறைச் சமூகமாக மாற்றப்பட்டதில் வடபகுதியில் இருந்து வந்த பிராமணரின் கருத்து (வர்ணாசிரம தர்மம்) இங்கிருந்த சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு மாற்றம் கண்டது. எனவே சாதியமுறை உருவாவதற்கும் கெட்டிப் படுவதற்கும் வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான அரசு என்ற நிறுவனம் காரணமாகியது. சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர்களைத் தலைமையிடம் கொண்டிருந்த முடியாட்சியே நிலவியது. அரசனும் அரசும் ஒன்றே என்பதையே சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது.

புதிய வகைத் தொழில் ஒன்று சமூகத்தில் உருவாகும்போது ஒரு புதிய சாதியும் தோன்றியது. சாதியைச் சார்ந்து பொருளாதாரம் பெருகவில்லை. பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தொழில் பிரிவினைச் சாதி பயன்பட்டது. சாதிகள் நாளும் வளர்ந்தன. சாதியைக் காரணம் காட்டி இழிவுபடுத்தும் போக்குகள் பெருகின. இழிவுபடுத்தப்பட்ட அவர்கள் சமூகத்தின் இயக்குவிசையாக அல்லது அடித்தளமாக இருந்த போதும் சமூக அதிகாரத்தின் விளிம்புநிலைப் பகுதியினராகவே இருந்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் தனிமனிதனுக்குப் பிறப்பாலேயே ஓர் இடமும் நிலையும் அளிக்கக் கூடிய ஏற்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதலால் அவன் தனது

வாழ்க்கைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அரசை நாட வேண்டியத் தேவை இல்லை. அவர்களுக்கு அரசு என்பதே சமூகத்தின் கூட்ட உரு அன்று; அது சமூகத்தின் ஒரு பகுதி; பிற நிலையங்கள், மனிதர்கள் போல அதற்கும் சமூகத்தில் ஓரிடம் உண்டு. அவ்வளவுதான். ஆனால் அரசு (ஆளும் வர்க்கம்) தனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் மக்களிடமிருந்து தாமே எடுத்துக் கொண்டது. அதுவும் நேரடியாக அல்ல. படிநிலைச் சாதிமுறை அமைப்பின் வழியேதான். இவைதாம் பிற்காலத்தில் சிலப்பதிகாரத்தின் ஊழ்வினைப் பயனையும், திருவள்ளுவரின் ஊழையும் உருவாக்கியது.

ஆகவே சங்ககாலச் சமூகம் உண்மையில் ஆளும் வர்க்கம், ஆளப்படுகிற வர்க்கம் எனப் பிரிந்து கிடந்தாலும் வெளிப்பார்வைக்கு அல்லது மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்ற வர்ணப் பாகுபாட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் ஆளுபவர்களாகவும் ஆளப்படுபவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆனால் அரசனே ஆள்பவராக இருந்தான். ஆனால் அனைவருமே இறைவனால் படைக்கப் பட்டவர்கள் என்று கருத்து முதல் வாதப் போதைக்கு அடிமையாக்கப்பட்டனர்.

எனவே, அவரவர்க்குரிய கடமைகளை இறைவனே வகுத்துள்ளான். அதன்படி ஒழுகுவது ஒன்றே அனைவருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விதி. அந்த விதியை மீறுபவர்கள் மறுமைப் பயனையும் மேல் உலகத்தையும் (சொர்க்கம்) அடைய மாட்டார்கள் போன்ற ஆளும் வர்க்கத்தின் கருத்தியல் ரீதியான அடக்குமுறைகள் கடவுளின் பெயரால் நடந்தேறின. அனைவருக்கும் உழைக்கும் கடமைகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் பாரதூரங்களை உரிமை - இழப்பும் துய்ப்பும் என்ற அடுத்த இயலில் காணலாம்.

சான்றாதாரங்கள்

- 1, 2. க. கைலாசபதி, தமிழ் வீர நிலைக் கவிதை, ப. 105.
- 3, 4. மேலது, ப. 106.
5. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 12.
6. சி. மௌனகுரு, பண்டைத்தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப. 4.
7. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை.
8. புறம். 127.
9. தொல். 972, 977, 979, 1163.
10. தொல். 975, 1090.
11. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 11.
12. தொல். 951.
13. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை, பா. 62-66.
14. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும்,
15. கா. கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப. 13.
16. மேலது, ப. 28 (ஒப்புநோக்கு, ப. 13-28)
17. தொல். 969.
18. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 14.
19. க. கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப. 125.
20. ஒப்புநோக்கு. சி. மௌனகுரு, பண்டைத்தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், பக். 51-55.
- 21, 22. மேலது, ப. 55.
23. எங்கெல்ல, குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 258.
24. தொல். 1570-1584.
25. சி.மௌனகுரு, பண்டைத்தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப. 61.
26. ஒப்புநோக்கு, ந. சுப்ரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், பக். 329-330.
27. மேலது, ப. 340.

28. கா. சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப. 19.
29. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 43.
30. மேலது, ப. 49.
31. ஒப்புநோக்குக. கா. சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப. 47.
32. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 60.
33. மேலது, ப. 69.
34. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு (சங்க காலம்), ப. 28.
35. மேலது, ப. 26.
36. எங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.170.
37. க. கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப. 41.
38. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 79.
39. ஏலாதி, ப. 49.
40. ஒப்புநோக்குக. கா. சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம், ப. 79.

இயல்: முன்று

உரிமை - இழப்பும் துய்ப்பும்

அரசர், அந்தணர், வணிகர் ஆகியோர்களின் உரிமைத் துய்ப்பு, அவர்களுள் அரசு அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களின் எல்லையற்ற அடக்குமுறை, குறுநில மன்னர், கடையேழு வள்ளல்கள், சீறூர் மன்னர் ஆகியோர்களின் சமூகச் செல்வாக்கு, ஆளும் வர்க்கப் பெண்கள் பெற்றிருந்த உரிமைகள் ஆகியன விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. வினைவலர், அடியோர் விளக்கம், அவர்கள் உரிமை இழந்ததன் பின்னணி, வினைவலரின் அடுத்தக்கட்ட நகர்வு, அடியோர் கூட்டம் அதிகரித்தல், சாதி முறைமையின் சலுகைகள், கல்வி உரிமை, குடும்ப உரிமை, சொத்துரிமை என எவ்வித உரிமைகளும் இன்றி கடமையாற்ற பிறந்தவர்கள் முதலானவை விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

சங்ககாலச் சமூகம் வர்க்கச் சமூகம் என விளக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் (இயல் - 2) அக்கால இலக்கியம் வர்க்க நலன்களைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது. ஆளும் வர்க்கம், ஆளப்படுகிற வர்க்கம் ஒன்றுக்கொன்று எதிரெதிரான நலன்களையே கொண்டிருப்பது அதன் இயல்பு. எனவே

ஆளுவோர், ஆளப்படுவோர் உறவமைப்பிற்கேற்ப இருப்பிடங்களும் உரிமைகளும் கடமைளும் வரையறை செய்யப்பட்டன. மக்களில் ஒரு பகுதியினர் ஆளப்படுவோர் ஆயினர். இரத்த உறவுடைய ஒடுக்கப்பட்ட சமூகக் குழுவிற்குத் தலைமை தாங்கிய இறை, கோ போன்றவன் அல்லன் மன்னன் என்பது தெளிவாகிறது. மன்னன் என்பவன் ஒரு நிலப்பகுதியைப் பாதுகாத்து அதற்குத் தேவையான வற்றை வழங்கி ஆட்சி புரிந்தவன் ஆவான். மன்னனுடைய தோற்றத்தோடு ஆளுவோர் ஆளப்படுவோர் இடையே உள்ள வேறுபாடு யதார்த்தமாவதைக் காண்கிறோம்¹

எனக் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவர்.

சங்க காலச் சமூகத்தில் பல்வேறு தொழில்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மக்கள் தாங்கள் மேற்கொண்டிருந்த தொழிலின் அடிப்படையில் சமூகத்தினரால் (உயர்ந்தோரால்) இனங்காணப்பட்டனர். அவரவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற

வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சியும் அத்தொழிலின் மூலம் கிடைத்தப் பொருட்களும் அவர்களுக்குச் செல்வமாக இருந்தது. முதலில் பண்டங்களை மாற்றிக் கொள்வதும் பின்னர் பண்டங்களின் இடத்தில் உலோகப் பணமும் நடைமுறைக்கு வந்தது.

உலோகப் பணம் தங்கம், வெள்ளி ஆகியவற்றால் ஆனது. தங்கம் மற்றும் வெள்ளி வடிவிலான பணம் வணிகர்கள், மன்னர்கள் என ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கைவசம் இருந்தன. அவை சாதாரண தொழிற்குடியினர்களால் பயன்படுத்தப்படவில்லை. வேளாண்மையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மிகுதியான உழைப்பும், செயல்திறன் பயிற்சியும் வேளாண்மைப் பொருட்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்கியது. அந்த உற்பத்திப் பெருக்கமானது அல்லது உபரியானது முறையான வணிகத்தை ஊக்குவித்தது. சங்க இலக்கியத்தில் தமிழகத்திற்கு உள்ளும், வெளியிலும் வணிகம் தரை, கடல் வழியாக நடைபெற்றதைச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மேலும் வணிகம் நடைபெற்றதில் பாதுகாப்பின்மை நிலவியதால், வணிகர்கள் அந்நாட்டு மன்னர்களைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்தினர். மன்னர்கள் ஆட்சியை நடத்துவதற்கு வணிக வர்க்கத்தின் செல்வம் பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவே தமிழகம் சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மன்னர்களின் தலைமையின் கீழ்ப் பிரிந்து கிடந்த நிலைமை மாற வேண்டியதை வளர்ந்து வந்த வணிக நிலைமை வற்புறுத்தியது. ஆகவே பரந்துபட்ட நிலையில் தமிழ்மொழி பயன்பட்ட நிலையில், தமிழ் மொழியை மையமாகக் கொண்ட இணைப்பு என்பது சாத்தியப்பட்டது. அதனடிப்படையில் மொழி பெயர் தேயம், தேயத்தவர் என்ற பாகுபாட்டை முன்னெடுத்தனர் எனக் கருத இடமுண்டு.

சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் மூவேந்தர்களுக்குள் யார் இந்தப் பரந்த தமிழ் நிலத்தை ஆட்சி செய்வது என்ற பேராசையின் காரணமாகப் போர்கள் நடைபெற்றமை காட்டப்படுகின்றது. எனவே, தமிழகம் ஒருகுடைக் கீழ் ஆட்சிக்கு வருவது முடுக்கப்பட்டது. ஆனால் சங்க காலத்தின் இறுதி வரையிலும் அவ்வாறு நடைபெறவில்லை. மூவேந்தர்களும் போர்களின்

காரணமாகத் தம்மை அழித்துக் கொண்டதுடன் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை வளப்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளைக் காண்பதிலும் தோல்வியடைந்தனர்.

போரினால் ஏற்பட்ட இழப்பும் வறுமையும் சமண, பௌத்த மதக் கருத்தியல்கள் தமிழக மக்கள் மத்தியில் வெகுவாகப் பரவியிருக்க வேண்டும். எனவே தான் அந்த மதக் கருத்தியல்களை ஏற்றுக் கொண்ட வகுப்பினர் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தனர் எனலாம். அவர்களைக் 'களப்பிரர்' எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் போக்கு நிலவுகின்றது. மேலும், அவர்கள் சங்க காலத்தில் மூவேந்தர்களையும் வேள்வித்தீயில் அகப்படுத்திய நால் வருணக் கோட்பாட்டினருக்கு எதிரான மதக் கருத்து உடையவர்களாதல் வேண்டும்.

சங்க காலச் சமூகத்தின் தகர்வுக்கான காரணங்களையும் கருத்திற் கொண்டே அக்காலத்தில் மக்கள் பெற்றிருந்த உரிமைகள் குறித்து அறிந்து கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும். சங்க காலத்தைப் பொறுத்த வரையில் சமூகத்தின் ஆளும் வர்க்கத்தைப் பீடித்திருந்த நால்வருணக் கோட்பாடு ஆளப்படுகிற வர்க்கத்தைப் பீடிக்கவில்லை என்பதே பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். ஏனெனில், சங்க காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும் அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கும் சங்க இலக்கியம் மட்டுமே சான்றாக உள்ளது. தற்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல், மானிடவியல் ஆய்வுகளின் முடிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற செய்திகளோடு தொடர்புடையதாக உள்ளன. எனவே சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள தரவுகளைக் கொண்டே சங்க கால மக்களின் 'உரிமை - இழப்பும் துயர்ப்பும்' என்னும் இவ் இயல் அமைகிறது.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் ஆளும் வர்க்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் காட்டப்படுகிற சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தொல்காப்பிய இலக்கணக் கோட்பாடு பெரிதும் பயன்படுகின்றது. அந்த இலக்கணத்தின் கோட்பாட்டின் படி சங்க இலக்கியம் தலைமக்கள் பற்றியதாகும். மேலும், அது தலைமக்களின் காதல், போர் வாழ்க்கை அனுபவங்களை அகம்,

புறம் எனப் பிரித்தது. காதலும் போரும் செய்ய உரிமையுடையோர் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனக் குறிப்பிட்டு அவர்களை ‘உயர்ந்தோர்’ என வகைப்படுத்தியது. சங்க இலக்கியத் தரவுகளின் அடிப்படையில்,

வேந்தர், குறுநில மன்னர், சீறூர் மன்னர், மன்னர் என அழைக்கப் பட்டோர் அரசராவர். இவர்கள் நாட்டை ஆளும் உரிமை உடையவர்கள். அந்தணர்கள், பார்ப்பனர்கள் ஒதுவித்தல், வேள்வி வேட்டல் போன்ற தொழில்களை மேற்கொண்டனர். வணிகர்கள் வணிகம் செய்தனர். வேளாளர் - உழுவித்து உண்போர் எனப்பட்டார். அடியோர், வினைவலர் ஆகியோர் மேற்குறிப்பிட்ட உயர்ந்தோர்க்கு எதிரானத்தன்மையர் ஆனார். எனவே தாழ்ந்தோர், கீழோர் என்போர் ஆளப்படும் வர்க்கத்தினர்களின் கீழானவர்களாக இருந்தனர். ஆளும் வர்க்கத்தினரான வேந்தரின் உரிமைத் துய்ப்பினைப் பற்றிக் காணலாம்.

வேந்தர் - உரிமைத் துய்ப்பு

எல்லா வகையான உரிமைகளையும் கொண்டவர்கள் வேந்தர் ஆவர். அவர்கள் எல்லா விதமான பொருட்களையும் உடைமையாகக் கொண்டிருந்தனர். சங்க இலக்கியத்தில் இத்தகைய தனித்த உரிமைகளைத் துய்த்தவராக வேந்தர் உள்ளனர். வேந்தர்களைக் கடவுளாகக் கருதினர். அவனுடைய உரிமைகள் எல்லையற்றவை.

அளவில்லாத உரிமைகளைப் பெற்ற நிலையில் வேந்தன் உட்பட நான்கு நிலத்தலைவர்களுக்கும் ‘பெருமிதம்’ மிகவுண்டு. ஏனெனில் அதை உண்டாக்குவனவாக,

கல்வி, தறுகண் இசைமை கொடை எனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே.

(தொல். 1023)

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவற்றால் விளைந்த பயன் தான் பெருமிதம். இவற்றுக்கு உரிமையாளர்களாக இருந்த நிலையில் பெருமித வாழ்க்கை நடத்தினர்.

மேலும், துன்பம் நீங்கிய மகிழ்ச்சிக்குரியோர்களாக வேந்தர்கள் இருந்தனர். வேந்தர்களின் இவ்வகைக்கான காரணங்களை,

செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டு என்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே

(தொல். 1205)

எனத் தொல்காப்பியம் பட்டியலிட்டுள்ளது. எனவே வேந்தர்கள் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை நடத்தினர் என்பதை அறியலாம். மேலும் மேற்கூறப்பட்ட நான்கும் ஆளப்படுகிற வர்க்கத்தினருக்குக் கிடைக்காதன. ஏனெனில் மன்னர்களுக்குரிய பணிவிடைகளையே அவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு இவை கனவிலும் காணக்கூடாதவை. சங்க இலக்கியத்தின் பாடல்கள் தலைமக்களைப் பற்றிய தென்பதாலும் ஆங்காங்கே குறிக்கப்பட்ட சிலரும் தொழிற்குடியினர் ஆவர். அவர்களின் தொழில்களுடைய நுண்மை கருதியே அவர்கள் உவமிக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும், அரசர்க்குரியனவாகத் தொல்காப்பியம் காட்டுவன,

நால்வகைப் படையும், தனக்கென ஒரு கொடியும், வெண்கொற்றக் குடையும், முரசும், குதிரையும், யானையும், தேரும், தனக்கென ஒரு மாலையும் தலையில் அணியும் முடியும், அரியணை, அரண் போன்றனவும், செங்கோல் ஆகியன.²

வேந்தருக்கு அந்தணர்க்குரியனவெல்லாம் உரியதாகும். அவையாவன, அந்தணர்க்குரிய நூல், கமண்டலம், முக்கோல் போன்றவையாகும். மேலும், அரசனைத் தவிர மற்ற குறுநில, முதுகுடி, சீறார் மன்னர் ஆகியோர்க்கு வேந்தன், வேந்து என்ற பெயர்கள் உரியனவல்ல. சங்க இலக்கியத்தில் முதுகுடி மன்னரையும், குறுநில மன்னரையும் போரெடுத்து அழித்த மூவேந்தர்களின் பெயர்கள் சுட்டப்படவில்லை. மாறாகப் போரெடுத்த அவர்கள் வேந்தர்கள் எனப் பொதுமை நிலையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

வேந்தன் என்னும் தொடர் வரையறையோடுதான் குறிக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் நூற்பாக்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

'வேந்து விடுமுனைஞர் வேற்றுபுலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேற்றாகும்'

(1003)

'வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏற்றுபுகழ்ப்'	(1006)
'எஞ்சா மண் நசை வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சுகத் தலைச் சென்று அடல் குறித்தன்---	(1008)
'மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனை'	(1016)
'பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன்'	(1018)
'நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்'	(1025)

இந்நூற்பாக்களில் போர்த் தொழில்கள் தொடர்பானவர் வேந்தர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

வேந்தர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவது அவர்களுக்கு மட்டுமே உரிய மரபாகும். எனவே, சேர, சோழ, பாண்டியர்களைக் குறிக்க மட்டுமே வேந்து என்னும் தொடரைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற குறிப்பு நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்களில் இடம் பெறவில்லை. எனினும் இம்மூன்று அரசுகளை ஆண்டவர்களே வேந்தர்கள் எனக் குறிக்கப்படும் மரபு இருந்துள்ளது. மரபுவழி அவர்களை மூவேந்தர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றோம். மூன்றாமவரைப் புகழும்போது மற்ற இருவரையும் சேர்த்துக் குறிக்கும் மரபும் உள்ளது.

மேலும், வேந்தர்கள் வளமான நிலப்பகுதிகளில் நகரங்களில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த அந்நகரங்கள் ஆற்றங்கரைகளில் அமைந்திருந்தன. கடற்கரை சார்ந்த நகரங்கள் பட்டினங்கள் எனப்பட்டன. மூவேந்தர்களில் சேரர் முசிறியையும், சோழர் உறையூரையும், பாண்டியர் கொற்கை, மதுரையையும் தாம் வசிக்கும் பகுதிகளாகக் கொண்டு இருந்தனர்.

நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன் பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல்	(அகம். 253)
நான் மாடக் கூடல் நகர்	(பரி. 7)

என மதுரையும்,

கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்க் கோதை திருமாவியனகர் கருவூர்	(அகம். 93)
---	------------

எனக் கருவூரும் பாடப்பட்டுள்ளது.

வேந்தன் அளவில்லா உடைமைக்குரிய உரிமைகளைத் துய்த்தான் என்பதைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாடலை எடுத்துக் காட்டலாம். சோழ வேந்தர்களாகிய நலங்கிள்ளியிடம் சென்றால் வறுமை தீர்ப்பான் என்பதைக் குறிக்கும் (புறம். 68) அப்பாடலின் கருத்து:

உடும்பினை உரித்தது போல எலும்பு புடைத்து எழுந்த விலாப் பகுதியை உடைய சுற்றத்தின் பசியைத் தீர்க்கின்றவரைக் காணமாட்டாய்; பலரும் அறிவதற்கு அரிய புலமையர் சிலரே; ஆதலால் சிலர் செவிகட்கு மட்டுமே இடமானது இந்தப் பாண் சாதியின் உணவுக்கெனப் பெற்ற யாழாகிய பரிசு என்று மனம் வெறுத்து இங்கு என்ன செய்கிறாய் எனப் பாணர் குடும்பத்தாரின் வறுமை காட்டப்பட்டது. மேலும் எல்லோரும் புலமை யாளர்களாக ஆவதில்லை. புலமையுள்ளவர்களைப் பலரும் அறிவதுமில்லை எனக் கூறி பாணர்களின் பழைய வாழ்க்கை முறை புதிய உலகுக்கு ஒத்துவராது எனக் காட்டப்படுகிறது. தொடர்ந்து வேந்தன் எப்படி இருப்பான் என்பதும் விவரிக்கப்படுகிறது. அவன்,

அணிகலன் புனைந்த அழகிய, பெருமையையுடைய சிவந்த வரி பரந்த மார்பினையுடையவன்; அவன் தன் மென்மையான இயல்பால் மகளிர்க்குத் தாழ்ந்து தந்து நிற்பவன்; அவனே வன்மையான இயல்பால் வீரரைச் சிறைப்படுத்தும் பெருமை சான்ற நெடுந்தகையன்; பிள்ளை ஈன்று பல திங்கள் செல்லினும், பால் சுரக்கும் தாயின் மார்புபோல, மிகுதியான நீர், கரையின் மரங்களைச் சாய்க்குமளவு பெருகிய வெள்ளத்தையுடைய காவிரி பாய்ந்து உலக உயிர்களைக் காக்கும் சோழ நாட்டிற்கு வேந்தன் என்பதிலிருந்து வேந்தனுடைய நாடு எத்தகைய வளமுடையது என்பது பெறப்படும்.

அவன் 'பறவைகள் செய்யும் தீய சகுனத்திற்கு மாறாக வெல்லும் படைவீரர்களை உடையவன்.' அவனுடைய தேர் செல்லும் தெருவில் விருப்பம் தரும் கள்ளைப் பருகுவாருடைய கை நடுக்கத்தால் கள் சிந்தும் மணம்மிகுந்த கள்ளாகிய சேற்றில் ஆடிய பாகர் ஏறாத யானை பறையோசையை செவிதாழ்த்தி உற்றுக் கேட்கும். இத்தகைய உறையூரில் இருக்கின்றவனே எம்

இறைவன்; அவனை அடைந்தால் நீ பிறருடைய வாயிலை நினைவாத வண்ணம் மிகுதியாக வழங்குவான்.

போர் வீரர்களால் வெற்றி உண்டாகிறது. ஆனால் வெற்றிக்கு உரிமையானவன் வேந்தன் நாட்டில் வளம் கொழிப்பது உழைப்பாளர்களின் மிகுதியான உழைப்பினால் ஆகும். இயற்கை வழங்கும் அனைத்தையும் உழைப்பு செல்வமாக மாற்றுகிறது. வேந்தன் அச்செல்வத்தைத் துய்க்கும் உரிமையை உடையவனாகின்றான். அவன் பாணன், பாடினி, பரத்தை என அனைவருக்கும் தம் விருப்பம்போல் வாரி வழங்குகிறான். அவ்வாறு பிறர் உழைப்பின் பயனைத் தனது என உரிமை கொண்டாடும் வேந்தன் 'மாரியன்ன வண்கை' எனப் புகழப்படுகின்றான். உண்மையில் செல்வங்களைத் துய்க்கும் உரிமையுள்ளவர்கள் காட்டப்படுவதே இஷ்டம். எனவே வேந்தர்களின் உரிமைத் துய்ப்பு அந்நாட்டு உழைக்கும் மக்களின் உரிமை இழப்பிலிருந்தே தோன்றுகின்றது என்பதும் புலனாகின்றது.

எனவே சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூன்று குடி வழியினரும் சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பான்மையாகப் பாடப்பட்டுள்ளனர். புறநானூற்றில் 138 பாடல்களில் இந்த மூன்று மரபுகளைச் சேர்ந்த அரசர்கள் நாற்பத்து மூவர் புகழப்பட்டிருக்கின்றனர். அகத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள குறிப்புகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டாலும் இஃது உண்மை என்பது விளங்கும். எனவே புகழ்மிக்க அரசர்களாகக் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வொரு வேந்தனுக்கும் பின்னணியில் பல நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் உழைப்பும், உயிரும் சுரண்டப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது. ஆகவே ஒவ்வொரு தலைமக்களின் பாடலும் ஆயிரக்கணக்கான மனித உரிமைக் கருத்துகளை வெளிக் கொணரும் சான்றுகள் ஆகும். தொடர்ந்து வேந்தர்களினால் பகைவர்களாகக் கருதப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட குறுநில மன்னர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் உரிமைத் துய்ப்பின் தன்மை பற்றியும் அறியலாம்.

குறுநில மன்னர் உரிமைத் துய்ப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்களுக்கு (வேந்தர்) அடுத்த நிலையில் குறுநில மன்னர் 48 பேர் பாடப்பட்டிருப்பினும் நான்கு, நான்கு பாடல்களுக்கு

மேலாகப் பாடப்பெற்றவர்கள் ஒன்பது பேர் ஆவர். குறுநில மன்னர்கள் மொத்தம் 88 பாடல்களுக்கு உரியவராக உள்ளனர்.

குறுநில மன்னர்கள் கொடையளிக்கும் பண்பிலும், வறியவரைப் பாதுகாப்பதிலும், வேந்தர்களை விடச் சற்று உயர்வாகப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளனர். கடையேழு வள்ளல்கள் என அழைக்கப்படுபவர்களுள் அதியமான், பாரி, ஆய், பேகன், காரி என்னும் ஐவரும் குறுநில மன்னர்களாக உள்ளனர். பெருங்கொடையாளிகள் என்று போற்றப்பட்ட இவர்கள் மலையும் மலைசார்ந்த பகுதியில் இயற்கையாக விளைந்த பல பொருட்களை மக்களின் உழைப்பால் சேகரித்தவர்கள்.

இக்காலத்தில் குறிக்கப்படுவதுபோல் 'மனிதநேயம்' மிக்கவர்கள். மனிதர்களைத் துன்பம் அணுகாது காத்தவர்கள். வறுமையைக் கண்டு துடித்தவர்கள். அதைப் போக்குவதற்கு வழி தெரியாமல் பொருந்தாதவற்றைச் செய்தவர்கள், மயிலுக்கு ஏற்பட்ட குளிர் ஆகிய துன்பத்தைத் தன்னுடைய போர்வையால் போக்கியவன் பேகன். முல்லைக் கொடி படருவதற்குக் கொழுகொம்பு இல்லாததால் தன்னுடைய தேரினைக் கொழுகொம்பாகத் தந்தவன் வேள்பாரி. தமிழ் வாழ வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தால் அரிதின் கிடைத்த நெல்லிக்கனியை ஒளவைக்குத் தந்தான் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி. இவர்களுக்கும் மேலாகத் தன் தலையையே தமிழ்ப் புலவர் வறுமை தீர்வதற்குப் பரிசாகத் தந்தான் குமணன்.

இவையெல்லாம் புலவர்கள் பாடுவதற்குக் கருப்பொருளாக அமைந்தன. அதற்கும் மேலாக வேள் பாரி, காரி ஆகியோர் மூவேந்தர்களை எதிர்த்தவர்கள். (புறம் 158, 122)

குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவனான அதியனைப் பற்றிய பாடலின் பொருளை நாம் விளக்க முடியும்.

வளைந்த தாளினையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பிணித்தது போல் செறிந்து முற்றிக் கிடக்கும் நெல்மணிகளையும் உடைய நெற்கதிர்கள் நிறைந்த தலைமை பொருந்திய பழமையான ஊர்; அவ்வூர் உங்கட்கே

உரிமையாக வேண்டுமெனில் அவனுக்குத் (அதியன்) திறை தருதல் வேண்டும். மறுத்தால் உடன்பட்டு விட்டுவிடுபவன் அல்லன்; வெல்லும் போரினை உடையவன்! என நான் கூறவும் தெளியீராயின், மெல்லிய இயல்புடையவரும் கழற்கனியால் கூறு செய்து சுருட்டப் பெற்று இனமாகிய சிலவாக அமைந்த கூந்தலை உடைய வரும் சிறிய வளையல் அணிந்தவருமான நும் உரிமை மகளிர் தோளினை விட்டுப் பிரிந்துறைதல் வியப்பிற்கு உரியதன்று. எனவே, அதனை உணர்ந்து அவனுடன் போரிடுங்கள்!³

எனப் புலவர் ஆளும் வர்க்கத்தினராகிய மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார்.

அப்படியாக அச்சுறுத்தியும் அந்த ஊர் மக்கள் செவி கொடுக்காது இருந்தனர். எனவே அதியமானைப் போரில் ஈடுபடச் செய்த காட்சியைப் பின்வரும் குறிப்பு உணர்த்துகின்றது. பகைநாட்டவர் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்க,

நீயோ வெண் சிறுகடுகைப் புகைக்கச் செய்து காவலுறச் செய்தாலும் அமையாதவனாய் விரைவாகப் பொருந்தி, புறத்தே நின்று உயிரைக் கொண்டு செல்லும் எமனை ஒத்து விளங்குகிறாய்; நின் படையின் சிறப்பாலும் நின் வீரத்தாலும் வரப்பை நெருங்கி வளையும் நெற்கதிர்கள் சுழலும் வயல்களுடன் மிகுதியான நீர்ப்பரப்பை உடைய அப்பகைவர்தம் நாடுகள் அவர் இரங்கி வருந்துமளவு அழிவனவே!⁴

என்று ஔவையார் போரை ஊக்கியுள்ளார். மேலும், போர்த்தொடுத்து அந்நாட்டை வெற்றி கொண்ட பிறகு,

நீ மாறுபாடு மிகுந்த கோவலுரை அழித்து அரண்களைச் சிதைத்து, வென்ற, சக்கரத்தைத் தாங்கும் நின் தோள்களை இன்றும் பரணன் மட்டுமே பாடினன்; அங்ஙனம் பாட நீ அரியவன் அன்றோ⁵

எனவும் போற்றுகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்களை நாம் உரிமை என்பதன் வழி ஆராய்ந்தால் அதியமான் வீரனாகத் தோன்றுகின்றான். உண்மையில் அவனை ஆட்சி செய்தது தனிச்சொத்துரிமை என்ற பொருளாகையதான். தன்னிடம்

இருக்கும் படைபலத்தைப் பயன்படுத்தி நாடுகளைச் சூறையாடினான். கொள்ளையடித்துக் கொண்டு வந்த பொருட்களைப் புலவர்களின் புகழ்மொழிக்குக் கொடையாகத் தந்தான். தன் நாட்டை விட உழைப்பின் மிகுதியால் செல்வம் மிகுந்திருந்த நாட்டினைக் கொள்ளையடித்தான். அதைப் பாடிய புலவரின் நோக்கம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

அதியமான் சேரனுக்கு உறவுடையவன். எனவே பனம்பூச் சூடினான் (புறம் -99) என்பதும் சிந்தனைக்குரியது. இதன் காரணமாகவும் அதியமான் முதுகுடி மன்னர் மீது படையெடுத்து அவர்களுடைய செல்வங்களைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கலாம். அவனுக்கு இருந்த இரக்க குணம் அவனைக் கொடையாளனாகவும் சமூகத்திற்குக் காட்டியது என்பதே பொருந்தும். செல்வத்தின் மீதான பேராசை, புலவர்களின் புகழ்மொழி ஆகியன வீரம், கொடை ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. அவையிரண்டுமே பிறரின் உரிமைகளை அழிப்பதையும் அவனுக்கு உரிமைகளைத் துய்ப்பதையும் உருவாக்கின என்பதுதான் உண்மை.

அதியமான் போன்று பிற ஊர்களைக் கொள்ளையிட்டவர்களாகப் பிற குறுநில மன்னர்கள் காட்டப்படவில்லை. பாரியின் பறம்புமலை இயற்கையான விளைபொருட்கள் நிரம்பியது. அவனின் கொடைத்தன்மை மூவேந்தர்களையும் பொறாமை கொள்ள வைத்தது. இயல்பாகவே நாட்டு மக்களிடம் நெருங்கிய உறவில் வாழ்ந்த பாரியின் மீது படையெடுத்த மூவேந்தர்கள் அவனைக் கொன்றனர். படையெடுத்த மூவேந்தரையும் எதிர்த்துப் போரில் அழிந்தவன் பாரி. பாரியாண்ட பறம்பு நாட்டின் செல்வம் மூவேந்தரால் கைக் கொள்ளப்படத் தங்கள் உரிமையை இழந்தவர்களே பாரியும் அவனுடைய மகளிரும் என்பதை அறியலாம்.

ஏனெனில் முந்நூறு ஊர்களையும் பரிசிலர் முன்னரே பெற்றனர் என்பதும் அவன் முறையாக முடியாட்சி நடத்தினவன் அல்லன் என்பதும் பாடல் கருத்து. ஏறக்குறைய சீறூர் மன்னனை யொத்த வாழ்க்கை முறையையும், குறுநில மன்னனை யொத்த செல்வ வளமும் வாய்த்தவனாகப் பாரி

இருந்திருக்க வேண்டும். பறம்பு மலையில் நெல் விளைபொருள் அல்ல. மேலும் செல்வத்தைச் சேர்த்து வைக்கக் கூடிய உயர்ந்த மதில்களும் கோட்டைகளும் இருந்ததாகப் பாடல்கள் காட்டவில்லை. அவன் ஈந்தவை எல்லா குடியினர் வீடுகளிலும் கிடைத்தப் பொருட்களே. அவன் புதிதாகச் செல்வம் (பொன் முதலியன) எதையும் கொடையளிக்க இல்லை என்பதும் சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

இப்பிறப்பின்கண் செய்த அறச்செயல் மறுபிறப்பிற்கு உதவும் என்று கருதிப் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாக அறம் கொள்ளும் வணிகன் ஆய் அல்லன்; அவனது கொடை வீரரும் பிறரும் சென்ற நெறி என்று உலகத்தார் கருதிய நற்செய்கையின் பாற்பட்டதாகும் (புறம். 134) எனப் புகழப்படுபவன். இப்பாடல் கருத்தும் இயன்மொழித்துறையில் உரைக்கப் பட்டது. (புறம். ப. 197) அவ்வாறே,

ஆ அய் அண்டிரன், அபோர் அண்ணல்
இரவலர்க்கு ஈத்த யானையின், கரவு இன்று புறம். 129

நின்னும் நின் மலையும் பாடி வருநர்க்கு
இன்முகம் கரவாது, உவந்து நீ அளித்த
அண்ணல் யானை எண்ணின், கொங்கர் புறம். 130

மன்று படு பரிசிலர்க் காணின் கன்றொடு
கறை அடி யானை இரியல் போக்கும் புறம். 135

பெருங்கல் நாடன் பேகனும்; திருந்து மொழி
மோசி பாடிய ஆயும்; ஆர்வம் உற்று புறம். 158

அம்புடைக் கையர் அரண் பல நூறி
நன் கலம் தருஉம் வயவர் பெருமகன்
கடர் மணிப்பெரும் பூண் ஆஅய் கானத்து அகம். 69

அம்மா அரிவையோ அல்லள்; தெனாஅது
ஆஅய் நல்நாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன் அகம். 198

உவக்காண் தோன்றுவ, ஓங்கி - வியப்புடை
இரவலர் வருஉம் அளவை, அண்புரன்
புரவு எதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல நற். 237

எனப் பல புலவர்களாலும் ஆய் அண்டிரன் போற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளான்.

எனவே இந்தக் குறுநில மன்னனும் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பாரியைப் போன்றே விளங்குகின்றான்.

இத்தகையப் பண்பை இனக்குழுச் சமூகத்தின் மிச்சம் என்றே கருத இடமுண்டு. முரசு பொருந்திய செல்வத்தினையுடைய வேந்தர் போன்று அரண்மனைகளில் வாழவில்லை. எனினும், குறுநில மன்னர்கள் வேந்தர்களைப் போன்று, பிறர்க்கு உதவாமல் தம் வயிறு மட்டும் நிறைத்துக் கொள்ளும்' பண்புடையவர் அல்லர் வருகின்ற புலவரோடு மகிழ்ந்து உண்ணும் இயல்புடையவர்களாகவே காட்டப்படுகின்றனர். தனியுடைமைப் பண்பு மிகாதிருக்கின்ற வரை அனைவரும் யாருடைய உணவையும் பறிக்கவில்லை. உரிமையை மனிதர்கள் இழக்கவில்லை என்ற கருத்தை நினைக்க வைக்கின்றது. நிலம் முட்பட எல்லாவற்றிலும் எழுந்த தனியுடைமைப் பண்புதான் தனியுடைமைச் சமூகத்தில் எல்லாவகையான துயரங்களுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கின்றது. மேலும், உரிமையை இழந்த மக்களைக் காணமுடிகின்றது. இத்தகையச் சமூகத்தில் இரக்கம், அருள், அன்பு, பாவம், புண்ணியம் முதலான கருத்துக்கள் தோன்றி நிலைகொண்டு இருப்பதையும் இயல்பாகவே காணலாம்; குறுநில மன்னர்களான இவர்களைத் தொடர்ந்து சீறார் மன்னர் சமூகத்தில் நிலவிய உரிமைத் துய்ப்பும் இழப்பும் குறித்து ஆராயலாம்.

உரிமை நோக்கில் சீறார் மன்னர்

இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்புகளைச் சீறார் மன்னர் சமூகம் பிரதிபலிக்கின்றது. அச்சமூகம் மிகப்பெரிய அளவிலான உணவு உற்பத்தியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்கள் தனிச் சொத்துடைமையை வாழ்முறையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்தின் தன்மையினால் உணவுப் பற்றாக்குறையினராக இருந்துள்ளனர். எனவே அவர்களின் தொழில் வேட்டையாடுதலாக இருந்தது. இந்த வேட்டைச் சமூகத்தின் திறனைப் போர்களில் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள் வேந்தர்கள் (மருத நிலத் தலைவர்கள்) என்பதை (இயல் - 2) கண்டோம்.

இனக்குழுச் சமூகம் தனக்குள்ளே உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பிரித்தறியவில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் ஒருவகையான பொதுவுடைமைச் சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தனர். சமூகத்தின் தலைவனான சீறார் மன்னன் தனக்கெனச் சொத்துகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்களுக்குரிய தொழிற் கருவிகள்தான் அவர்களது உடைமையாக இருந்தது. பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்ற நான்கு குடியினர் தம் தொழிலை எப்படி போர்க் காலங்களில் பயன்படுத்தினரோ அவ்வாறே சீறார் மன்னனும் தன்னுடைய வாள் முதலியனவற்றைப் பயன் படுத்தினான். இந்நான்கு குடிகளில் சீறார் மன்னன் எந்தக் குடியைச் சேர்ந்தவன் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை.

அச்சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனும் அடுத்தவனுடைய துன்பத்தைப் போக்குவதைக் கடமையாகவும், உரிமையாகவும் கொண்டனர். ஒருவரையொருவர் அடிமையாகக் கொள்வதற்குக் காரணமான பொருள் ஏதும் அவர்களிடம் இல்லை. ஆனால் வேந்து விடுதொழில் மேல் சென்றவர்கள் நெடுங்காலம் அப்படியே இருக்கவில்லை. விரைவில் சீறார் மன்னன் வேந்தர்களின் படைகளுக்குத் தலைவன் ஆனான். போர்கள் அவர்களது வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத் தொழிலாகியது. அவர்கள் தங்களுடைய உரிமையை இழந்ததாகவும், பிறரின் உரிமைகளைப் பறித்தவர்களாகவும் தம்மைக் கருதவில்லை.

அவர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் வேந்தன் யாரைக் கொல்ல வேண்டும் எனக் கட்டளையிடுகிறானோ அவர்களைக் கொன்றார்கள். அவர்களுடைய செல்வங்களைக் கைப்பற்றிய வேந்தர்கள் சீறார் மன்னர், வீரர்களுக்கு போரில் பகைவர்கள் கொண்டு வந்த பொருட்களை மட்டும் பரிசிலாகத் தந்தனர். ஆனால் பிறர் உரிமைகளைத் துய்ப்பதற்கு காரணமானவர்கள் அதே சமயத்தில் உரிமைகளை இழக்கவும் காரணமாயினர். எனவே சீறார் மன்னர் சமூகம் வேந்தர்களின் உரிமைத் துய்ப்புக்கு கருவியாக அமைந்ததென்பது அறியப்படுகிறது.

சீறூர் மன்னர் - தொழிற்குடியினர்

சீறூர் மன்னர் சமூகத்தில் இனக்குழுச் சமூகத்தின் பொதுவுடைமைக் கூறுகள், காணப்படுகின்றன என்பது அறியப்பட்டது. எனவே அச்சமூகம் உரிமை, கடமை என்னும் இரண்டுக்குமிடையே வேறுபாடு கண்டிருக்க வில்லை. பசியால் வாடிய தொழிற்குடியினரான பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் ஆகிய குடியினரைக் காப்பது தம்முடைய கடமையும் உரிமையும் ஆகும் என்றே கருதினர். அவர்களைச் சீறூர் மன்னர் வேறுபடுத்தி அறியவில்லை.

உண்மையில் தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த சமூகத் தலைவர்களான முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் ஆகியோரை விட வறுமையுற்ற வாழ்க்கை நடத்தினர் சீறூர் மன்னர். எனவே மற்ற சமூகத் தலைவர்கள் தொழிற் குடியினரைப் போற்றியதும், சீறூர் தலைவர் போற்றியதும் ஒன்றல்ல. இரண்டு சமூகத் தலைவர்களுக்கும் போற்றுவதற்கான வேறுபாடு உண்டு. முன்னவர் மறுமை இன்பம் கருதியும் தம்முடைய புகழை விரும்பியும் கடமையாற்றினர். பின்னவர் உரிமைச் சுற்றமாக இருந்தனர். இவ் இரண்டு வகைப்பட்ட சமூகங்களைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுவதினின்று மனித உரிமைத் துய்ப்பும் இருவகைப்பட்டனவாக இருந்தன. சீறூர் மன்னரைத் தலைமையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பு அழிந்தது. அதன் காரணமாகத் தொழிற்குடியினரும் தம்முடைய கலைகள் (தொழிலை) முதலியவற்றை விலையாக மாற்றினார். தலைவர்களைப் பாடுவதும் அவர்கள் முன் ஆடுவதும், நடிப்பதும் கடமைகளாயின. கலைஞர்கள் உரிமைகளை இழந்து தம் உணவுக்காக வெறுமனே கடமையாற்றினர்.

ஆளும் வர்க்கப் பெண்களும் உரிமையும்

வர்க்கச் சமூகத்தில் இரண்டு வகைப்பட்ட வர்க்கங்கள் உள்ளனவே யன்றி ஆண்கள், பெண்கள் என்ற வர்க்கங்கள் இல்லை. ஏனெனில் ஆண், பெண் என்ற இருபாலினரும் சமூக உற்பத்தியில் பங்கெடுக்கின்றனர். உற்பத்தியில் பங்கெடுத்த வர்க்கங்கள் அதன் பலனை நுகர்வதன்

அடிப்படையில் தான் உரிமை இழப்பும் துய்ப்பும் ஏற்படுகின்றது. எனவே ஆளும் வர்க்கத்தினரின் பெண்களைவிட ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தின் பெண்கள் சுதந்திரமானவர்களாகவே இருந்தனர். ஏனென்றால் தனிச் சொத்தினைப் பாதுகாப்பதற்காக ஆளும் வர்க்கத்தினரால் பெண்கள் சமூகத் தொடர்பில் இருந்து துண்டிக்கப்படுகின்றனர்.

அவர்கள் வெறுமனே குழந்தைப் பெறுவதையும், தன் கணவனை, குழந்தைகளை, வீட்டைக் காக்கின்ற பணியில் மட்டுமே ஈடுபடுத்தப் படுகின்றனர். அதுவும் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் ஆண்களின் உரிமைத் துய்ப்புக்கு இடர் ஏற்படாத வகையில் மட்டும் தான். எனவே ஆளப்படுகிற வர்க்கத்தினையே பெண்கள் பிரதிபலிக்கின்றனர். ஆனால் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினைச் சேர்ந்த பெண்கள் எவ்விதமான தனிச் சொத்தினையும் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய உழைப்பின் மூலம் ஆளும் வர்க்கத்தினருக்குச் சேவை செய்வதாகும். நாம் ஆய்வுகூடப்படுத்திய சங்க இலக்கியத்திலும் பெண்கள் மேற்குறிப்பிட்ட நிலையிலே காட்டப்படுகின்றனர்.

கற்பு என்பது தலைமக்களுக்கு உரியதாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட நிலையில் பெண்களுக்கிருந்த பாலுறவுச் சுதந்திரம் தடை செய்யப்பட்டது. ஆனால் பாலுறவு என்பது ஆளும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுடைய விருப்பத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அதாவது வரையறைக்கு உட்பட்ட உரிமை என்ற நிலையில் சொத்துடைய ஆண்களுக்கு மட்டுமே அவள் மனைவியாக ஆக முடியும். தன்னுடைய தலைவனைத் தவிர வேறொரு ஆண் மகனைக் கண்களால் காண்பதற்கும் கூட உரிமை அவளுக்கு இல்லாதிருந்தது.

ஆளும் வர்க்கத்தினரான ஆண்கள் கற்புடை மகளிரை மனைவியாகப் பெறுவதற்குப் பொருள் தர வேண்டியிருந்தது. தனிச் சொத்துடைமை என்பது தன் மகளைக் கூட பொருளீட்டாகத்தான் கருதியது. எனவே தலைவன் பெண்ணை மணம் முடித்தற்பொருட்டு உடைமையை ஈடாகத் தந்தமைக்கு,

ஒண்தழை அயரும் துறைவன்

'தண் தழைவிலை' என - நல்கினன் நாடே

ஐங். 147.

சிறுவளைவிலை எனப் பெருந்தேர் பண்ணி, எம்

முன்கடை நிறீஇச் சென்றிசினோனே!

நற். 300

அறுந்திறற் கடவுட் செல்லூர்க் குணாஅது

பெருங்கடல் மூழக்கிற்று ஆகி, யாணர்

இரும்பு இடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்

கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்

'உறும்' எனக் கொள்குநர் அல்லர்

நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே

அகம். 90

விலைவேண்டார் எம்மினத்து ஆயர்மகளிர்

கலி. 103

துறைநணி மருதத்து இறுக்கும் ஊரொடு

நிறைசால் விழுப்பொருள் தருதல் ஒன்றோ

புறம். 344

முதலான பாடல்களைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். ஆகவே ஆளும் வர்க்கத்தின் பெண்கள் தூய்மையான காதலை உடையவரல்லர் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஏனெனில் அவர்கள் விலை பேசப் பட்டனர். மகட்பாற் காஞ்சித் துறைப் பாடல்களும் இக்கருத்தை உறுதி செய்வனவாக உள்ளன.

ஆளும் வர்க்கத்திற்குச் சேவையாற்றுவதற்கென மகளிர் இருந்தனர். அவர்கள் சிறுதொழுமகளிர் எனப் பட்டனர். அவர்கள் (செல்வர் மனைக்கண் இருந்து அவர் இட்ட பணிகளைச் செய்து வாழும் எளிய மகளிர், பணிப் பெண்கள் என்க. சிறுமையாவது அடிமைத்தனம்). அவர்கள் தொழுவர்களாகத் தொழில் புரியும் கடையர் என்றும் அழைக்கப்படுவர். இதனை,

சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்

பூக்களுல் ஊரனை உள்ளி

ஐங். 16

கடியுடைவியனகர்ச் சிறுகுறுந் தொழுவர்

கொள்ளுறந் நறுங்கல் பல்சுட்டு மறுக

நெடு. 49-50

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் 'தொழு' என்ற அடிச் சொல்லைப் பயின்று வரும் சொற்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சுமார் 99 இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே சங்ககாலச் சமூகத்தில் அடிமட்டத் தொழில் புரியும் அடிமைகளாக அல்லது அடிமைத்தன்மை வேருன்றி இருந்திருக்க வேண்டும்.

அகம் பற்றிய ஒழுகலாறுகள் அடிமைகள், குற்றேவல் செய்வார் பக்கத்திலும் நீக்கப்படுவன அல்ல என உரை கூறுவர். 'கடி வரை' என்பதற்குப் பொருள் கொள்வதில் ஏற்பட்ட சிக்கலைப் பகுத்துப் பார்த்தால் அது குறிக்கும் பொருளினின்று அப்படி இருந்தாலும் அது முரண்படுவதைப் பார்க்கலாம். ஏனெனில் தலைமக்களைச் சார்ந்து வாழும் அவர்களுக்கு உரிமையுடையது ஏதுமில்லை. எனவே அகத்திணை வாழ்க்கை முறைகள் அவர்களைச் சுட்டவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் காட்டப்படும் தலைவி முதலான அகத்திணை மாந்தர்க்குக் கடமைகள் மட்டுமே உள்ளன. தலைவன் மட்டுமே அனைத்துவிதமான உரிமைகளைத் துய்ப்பவனாக உள்ளான். எனவே அவன் புறத்திணையில் கோன், இறை என்றெல்லாம் தன்னிகரில்லாதவனாக உள்ளான். வீர சாகசங்களைப் புரிகின்ற இயல்பு அவனுக்கே உரியதாகின்றது. தலைவனின் மகன்தலைவனாக உருப்பெறுகின்றான். மகனைப் பெற்றெடுப்பது தலைவியின் கடமை ஆகும். அந்தக் கடமை வாழ்க்கையானது சமூகத்தின் நிர்ப்பந்தம் ஆகும். அதை மீறுபவர்கள் தண்டனைக்குள்ளாவர்.

தலைவன் ஒருவன் தலைவியைத் தேர்ந்து கொள்வது என்பது களவு ஆகும். அக்களவைக் கற்பாக மாற்ற வேண்டியது தலைவியின் கடமை. அதே சமயத்தில் தலைவனுக்கும் கடமை. தன்னுடைய கடமையை மறுத்த தலைவன் உரிமை அற்றவனாகக் கருதப்படுவதால் அவனுக்குரிய தண்டனையைச் சமூகம் வழங்கும். அவ்வாறு தண்டிக்கப்படவில்லை எனில் அந்தச் சமூகம் தளர்ந்து மறைந்துவிடும். எனவே களவில் ஈடுபட்ட தலைவன் (ஆண்) கற்பாக மாறுவதற்கு உடன்படாததால் தண்டிக்கப்பட்டான் என்பதை,

கள்னூர் என்னும் ஊர் பழமைச் சிறப்புடன் புகழ்மிக்கது.
பலவகையான பூக்கள் நிறைந்த வயல்களையும் நிலத்துக்கு அழகு
தரும் கரும்புத் தோட்டங்களையும் உடையது. அத்தகைய ஊரின்கண்
நெறி தவறிய அறமிலி ஒருவன் இளம்பெண் ஒருத்தியின் அழகிய

பெண்மை நலத்தினைக் கவர்ந்துண்டான். பின்னர் அவளை அறியேன் என்று அறவோர் முன்னர் அறமற்ற பொய்ச் சூளும் உரைத்தாள். அவர்தம் சேர்க்கையை அறிந்தார் வாய்க் கேட்டறிந்த அவையத்தார், அவன் செய்த அடாச் செயலை உண்மையெனத் தெளிந்து, தளிர்கள் கொண்ட பெரிய மரத்தின் கவர்த்த கிளையில் அவனை இறுகக் கட்டி வைத்து அவள் தலையில் நீற்றினைப் பெய்தனர். அப்பொழுது அந்த அவையின்கண் ஆரவாரம் எழுந்தது

என்ற பாடல் (அகம். 256) கருத்தின் மூலம் அறியலாம்.

ஆகவே ஆளும் வர்க்கத்தின் பெண்கள் தம்முடைய கடமை யாற்றுதலின் பயனாகத் தலைவர்கள் தமதென உருவாக்கிய செல்வங்களைத் துய்க்கும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசித்தனர் என்று கருத முடியாது. அவர்களும் உரிமையை இழந்தனர் என்பதையே சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது.

உயர்ந்தோர் ஆகிய தலைமக்கள் வளமாக வாழ்ந்தனர். பெண்கள் கற்புக் கடம் பூண்டவர்கள். அந்தக் கற்பு வாழ்க்கை வெறுமனே பிள்ளை பெற்றுத்தரும் இயந்தரத் தனமான வாழ்க்கையாக இருந்தது. திருமணம் என்பது மிகப்பெரிய பெறுதற்கரிய பேறு ஆகும். அதன் மூலம் தலைவன் தனக்குரியவன் எனச் சொல்லப்படுகின்ற மகனைப் (வாரிசை) பெறுவதே திருமணத்தின் நோக்கம் என்பதை,

'பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை'

தொல். 1118

எனத் தொல்காப்பியம் தெரிவிக்கின்றது.

தலைவி செல்வ மிகுதியான வாழ்க்கையில் உலகத்துப் பொருட்களைத் துய்க்கும் தன்மையைப் பின்வரும் சில பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

..... பொன்னொடு

புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி

அகம் 7

வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்

பழனப் பல்புள் இரிய

நற். 350

வெருகு இருள் நோக்கியன்ன கதிர் விடுபு

ஒரு காழ் முத்தம் இடைமுலை விளங்க

அகம். 73

வைகுசுடர் விளங்கும் வான் தோய் வியல் நகர்

அகம். 87

..... தேம் பெய்து

அளவுறு தீம்பால் அலைப்பவும் உண்ணாள்

இடுமணற் பந்தருள் இயலும்

நெடுமென் பணைத்தோள்; மாஅயோளே?

அகம். 89

..... தேம் பெய்து

மணிசெய் மண்டைத்தீம் பால் ஏந்தி

ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்

நிழற் கயந்தன்ன நீள்நகர் வரைப்பின்

எம்முடைச் செல்வழம் உள்ளாள்

அகம். 105

..... ஏர்வினை

வளம் கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி

அகம். 117

எனவே, இத்தகைய வளம்மிக்க வாழ்க்கையை வாழ்ந்த தலைவி தலைவனுடன் கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொள்கிறாள். அவ்வூரின் வளத்தைப் பின்வரும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

'நிரைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே'

அகம். 124

அத்தகைய ஊரில் தலைவன் தலைவி மணவாழ்க்கையில் மக்கட்பேறு பெறுகின்றனர். தலைவன் பரத்தமைபாற் செல்வதனால் தலைவி வருத்தப்படுகிறாள். தலைவனுடைய நாட்டுவளம் (அகம். 176) சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் துயரைத் தாங்காத தோழி, 'நின் காதலியான பரத்தை, எம்மைப் போலப் புல்லிய உளை போன்ற தலைமயிரையுடைய மகனைப் பெற்று, நெல்லையுடைய பெரிய வீட்டில் நின்னைப் பிரிந்து தங்கியிருக்க என்ன கடமைப் பட்டவளா? அவள் அத்தகையக் கடமை உடையவள் இல்லையே! எனத் தலைவனைப் பார்த்து வினவுகிறாள்.

எனவே, பெண்களில் ஒரு பிரிவினர் ஆண்களின் போகப் பொருளாகப் பரத்தையர், காமக்கிழத்தி என்ற பெயர்களில் இருந்துள்ளனர். மற்றொரு பிரிவினராகத் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலித்தாய் எனத் தலைவனின் சொத்துக்குரிய வாரிசைப் பெற்றெடுக்கும் கடமையினைச் செய்தொழுகி யுள்ளனர். ஆகவே ஆளும் வர்க்கத்துப் பெண்கள் ஆணுக்கெனப் பணிபுரியும் அடிமைப் (உடைமை) பொருட்களாக மாற்றப்பட்டனர். எனவே அவர்கள் அவனது உரிமைச் சுற்றம் என்பது மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

தனிச்சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பில் பெண் சமூகத் தொடர்பு அற்றவளாகவே காணப்படுகிறாள். இதனை,

நால் வகையான சமுதாயத் தலைவர்களில் சீறூர் மன்னரின் தலைவியர் மட்டுமே சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையவராய் இருந்துள்ளனர். மூதின் முல்லைப் பாடல்கள் இவர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பையும், வீரத்தையும் சீறூர் மன்னர் சமுதாய மாற்றத்தையும் காட்டுவனவாய் உள்ளன⁷

என்ற பெ. மாதையன் கூற்றும் புலப்படுத்துகின்றது.

மேலும், சங்ககால வாழ்வியலைப் பற்றி ஆராய்ந்த ந. சுப்ரமண்யன்,

அரசியராயினும் கடைசியராயினும் மகளிர் சொத்துரிமையற்றவர்கள் என்றே காண்கிறது. போர் வீரர், அமைச்சர், தூதர், மன்னரது பிற அறிவுரையாளர் என்னும் எந்த நிலையிலும் மகளிர் அமர்த்தப் படவில்லை. ஒளவையார் காஞ்சிக்குச் சென்றது அரசியல் அலுவலாக அல்லாமல் சொந்த முறையில் ஆகலாம். ஆயினும் (அழகிய, திறமைசான்ற துணிவுமிக்க கவனமான) பெண் மெய்க்காப்பாளர் களைப் பற்றிக் குறிப்புகள் பலவுள. இம்மகளிர் கணிகையர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; அவர்களே மன்னனது உரிமைச் சுற்றம்.

மனைவியரல்லாத பிற மகளிர் சிலரைத் துணைவியராகக் கொள்வதுண்டு. அவர்கள் ஆடவர் கவனத்தைச் சற்று உரிமையோடு ஈர்ப்பர்; அவர்களுக்கு உரிமை மகளிர் என்று பெயர். அரசனுக்குப் பல அணுக்க ஆப்தங்கள் அந்தப் புரத்தில் இருந்தனராயினும் அரசி என்னும் நிலைக்கு உரியள் ஒருத்தியே எனலாம். பாண்டியரின் மிகப் பண்டைய வரலாற்றில் காணப்படும் ஹெராக்ளிஸின் மகளான பண்டையா, தடாதகைப் பிராட்டியார் போன்ற பெளராணிகப் பெண்களைத் தவிர மகளிர் தமது சொந்த உரிமையில் அரசோச்சினரா என்பது அறியோம்⁸

எனக் குறிப்பிடுவதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

எனவே, உலகத்தின் வரலாற்று விதிகளுட்பட்டு வளர்ந்த பிற சமூகங்களைப் போலவே சங்ககாலச் சமூகத்திலும் மகளிர் நிலை கொள்கையிலேனும் நடைமுறையிலேனும் ஆடவர் நிலையிலும் இழிந்ததாகவே

இருந்தது. எனவே சங்க காலச் சமூகத்தில் பெண்கள் இரண்டு வர்க்கத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றனர் என்று கூற இடமுண்டு. ஆளும் வர்க்கத்தினரான அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோரின் அணுக்கத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் இருவகைப்படுவர்.

மணம் புரிந்து கொண்டு தனது கணவனது மற்றும் குழந்தைகளின் வசதிகளைக் கவனித்துக் கொண்டு இல்லற வாழ்க்கை (கற்பு) வாழ்ந்தோர், ஒருவகையினர். இவர்களுக்கு எதிர் நிலையில் தன் கணவன், தன் குழந்தைகள் என உரிமை ஏதுமின்றி வாழ்ந்தோர் மற்றொரு வகையினர். இரண்டாம் வகையினரை அடுத்த நிலையிலும் சமூகத்தில் பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மாக்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். எனவே அவர்கள் மக்களாகக் கருதப் பெறவில்லை.

ஆகவே, சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்ற சமூகத்தில் பெண்கள் உரிமைகளை இழந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பது அறியப்பட்டது. ஒருவரையொருவர் அடிமைப்படுத்துவது என்பது தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்கச் சமூகத்தின் இயல்பு.

எனவே, பெண்ணினம் முழுவதையும் சமூக உற்பத்தியில் மீண்டும் புகுத்துவதுதான் பெண்களின் விடுதலைக்குரிய முதல் நிபந்தனை⁹ ஆகும். தனிச்சொத்தும் தனிப்பட்ட குடும்பமும் சமூகத்தின் பொருளாதார அலகாக இருப்பதை ஒழிப்பதன் மூலம், வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்பட்டு சமத்துவம் நிறுவப்படும். அப்பொழுதுதான் உரிமைகள் ஏட்டளவில் மட்டும் இல்லாமல் நடைமுறைச் சாத்தியமாக்கப்படும். ஆளும் வர்க்கத்தை சீரார் மன்னர் சமூகம் அப்படியே காட்டவில்லை.

அவர்கள் அவசியமேற்பட்ட பொழுது தலைமைப் பண்பைப் பெற்றனர். அந்த வகையில் சீரார்த் தலைவி மற்ற சமூகத் தலைவர்களின் மனைவியை விட உரிமையுடைவளாகக் காணப்படுகிறாள். கற்புக்கடம்பூண்டு அவள் தம்முடைய இல்லில் கிடந்து உழலவில்லை. வெறுமனே கடமையாற்றவில்லை. கணவனை மட்டுமே கற்புடைய மகளிர் வணங்குவர் என்ற நிலையில் இல்லாமல் அவர்கள் நடுகல்லை வணங்கினர்.

கல்லே பரவினல்வது

நெல் உடுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே

புறம். 335

மேலும் சீறார்த் தலைவி சீறார் (சமூக) நலம் பெற வழிபாடு செய்தாள்.

அவளின் இயல்பை,

..... மனைவியும்

வேட்டச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது

படுமடைக் கொண்ட குறுந்தாளுடும்பின்

விழுக்கு நிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை

யாணர், நல்லவை பாணரொடு ஓரங்கு

வருவிருந்து அயரும் விருப்பினள்

புறம். 326

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. எனவே சீறார்த் தலைவி கடமையும் உரிமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பட்டவளாக இருந்தாள் என்பது அறியப்பட்டது.

அந்தணர் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். மன்னர்களுக்கு நெருக்கமாக இருந்த அவர்களுடைய இல்லம் அந்தணர், பார்ப்பனச் சேரி எனப்பட்டது. அங்கு அந்தணரின் மனைவி தன் கணவனுடன் கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தாள். அந்தணரின் மனைவியர், கொடுமையை நீக்கிய பெறுதற்கரிய கற்பினை உடையவர்; அறநூல் புகழ்ந்த சாலகம் என்னும் அணியைச் சூடியவர். மெல்லிய சொல்லையும், பலவாகிய கூந்தலையும் உடையவர். நின் கணவனின் நிலைமைக்கு மனமொத்து, தத்தமக்குப் பொருந்திய ஏவல் தொழிலைக் கேட்டுச் செய்பவர்களாப் புலவரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

மேலும் ‘அந்தணப் பெண்கள் தெருக்களைச் சுத்தமாக வைத்திருந்தனர்’, ‘கோழியும் நாயும் வளர்க்கமாட்டார்’ கிளிகளை வளர்த்து அதற்கு வேத ஒலிகளைப் புகட்டுவர். அந்தணப் பெண் அருந்ததியை ஒத்தக் கற்பினள் ஆவாள். வீட்டை மாட்டுச் சாணம் கொண்டு மெழுகுவர். வெண்ணெயில் வேகவைக்கும் கறிவகை போன்ற காய்கறிகளைச் சமைப்பர்.¹⁰ ஆகவே அந்தணர் குலப் பெண்கள் சமூகத் தொடர்பில்லாத நிலையில் தனித்து வாழும் தன்மையராகவே சான்றுகள் காட்டுகின்றன. இவர்கள் தனிச் சொத்துரிமையைக் காக்கும் கற்பு வாழ்க்கைக்குப் பிற சமூகப் பெண்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினர் ஆகலாம். அந்தணர் வீட்டிலும் ஆண்

தலைவனாக விளங்கினான். எனவே அந்தப் பெண்ணும் கடமையாற்றினாள் என்பதே பொருந்துவதாகும். அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் முதலான ஆளும் வர்க்கத்துப் பெண்கள் வெறுமனே கடமையாற்றும் பணியினையே மேற்கொண்டிருந்தனர். சீறார் மன்னர் சமூகத்தில் பெண்கள் ஓரளவுக்குச் சமூகத் தொடர்புடையவராக இருந்தனர். மற்றவர்கள் ஆளும் வர்க்கத்தின் ஆண்களுக்குரிய அடிமைகள் என்பதே உண்மையாகும்.

பரத்தையும் உரிமையும்

‘பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே
நிலத்திரிபு இன்று அஃது என்மனார் புலவர்’

1170

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. தலைவனின் ஆதரவில் பரத்தையர் வாழ்ந்தனர் எனலாம். பரத்தையானவள் அவளுடைய தாயாரால் பரத்தமைத் தொழிலைச் செய்ய அழகுடன் வளர்க்கப்படுகிறாள். அவள் தலைவனுக்கு இன்பம் துய்க்கப் பயன்படுகிறாள். மேலும் ஒரு பரத்தையானவள்,

தலைவன் வந்தால் செவ்வரி படர்ந்த மையுண்ட கண்களையுடைய அவனின் பெண்டிர் (மனைவி, தலைவியைப் பெண்டிர், பெண்டு என்பது வழக்கு) காணுமாறு அவன் சூடியுள்ள மாலையைப் பற்றுவேன். அவன் தப்பிப் போகாதபடித் தாழ்ந்து கிடக்கும் அவன் ஆடையைப் பற்றிக் கொள்வேன். என் தோளே கட்டும் தறியாகக் கொண்டு, என் கூந்தலாகிய கயிற்றினால் கட்டி அவனுடைய மார்பினைச் சிறைப் படுத்துவேன். யான் அங்கனம் செய்யேனாயின் என் தாய் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்த என் அழகும் பிறர் அறிய வெளிப்படாது இருந்து துன்புற்று அழிவதாக!¹¹

எனச் சூளுரைக்கிறாள்.

தலைவனைப் பிரிவதால் தலைவிக்கு இருக்கும் வருத்தத்தைவிட நான் அடைகின்ற துயரம் அதிகமாகும் என ஒரு பரத்தைப் புலம்புகிறாள். ‘தலைவனின் பிரிவு தன்னை வருத்தாது - ஏனெனில் அவன் என்னுடைய நெஞ்சிலிருந்து நீங்காதவன்’ (நற். 400) எனத் தலைவனுக்காகவே உயிர் வாழ்கிறாள். மேலும்,

தளிரினைப் போன்ற மாமை நிறத்தினையுடைய மேனியையும் ஆராய்ந்தெடுத்த அணிகலன்களையும் உடைய பரத்தையரது முத்துமாலையைத் தாங்கியிருக்கும் பரந்தகன்ற முலைத் தடத்தே ஆராக் காதலுடன் பூமாலை புரண்டசையை இடைவிடாது முழுவொலி முழங்க, விழாக்களைக் கொண்ட பெரிய மனையின் கண் அப்பரத்தையரை மணந்து கொள்வதில் பெருவிருப்பம் உடையவனாக உள்ளான் தலைவன்.¹²

இப்பாடலில் பரத்தையின் செல்வநிலை குறிப்பிடப்பட்டது.

தலைவனுடைய நலம் பேணிய பரத்தை வயது முதிர்ந்த நிலையில் தலைவனால் கைவிடப்படுவாள் என்பதை ஒரு பரத்தையின் தாய் (காமக் கிழத்தி) குறிப்பிடுகிறாள். முதுமையால் ஊக்கம் ஒழிந்து எழுச்சிக் குன்றிய தலைவி, தன் இல்லத்தே கணவனைக் கொண்டிருக்கும் அவனை வளைத்துத் தன்பாற் கொள்ள முடியாமலும், ஏனைய ஊக்கமுடைய இளம் பருவத்தார் தழுவுதற்குப் பொறாமலும் இருக்கின்றாள். எனவே அவள் என்னை வெறுத்துப் பேசுகின்றாள். அவள் வயிற்றில் அறைந்து கொள்ளுமாறு, செறிந்த வளைகள் ஒலிக்க, நம் கைகளை வீசிச் சிறிது பொழுது அவள் (தலைவி) வாழும் மயைிடத்தே நின்று உலாவி வருவோம்! வருவாயாக! எனச் சகப் பரத்தையை அழைக்கின்றாள். (அகம். 106) தலைவனானவன் பரத்தையர் வேண்டுகின்ற பொருளைக் கொடுத்து அவர்களை முயங்குகின்றவன் தலைவன் (நற். 150) என்பதையும் காணலாம்.

இந்திர விழவிற்....

இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்து இனி

எவ்வூர் நின்றன்று - மகிழ்ந் நின் தேரே?

(ஐங். 62)

என்ற பாடல் வரிகளில் 'இந்திர விழாவின் போது ஊர்த்தலைவர் பரத்தையரைத் தொகுத்துக் கொணர்ந்து ஆடல் பாடல் நிகழ்த்தச் செய்தனர்' என்ற பண்டைய வழக்கத்தினை இவ்வுவமை சுட்டுகிறது. எனவே பரத்தையர் பெற்றிருந்த உரிமை வாழ்க்கை தெற்றென விளங்குகிறது. மேலும் பரத்தைக்குக் கற்புரிமை இல்லை என்பதை,

எனத் தலைவி கூறுவதாக உள்ளது. 'வதுவை முறைப்படி மணந்து கொண்டவளுக்கே பெண்டு என்னும் உரிமைச் சொல் உரியது. இங்கு நின் பெண்டு என்றது, தான் அவன் பெண்டாகவும், அதனை மறந்து தலைவன் ஒரு ஏதில் மகளைச் சேர்ந்து வாழ்ந்ததைக் குறித்து நின்றது.' எனவே பரத்தை என்பவள் அடங்கிக் கிடத்தற்குரியவள். ஆனால் அவள் குலமகளிரைப் போலச் சிறப்புடையவள் எனக் கருதி தருக்குகின்றாள் எனத் தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். எனவே, ஆளும் வர்க்கத்தினரான ஆண்களின் அடிமைக் கூட்டத்தினருக்குள் (பெண்களுக்குள்) உயர்வு, தாழ்வு உண்டாகின்ற தன்மையைக் காணலாம்.

ஆகவே பரத்தையரில் பலவகையுண்டு. ஒருவனுக்கே உரிமையாக வாழும் இற்பரத்தை, பலரையும் சேர்ந்து வாழும் சேரிப்பரத்தை, காதற் பரத்தை எனவும் குறிப்பிடுவர். பரத்தமை என்பது ஒரு தார மணத்தின் தோல்வியைக் காட்டுகின்றது. ஒருதாரமணம் தன்னுடன் கொண்டு வந்த ஒழுக்கக் கேட்டிற்குக் காரணம் தனிச்சொத்துடைமை ஆகும். இந்தத் தனிச் சொத்துரிமை மனித சமூகத்தின் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளைக் கிளறிவிடுவதன் மூலமாகச் சகலவிதமான ஒழுக்கக் கேட்டிற்கும் காரணமாக உள்ளது. எனவே எந்தவொரு ஆணும், பெண்ணும் தான் விரும்பிய அல்லது தன்னால் விரும்பப்படுகிற ஒருவருக்கு தன் உடல், மனம் இரண்டையும் முழுமையாக அர்ப்பணிக்கும் நிலைமை உருவாக வேண்டுமெனில் தனிச் சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மனித இனம் பரத்தைமைச் சேற்றிலிருந்து தன்னைக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளும்.

மேலும், பரத்தமை குறித்த கா. சிவத்தம்பியின் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

செழுமையான நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் வீரயுகத்தின் விறலியர்கள் பரத்தையராக மாறியது வியப்பை அளிக்கும் செயலன்று. அரசியல் ஆதிக்கத்தின், பொருளாதார அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தால் (கொள்ளையடிப்பதிலிருந்து உற்பத்தி செய்வது வரை) வீரயுகத்தின் பெண்குலக் கலைஞர்கள், நிலப்பிரபுத்துவ யுகத்தில்

பரத்தையர்களாக மாறினார்கள். பரத்தமை சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மணஉறவுக்கு வெளியே இன்பம் காணும் வாயிலாக வாங்கிற்று. சொத்துரிமைக்கும் குடும்பப் பரம்பரை உரிமைக்கும் இடையூறு செய்யாத ஒரு தனியுரிமையாக இது திகழ்ந்தது. அப்படியிருந்த போதிலும் இது ஒரு மனிதாபிமானச் சிக்கலாகவும் அறைகூவலாகவும் மனையில் வாழும் கிழத்திக்கு இருந்தது.¹³

மேலும் காதல் என்பது மனித உரிமை என்று இந்தச் சமூகம் சட்டம் வரைந்து கொள்ளலாம். ஆனால் மனித வாழ்க்கையினுடைய பிரதானச் சக்தியாக இருக்கும் பொருளாயத சக்தி இந்த உரிமையைக் கேலிக் கூத்தாக்கி வருவதை நாம் காண்கிறோம். எனவே ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலினக் காதல் உரிமை இனிமேல்தான் சாத்தியப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இதுவரை இருந்த எல்லாம் சமூக அமைப்புகளும் தனிச் சொத்துடைமையை அடிநாதமாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே உண்மையான காதல் என்பதும் இதுவரை நாம் பார்த்த எல்லா உரிமைகளையும் (தனிச்சொத்துரிமை) போன்றதே ஆகும்.

அடியோர், வினைவலர் - உரிமை இழப்பு

சங்க இலக்கியம் தலைமக்களாகிய உயர்ந்தோரைப் பாடியது. அகம், புறம் என்ற பாகுபாட்டில் சங்க இலக்கியம் பகுக்கப்பட்டிருப்பினும் அவையிரண்டும் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல்வன. புறம் எனும் பகுப்பு உயர்ந்தோரின் போர் வீரம், கொடைத் திறம், செல்வச் செழிப்பு ஆகியவற்றையும் அகம் எனும் பகுப்பு அவர்களுடைய காதல் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் சித்திரிக்கின்றன. எனவே அடியோர், வினைவலர் ஆகியோர் அகப்பாடல்களில் பாடப்படுவதற்கு உரியர் அல்ல.

காதற் செயல் குணநலன் செல்வம், மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றின் சூழலில் உணரப் பெறத்தக்கது. இவை அடியவர், பிறர் ஏவல் செய்வோர் ஆகியோரால் அடையத்தக்கன அல்ல. அத்தகையவர் பழிப்புக் குரியவர்; நடுவு நிலையற்றவர்; உணர்ச்சி வழி ஒழுகுபவர். மேலும், உரிமையுடைய ஒருவரே மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை நடத்த முடியும். எனவே இவர்கள் அகத்திணைகளில் பாத்திரங்களாக இடம்பெற உரியவர் அல்லர்.¹⁴

இவ்வாறு கூறப்பட்டவர்களுக்கு எதிரானவர்களான உயர்ந்தோர் எவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர் எனில் போற்றுதலுக்குரியவர், நடுவுநிலையானவர், உணர்ச்சி வழி ஒழுகாதவர் அல்லது அறிவின் வழி ஒழுகுபவர். இவையே பிற்கால நீதிக் கருத்துக்களுக்கு அடிப்படைகளாயின. ஏனெனில்,

உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்
வழக்கு வழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே

(தொல். 1163)

என்பர்.

நாடாள்வோர்களான உயர்ந்தோரின் பெயர்களை விளக்கிய தொல்காப்பியர், திணை நிலம் சார்ந்த பழங்குடிகளின் பெயர்களைப் பெயர்ச் சொற்களிலிருந்தும் வினைச் சொற்களிலிருந்தும் பெறப்படுவதை,

ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே.

(தொல். 967)

எனக் குறிப்பிடுவார். அவர், அவை பண்புகளைக் குறிப்பன. செயல்களைக் குறிப்பன எனக் கருதுகின்றனர். (எ.கா.) வெற்பன் - மலைநிலத்தவன், கானவர் - காட்டுக் குடிமகன் போன்றவை இடம் குறித்தவை. வேட்டுவர் - வேட்டையாடுபவர், உழவர் - உழவு செய்பவர் போன்றவை தொழிலைக் குறித்தவை. இது அக்காலத்தில் நிலவிய அடிப்படையான சமூக வேறுபாடு குறித்தக் கருத்தாகும். இப்பெயர்கள் அவ்வந்நிலத்தைச் சேர்ந்த தலை மக்களுக்கும் உரியன என்பதை,

ஏனோர் பாங்கினும் எண்ணுங் காலை
ஆனாவகைய திணைநிலைப் பெயரே

(தொல். 968)

எனும் நூற்பாவில் சமூக வேறுபாடு பற்றிய கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார். இதற்கு உரை வரைந்த இளம்பூரணர் (திணை நிலம் சார்ந்த பெயர்பெரும் மக்கள் இருவகையர் அந்நிலத்தை ஆள்வோர், அந்நிலத்தில் வாழ்வோர்) என்கின்றார். இந்நிலையில் நிலத்தை ஆள்வோர் உயர்ந்தோர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் செல்வர்கள், தலைவர்கள், பெருங்குடியினர், அரச குடியினர் ஆவர். ஆளப்படுவோர் அடியவரும் வினைவலரும் ஆவர். அவர்கள் அந்நிலத்தில் வாழ்வோர் எனப்பட்டனர்.

மேலும் அவர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மாக்கள் என்றே குறிப்பிடப் படுகின்றனர். ஏனெனில் தலைமாக்கள் மட்டுமே மக்கள் மற்றையோர் மாக்கள் எனப்பட்டனர். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

'ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே' தொல். 1526

'மக்கள் தாமே ஆறு அறிவுயிரே
பிறவும் அளவே அக்கிளைப் பிறப்பே' தொல். 1532

'மாவும் மாக்களும் ஐஅறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே' தொல். 1531

என்பதாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. தலைமாக்களைத் தவிர்த்த மற்றையோர் மக்களாகக் கருதப்படவில்லை என்பது சங்க இலக்கியத்தில் காட்டப் பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த மாக்கள் சங்ககாலச் சமூக இயக்கத்திற்குக் காரண கர்த்தாக்கள். அந்த மாக்களைப் பற்றிய விவரம் பின்வருமாறு:

தவஞ் செய் மாக்கள் தம் உடம்பு இடாஅது பொரு. 91

முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள் பெரும். 61

பெருநீர் போகும் இரியல் மாக்கள் பெரும். 432

பொழுதளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள் முல். 55

பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும் மது. 515

முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள் நெடு. 32

கருந்தொழில் கலிமாக்கள் பட். 62

தொல்லிசைத் தொழில் மாக்கள் பட். 121

புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும் பட். 217

நிலைத்துறை வழிஇய மதனழி மாக்கள் மலை. 280

ஆறு செல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த நற். 2

அழிவிலர் முயலும் ஆர்வ மாக்கள் நற். 9

நயன் இல் மாக்களொடு கெழீஇ நற். 90

இருந்தனை சென்மோ - வழங்குக கடர்! என
அளிநுக் கூடும் ஆர்வ மாக்கள் நற். 146

வம்ப மாக்கள் உயிர்த்திறம் பெயர்த்தென நற். 164

வம்ப மாக்கள் வருதிறம் நோக்கி நற். 298

கொன்று ஆற்றுத் துறந்த மாக்களின் அடு பிணன்	நற். 329
இனிது அடங்கினரே மாக்கள்: முனிவு இன்று	குறுந். 6
ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொள, பொருந்தும்	குறுந். 140
துயில் கண்மாக்களொடு நெட்டிரா உடைத்தே	குறுந். 145
நன்று நன்று என்னும் மாக்களோடு	குறுந். 146
சுரம்செல மாக்கட்கு உயவுத் துணை ஆகும்	குறுந். 207
ஆறுசெல் மாக்கள் சேக்கும்	குறுந். 253
கடன் அறி மாக்கள் போல, இடன் விட்டு	குறுந். 265
கைவினை மாக்கள் தம் செய்வினை முடிமார்	குறுந். 309
சூறுமின் - வாழியோ! ஆறுசெய் மாக்கள்!	ஐங். 385
அமர்துணைப் பிரியாது, பாத்து உண்டு, மாக்கள்	பதி. 22
மாவும் மாக்களும் படு பிணம் உணீஇயர்	பதி. 36
ஆறு செல் மாக்கட்கு ஓய் தகை தடுக்கும்	பதி. 60
பண் அமை தேரும், மாவும், மாக்களும்	பதி. 77
துணை புணர் உவகையர் பரத மாக்கள்	அகம். 30
நயன் இல் மாக்கள் போல, வண்டினம்	அகம். 71
கயிறு பிணிக் குழிசி ஓலை கொண்மார்	
பொறி கண்டு அழிக்கும் ஆவனமாக்களின்	அகம். 77
ஆறுசெல் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை	அகம். 119
ஆறுசெல் மாக்கள் சோறுபொதி, வெண்குடை	அகம். 121
மால்வரைச் சிறார் மருள்பல் மாக்கள்	அகம். 171
நன்னார் மாக்கள் விழைவனர் ஆய்ந்த	அகம். 197
நினையா மாக்கள் தீம்குழல் கேட்டே	அகம். 305
ஒற்றுச்செல் மாக்களின் ஒடுங்கிய ரேல	அகம். 313
வேள்முது மாக்கள் வியல்நகர்க் கரந்த	அகம். 372
ஆவும், ஆன் இயற் பார்ப்பன மாக்களும்	புறம். 9
புறஞ்சிறை மாக்கட்கு அறம் குறித்து, அகத்தோர்	புறம். 28
புதல்வர் பூங்கண் முத்தி, மனையோட்கு	
எவ்வம் கரக்கும் பைதல் மாக்களொடு	புறம். 41
இரந்து செல் மாக்கட்கு இனி இடன் இன்றி	புறம். 126

குறி இறைக் குரம்பைக் குறவர் மாக்கள்	புறம். 129
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்	புறம். 143
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பு அறியலரே	புறம். 65
நாண் உடை மாக்கட்கு இரங்கும் ஆயின்	புறம். 293

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இந்த மாக்கள் சங்க காலச் சமூகத்தின் இயங்குதளத்தில் இவர்கள் முக்கிய வினைகளைப் புரிந்தனர். இவர்கள் பலவகைத் தொழில் முறைகளையும் அதன் நுணுக்கங்களையும் கற்றவர்கள். அதன் மூலமாகத் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஓய்வறியா உழைப்பைச் செலுத்தியவர்கள். சங்க இலக்கியத்தில் போற்றப்படுகின்ற புகழ்மிக்க வானளாவிய மதில்களும், அரண்மனைகளும் இவர்களின் உழைப்பிலிருந்து விளைந்தனவே ஆகும். கடுமையான உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொழுத்த மன்னர்களான ஆளும் வர்க்கத்தினரைப் புலவர் கூட்டம் போற்றியது. அதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

நீ உடன்று நோக்கும் வாய் எரிதவழ
நீ, நயந்து நோக்கும் வாய் பொன் பூப்ப,
செஞ் ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்,
வெண் திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை ஆகலின்
நின் நிழற் பிறந்து, நின் நிழல் வளர்ந்த
எம் அளவு எவனோ மற்றே? (புறம். 38)

எனச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனும்,

பொன் அணி யானைத் தொல் முதிர் வேளிர்,
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள் குடை, கொடித் தேர்ச் செழிய!

இரவல் மாக்கள் ஈகை நுவல
ஒண் தொடி மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய
தண்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ் சிறந்து
ஆங்கு இனிது ஒழுகுமதி பெரும! ஆங்குஅது
வல்லுநர் வாழ்ந்தோர் என்ப (புறம். 24)

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்,

யாணர் வைப்பின், நல்நாட்டுப் பொருந!
வானவரம் பனை! நீயோ பெரும

பெருஞ்சோற்று மிகு பதம் வரையாது கொடுத்தோய்!
பாஅல் புளிப்பினும் பகல் இருளினும்
நாஅல் வேத நெறி திரியினும்

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கின் துஞ்சம்
பொற்கோட்டு இமயமும் பொதியமும், போன்றே!

(புறம். 2)

எனச் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனும் போற்றப்பட்டுள்ளனர்.

உயர்ந்த மாடங்களில் வசித்த செல்வராகிய வரையாது கொடையளித்த கடையேழு வள்ளல்களும், குறுநில மன்னர்கள், முதுகுடி மன்னர்கள், வேந்தர்கள் என எல்லாச் சமூகத் தலைவர்களும் அளவின்றிப் பாடப்பட்டுள்ளனர். ஏனெனில் அவர்கள் எல்லோரும் அடியோர், வினைவலர் ஆகியோரின் உழைப்பின் பயனான செல்வங்களைத் தமதென உரிமையாகக் கொண்டிருந்தனர். தலைமையானவர்கள் என்பதால் இரவலர்க்கும், புலவர்க்கும் வாரி வழங்கினர். அந்தச் செல்வங்களைத் துய்க்கும் உரிமை அவர்களுக்கு வழிவழியாக (பரம்பரை) வந்தது.

ஆனால் அத்தகைய வளமான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செல்வங்களைத் தம்முடைய உழைப்பால் உருவாக்கியவர்கள் அடியவரும் வினைவலரும் ஆவர். இவர்களுடைய வியர்வையும், இரத்தமும் சதையும் உயிரும் கலந்து உருவாக்கப் பட்டவைதாம் புலவர்கள் பாடியுள்ள அனைத்துவிதமான செல்வங்களும், இந்த மக்களின் உழைப்பின்றி விளைந்தன என்று எதையும் நம்மால் காட்ட இயலவில்லை. ஏனெனில் இந்த மக்களின் உழைப்பு இல்லையெனில் எந்தக் காடும் கழனிகளாகி இருக்காது; எந்த மலையும் தன்னை உடைத்துக்கொண்டு மாலிகையாகி இருக்காது; எந்தப் புலவனும் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியாது! எந்த மன்னனும் செங்கோலை வளையாமல் பிடித்திருக்க இயலாது.

சமூகத்தில் ஆதிமுதல் அந்தம் வரை எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக, அனைத்தையும் படைத்த பிரம்மாக்கள் தான் இந்த வினைவலர், அடியோர்.

எனவே இந்த வர்க்கத்தின் உரிமைகளைப் பறித்துக்கொண்ட வர்க்கம் எல்லாம் தன்னால் ஆனது எனப் போலிப் பெருமையைச் சூட்டிக்கொண்டது. மாறாக உழைத்து, உழைத்துத் தன் உழைப்புச் சக்தியையே உயிராகக் கொண்டு உலகம் இயங்குவதற்குக் காரணமாக இருந்த வர்க்கத்தினர் இழிசினன், புலையன், புலைத்தி, கல்லா மாக்கள் எனப் புலவராகிய உயர்ந்தோரால் வசைமாறி மொழியப்பட்டனர்.

தனிச்சொத்துரிமை இல்லாத சமூகத்தில் குறிப்பாக வேட்டைச் சமூகத்தில் இருந்த தொழிற்பிரிவினையென்பது புலைத்தொழில் என்று இழிவுபடுத்தப்படவில்லை. ஆனால் வேளாண்மைப் பொருட்களின் உற்பத்தியோடு அரசருவாக்கத்திற்குப் பின்னரே தொழில்களில் உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்கப்பட்டது. இதனை,

இனக்குழுச் சமூக வாழ்வில் துடியனின் செயல்பாடு இழிந்ததாகவோ, புலைத்தன்மை கொண்டதாகவோ இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. வேளாண் சமூக அமைப்பில் மன்னராட்சி முறையில் துடியனின் செயல் புலைத்தன்மை கொண்டதாகவும் அதனால் அவன் புலையனாகவும், இழிந்தவனாகவும், இழிபிறப்பாளனாகவும் கருதப்பட்டிருக்கலாம். துடியன் தான் செய்த தொழில் காரணமாக இவ்வாறு இழித்துரைக்கப்பட்டான். தனிநபர் என்ற அளவில் இந்த இழிவு கற்பிக்கப்பட்டதே தவிர, துடியர் என்ற ஒரு குடி முழுவதும் பிறப்பால் இழிந்ததென ஒதுக்கப்படவில்லை; ஒரு குழுவினரையே பிறப்பால், பிறப்பால் அமைந்த தொழிலால் தீட்டு, புலை கற்பித்தது சாதியத்தின் பாற்பட்டதாகும். அத்தகையதோர் நிலைமை சங்ககாலத்தில் காணப்படவில்லை. மேலும் பழைய இனக்குழுச் சமூக முறை மாறி உடைமைச் சமூகமுறை வந்தபின், முன்னர்க் குழுச் சமூகத்திற்குச் சடங்கு ரீதியாகத் தேவைப்பட்டிருந்த துடியனது பணி மன்னராட்சி சமூகத்திற்குத் தேவைப்படாததால் புலைத்தொழிலாக மாறியது¹⁶

என்ற ராஜ்கௌதமனின் கூற்றின் வழியேயும் தொழிற்பிரிவினை இழிதன்மையாக மாற்றப்பட்டதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

எல்லா உரிமைகளுக்கும் உரித்தானவர்களை வெறுமனே கடமையாற்றும் வர்க்கமாகவும் உரிமையை இழந்தவர்களாகவும் இந்தத் 'தனிச் சொத்து'

உருவாக்கியது. எந்தவிதமான உரிமைகளையும் துய்ப்பதற்கு அருகதையற்ற உயர்ந்தோர், தலைமக்கள் - அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோர் அனைத்து உரிமைகளையும் துய்த்தனர்.

ஆகவே சங்ககாலச் சமூகம் தனக்கே உரித்தான வளர்ச்சியை எட்டியவுடன் வீழ்ச்சியடைவதும் விதியானது. எந்தச் சமூகம் பெரும்பான்மை மக்களைத் தனிச்சொத்தினைக் காட்டித் துன்பங்களை மட்டும் பரிசாகத் தந்ததோ அந்தச் சமூகத்தின் ஆளும் வர்க்கம் வீழ்த்தப்பட்டது. வினைவலரும் அடியவரும் சமூக அமைப்பை மாற்றும் தன்மையினர் ஆதலால் சங்க காலத்தில் நிலவிய சமூக அமைப்பை மாற்றினர். அந்தப் பின்னணியில் வினைவலரும் அடியோரும் ஆகிய வர்க்கத்தினரை அடிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்க அறம் பாடி வந்தனர் புலவர். பாடுவதற்குத் துணையாக வந்தனர் ஆளும் வர்க்கத்தினர். இனியும் உடல் வலிமை கொண்டு உழைப்பைச் சுரண்ட முடியாது என்பதால் அறம் போதித்து அடிமைப் பணிபுரியும் அறிவைப் புகட்டி ஊழையும் வினையையும் உள்ளத்தில் புகுத்தினர். அவ்வாறு சங்ககால இலக்கியத்திற்குப் பிற்காலத்தில் உருவான இலக்கியங்களை அற இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் எனச் சமூகத்தில் இருந்த இலக்கிய அணியினர் ஆயுதங்களாக வகுத்தனர். ஏனெனில் சமூகத்தில் நிலவுகின்றச் சுரண்டலை, அடிமைத்தனத்தை, வர்க்க வேறுபாடுகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்குப் புறப்பட்ட உழைக்கும் வர்க்கத்தினரைக் கருத்தியல் ரீதியாக அடிமைப்படுத்துவதை உள்ளீடாகக் கொண்டே இவ்வாறான இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. உபதேசம் செய்யப்பட்டன. எனவே வர்க்கப் பகைமை மூடி மறைக்கப்பட்டது. அது அழிக்கப்படவில்லை.

சாதியின் தோற்றம் - சலுகைகள்

சாதிப் பிரச்சினை பற்றிய என் ஆய்வு நான்கு முக்கிய கருத்துக்களைக் கொண்டது; அவை 1) இந்துக்களுக்குள்ளே பல்வேறு வித்தியாசங்கள் வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும் அவர்களிடையே ஆழ்ந்த பண்பாட்டு ஒருமை உள்ளது. 2) பெரியதாக உள்ள பண்பாட்டுப் பகுதிகளின் சிறுசிறு தொகுதிகளே சாதிகள் 3) தொடக்கத்தில் ஒரு சாதியே இருந்தது 4) பிறரைப் பார்த்துப் போலச் செய்தல் மூலமும்,

சாதி விலக்கு செய்யப்பட்டதன் மூலமும் வர்க்கங்கள் அல்லது வகுப்புகள் சாதிகளாயின.¹⁷

என அம்பேத்கர் குறிப்பிட்டார். ஆனால் அவர் சாதிமுறை எனும் அமைப்பை ஒழித்துக் கட்டுவதில் அதன் தோற்றத்திற்கான அடிப்படைக்குச் செல்லாமல் இடைநிலைப்படியில் இருந்தே தொடங்குகிறார். எனவே அவர் அதை இயற்கைக்கு மாறானது என்கிறார். அந்தக் கூற்றைக் காண்போம்.

இயற்கைக்கு மாறான இந்தச் சாதி என்னும் நிறுவனத்தை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான இடையறாத முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றமையினாலே இன்றைய இந்தியாவில் இந்தப் பிரச்சினை தனித்தன்மையானதொரு ஈடுபாட்டைத் தன்பால் ஈர்த்துள்ளது. எப்படியும், சீர்திருத்தம் போன்ற முயற்சிகள், சாதியின் தோற்றம் குறித்து எண்ணிறந்த கருத்து வேறுபாடுகளை எழுப்பியுள்ளன. இந்தக் கருத்து வேறுபாடுகள், சாதி என்பது எல்லாம் வல்ல ஒருவன், மனமறிந்து கட்டளை இட்டு தோன்றியதா அல்லது சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு ஆட்பட்ட மனித, சமுதாய வாழ்க்கையில் தானாகவே வேருன்றி விட்ட வளர்ச்சியா என்பதைப் பற்றியதே¹⁸

என அம்பேத்கர் சாதியின் தோற்றம் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்தார்.

இந்தியச் சமூக அமைப்பில் பொருளாதார அடிப்படையிலான வர்க்க நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சாதிமுறை நிலவியது. அந்தச் சாதிமுறை ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினரை பல சாதிகளாகப் பிரித்தது. வர்க்க நலன் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு வெறுமனே சாதி நலன் மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஒவ்வொரு சாதியினரும் குறிப்பிட்ட அளவில் தனிப்பட்ட சொத்துக்கு உடைமையாளர்கள் ஆயினர்.

ஆனால் அவர்கள் சாதி முறைக்குள்ளே தான் இருந்தனர். அதனால் ஒரே சாதியினருள் சொத்தின் அடிப்படையில் உரிமை உள்ளவர், இல்லாதவர் என்ற பிரிவினை மீண்டும் தலைதூக்கியது. ஆனால் அது மூடி மறைக்கப்பட்டு சாதியச் சாயம் மட்டுமே பூசப்பட்டது. அந்தச் சாதி முறையால் பாதிக்கப்பட்ட பொருளுடைமை ஏதுமில்லாதவர்கள் சாதி இழிவுகளிலிருந்து விடுபட்டனர் அல்லர். மாறாக இன்றும் பல வேதனைகளையும் இழிவுகளையும் அவமதிப்புகளையும் தினம் தினம் பெற்றே துடிக்கின்றனர்.

எனவே நாம் அவ்வாறு கருத்து முதல்வாதப் பார்வையைக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. சங்க காலம் முதற்கொண்டே வர்க்கப் பார்வையின் அடிப்படையில் சாதிப் பிரச்சினையைப் பார்க்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. அந்தப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு தொழில்களை அடியோர், வினைவலர் என்போர் மேற்கொண்டிருந்தனர் என்கிறோம். அவர்கள் செய்த தொழில்களின் பெயர்களைக் குடி என்பதையும் சேர்த்து தொழிற்குடியினர் எனப்பட்டனர். அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், களமர், கொல்லர், தச்சர், புலையர், துடியர் எனப் பல குடிவழியினர் அறியப்படுகின்றனர். முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட நால்வகையினர் ஆளும் வர்க்கத்தையும் மற்ற அனைவரும் அடியோர், வினைவலர் எனவும் அறியப்பட்டனர். மூவேந்தரை மையமாகக் கொண்டு உருவான அரசும், புதிய சமூகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த வேளாண் சமூகமும், மக்களை நாகரிக நிலைக்குக் கொண்டு வந்ததைக் காட்டுகின்றன. விவசாயச் சமூக உருவாக்கத்துடன் சமூகத்தில் நிலவிய வேறுபாடுகள் சாதிகளாக வகுக்கப்படுகின்றன. மேலும்,

சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கடவுளின் பெயரால் சாதிமுறை உருவாக்கப்பட்டதில் ஆளும் வர்க்கத்தினராக இருந்தோரின் பங்கும் அறிவு ஜீவிப் பரம்பரையினரின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்கவகையில் செயலாற்றியது. மேலும் வடக்கிலிருந்து ஊடுருவிய தமிழ்ப்புலவர் மரபால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட வைதீகக் கருத்துக்களும் கதைகளும், கடவுள்களும், அவற்றை எதிர்த்த சமண - பௌத்த அறங்களும் கொள்கைகளும் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. அரசர், அரச சுற்றம், வணிகர், செல்வர் ஆகிய சமூகப் பிரிவினர் மத்தியில் இத்தாக்கங்கள் வலுவாக இருந்தன. வரவேற்பைப் பெற்றன. வைதீக - அவைதீகக் கருத்துக்கள் சங்ககால உயர்ந்தோர் சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெறுவதற்கான ஆதாரங்களும், மூலத் தடயங்களும், வாங்கும் சக்தியும் ஏற்கனவே தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்தன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.¹⁹

என்ற ராஜ்கௌதமனின் கூற்றின் வழித் தமிழகத்தில் சாதி உருவாக்கத்தின் பின்னணியில் உயர்ந்தோர் எனப்பட்ட ஆளும் வர்க்கத்தினரின் உரிமைப் பறிப்புச் சதி இருந்ததை அறியலாம்.

மேலும், ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஆதிக்கச் சாதிகளையும் அடியவரும் ஏவலரும் வினைவலரும் ஆளப்படும் (அடிமைச்) சாதிகளையும் பிரதிபலித்தனர். எனவே ஏற்கனவே சமூகத்தில் இருந்த பொருளாதார நலன்களின் அடிப்படையில் மக்கள் சமூகமானது வர்க்கங்களாக நீடித்தது. பல்வேறு குடித்தொழில் மரபினரை உ.வே.சா. தாம் பதிப்பித்த நூலின் பதிப்புரையில்,

அந்தணர், அரசர், அளவர், இயவர், இடையர், உப்பு வாணிகர், உமணர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கடைசியர், கம்மியர், களமர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பன், கூத்தர், கொல்லர், தச்சர், தேர்ப்பாகர், துடியர், நுளையர், பரதவர், பறையர், பாடினி, பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூண்செய் கொல்லர், பொதுவிலை மகளிர், பொருநர், மடையர், மழவர், யாழ் புலவர், யானைப் பாகர், யானை வேட்டுவர், வண்ணாத்தி, வணிகர், விலைஞர், விலைப்பெண்டிர், வேடர்.²⁰

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே ஆதிக்கச் சாதியினர் உரிமைகளைத் துய்த்தனர். ஆளப்படும் வர்க்கத்தினர் உரிமைகளை இழந்தனர். ஆனால் சமூகம் முழுவதையும் சாதி இழிவு இன்னும் பற்றிக் கொள்ளவில்லை. அது இன்னும் ஆளும் வர்க்கத்தில் மட்டுமே வேருன்றி இருந்தது. பின்னர் அது மிகுந்த உக்கிரத்துடன் பிற்காலச் சோழரின் ஆட்சியில் தொடர்ந்தது என்பதை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. சாதிகளின் வேகமான அதிகரிப்பிற்கான காரணங்களை ஆய்ந்த கா. சிவத்தம்பி, வேளாண்மைப் பெருக்கமே காரணம் என்றார். மேலும் அவர்,

மிகவும் நுணுக்கமாக நோக்கினால், மருதமானது மிக முக்கியமான நிலைத்த குடியிருப்பாக மாறிய அடிப்படை மாற்றத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும். அங்கு வேளாண்மை வளர்ச்சி பெற்றது..... இவ்வேளாண்மை நிலப்பகுதியானது அதனுடைய உபரி உற்பத்தியான அரிசியினால், பிற நிலப்பகுதிகளின் மீது தன்னுடைய பொருளாதார செல்வாக்கினைச் செலுத்த முடிந்தது. இவ்வாறு குறிஞ்சி, நெய்தல் போன்ற தாழ்ந்த அமைப்புக்கள் தேக்க நிலையில் இருக்கும்போது, மருதம் விரிவடைந்தது.²¹

எனக் குறிப்பிடுவார். மேலும்,

தொழில் குழுக்கள் சாதியாக மாறுவதாலும், இனக்குழுக்கள் சாதி அமைப்புக்குள் உள்ளிழுக்கப்பட்டதாலும் புதிய சாதிகள் உருவாகிக் கொண்டே இருந்தன. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இதற்கான ஏராளமான சான்றுகள் உண்டு. நிர்வாகம் மற்றும் தொழில் குழுக்கள் புதிய சாதிகளாக முகிழ்கின்றன.²²

எனும் ரொமிலா தாப்பரின் கூற்று வழியாக அறியலாம். மேலும்,

இனக்குழுக்களும் தொழில் குழுக்களும் சாதிகளாக உருமாறியபோது வருண அமைப்புக்குள் ஓர் இடமும், சாதிப் படிநிலையில் ஓர் இடமும், தேவைப்பட்டால் ஒரு கோத்திரமும் அவற்றுக்கு வழங்கப்பட்டன. பலவற்றுக்கு சூத்திர நிலையே வழங்கப்பட்டது. இடைக்கால இந்தியாவின் தொடக்கத்தில் ஏராளமான சூத்திர சாதிகள் தோன்றுவதற்கு இதுவே காரணம்.²³

எனவும் ரொமிலா தாப்பர் குறிப்பிடுகிறார். சோழர் கால அரசியல் வரலாற்றைக் குறிக்க வந்த கே.கே. பிள்ளை,

சோழர் காலத்தில் ஓங்கி வளர்ந்த குல வேறுபாடுகளில் மிகவும் தீய விளைவுகட்குக் களனாக இருந்தது வலங்கை - இடங்கை என்னும் பிளவாகும். இவ்விரு பிரிவினருக்குமிடையே பல கடும் பூசல்கள் நேரிட்டுள்ளன.²⁴

எனத் தம் ஆய்வில் பதிவு செய்கிறார். மேலும் அவர்,

மன்னனிடத்தில் இரு கட்சியினர் தமக்குள் ஏற்பட்ட பூசல்களைப் பற்றி முறையிடும்போது ஒரு கட்சி மன்னனின் வலப்புறத்திலும், மற்றொரு கட்சி அவனுடைய இடப்புறத்திலும் நின்றல் மரபு.... மன்னனின் வலப்புறம் நின்ற கட்சியைச் சேர்ந்த வகுப்பினருக்கு வலங்கையினர் என்றும், இடக்கைப்புறம் நின்ற கட்சி வகுப்பினருக்கு இடங்கையினர் என்றும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது.²⁵

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை அடியொற்றியும் தனது ஆராய்ச்சியின் ஒரு பகுதியில்,

பரந்த சோழப் பேரரசில், வலங்கை - இடங்கை எனும் பிரிவுகள் தொண்டை நாட்டிலும், கொங்கு நாட்டிலும், சோழ, சேர, பாண்டிய ஈழ நாடுகளிலும் நிலைபெற்றிருந்திருக்கலாம் என நம்பலாம்.

இதனால் சாதிகளினடிப்படையில் எழுந்த படைப்பிரிவுகளே வலங்கை - இடங்கைப் படைகள் என அழைக்கப் பெற்றிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.²⁶

என ஆ.தசரதனும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சங்ககாலத்தில் மக்கள் தங்கள் தொழிலின் மூலமாக (போர் உட்பட) உற்பத்திச் செய்ததைப் பண்ட மாற்றின் மூலமே பெரும்பாலும் கொள்வினை கொடுப்பினைச் செய்தனர். அதனைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும் அந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் உடைமை ஏதும் இல்லாதிருந்த நிலையில்,

சங்க கால மனிதர்கள் மேற்கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு தொழிலும் அவர்களுடைய வருமானத்திற்குகந்த மிக முக்கியக் கருவிகளாக இருந்துள்ளன. இத்தொழில்களின் மூலம் உபரி வருமானத்தை அடைந்தோர் ஆடம்பர வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர். குறிப்பாக விலையுயர்ந்த பொருட்கள் மற்றும் கால்நடைகளைப் பெற்றிருந்தோர் உபரி வருமான தாரர்களாகவே இருந்துள்ளனர். எனவே, தொழிலையும் வருமானத்தையும் பொறுத்தே சங்க கால மக்களின் அனைத்து வாழ்வியல் இயக்கங்களும் இருந்துள்ளன²⁷

என்ற ஆ. ஏகாம்பரம் கூற்றின் வழியும் அறியலாம்.

மக்கள் தாம் மேற்கொண்டிருந்த தொழிலின் அடிப்படையில் வறுமை நிலையில் இருந்தனர். அன்று தொழில் சாதிய முறையாக வளர்ந்திருக்கவில்லை. எனவே சங்ககாலச் சமூகத்தில் அடியவரும் வினைவலரும் ஏவலருமாக இருந்தோர் வறுமையில் வாடினர். மேலும்,

பட்டினிக் கொடுமையால் பால்சுரப்பி இயக்கமற்று தடை பட்டு தாயும் சேயும் அல்லல்படும் சமூகத்தில் குழுவியின் கைபட்ட வுடனேயே காவிரி போல் பெருக்கெடுத்த பால் சுரப்பியை உடைய செல்வ மகளிர் சிலர் வாழ்ந்துள்ள நிலை சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் நிலவிய வர்க்க வேறுபாட்டை மிகத் துல்லியமாக உணர்த்தும்²⁸

என்னும் ஆ. ஏகாம்பரம் அவர்களின் கூற்றும் ஆளப்பட்ட வர்க்கத்தினரின் 'வறுமை' குறித்துக் காட்டுகின்றது. அதே சமயத்தில்,

புலவர், பாணர், கூத்தர், விறலியர், பொருநர் ஆகிய கலைஞர்களைத் தங்களுக்குச் சமமாகக் கருதி ஆதரித்து, புலையர் அல்லது பறையர் போன்ற கலைஞரை இழிவாகக் கருதி புறக்கணித்துள்ள செயல், சங்க காலத்தியச் சமூக வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. இதனால் பறையரைத் தவிர்த்து எஞ்சியுள்ள கலைஞர்களை அரசன் உயர்வாகக் கருதியிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.²⁹

என்ற கூற்றின் வழி உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடு சங்ககாலச் சமூகத்தில் இருந்தது என்பது உறுதியாகின்றது. மேலும்,

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு தமிழகத்தை ஆட்சிபுரிந்த களப்பிரர்க்கும், பல்லவர்களுக்கும் பிறகே பிற்காலச் சோழர்கள் தமிழகம் முழுவதையும் சோழராட்சியில் நிலங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் உரிமையைப் பெற்றிருந்த மன்னன், நிலக் கொடைகளில் பெரும்பான்மையை அந்தணர் மற்றும் வேளாளர் போன்ற ஆதிக்கச் சாதியினர்களுக்கே அளிக்கப்பட்டுள்ள செயல் மற்றும் கோயிற் பணி, நிர்வாகப் பணி போன்ற அனைத்திலும் இவ்விருவரையுமே மிகையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள செயல் போன்றன மன்னனின் முறையற்ற ஆட்சிக்கு நல்லதோர் சான்று³⁰

என ஆ. ஏகாம்பரம் குறிப்பிடுவதிலிருந்து சாதி முறையின் அடிப்படையில் உரிமைகளும் கடமைகளும் வழங்கப்பட்டதை நிறுவலாம்.

மேலும் அரசு என்ற அமைப்பு சமூகத்திற்கு மேலானதாகத் தன்னை அமர்த்திக் கொள்வதாகக் காட்டிக் கொள்கிறது. உண்மையில் ஆளும் வர்க்கத்தின் அரசாக இருந்த பிற்காலச் சோழராட்சியில் நிலவிய சாதி முறையால் அமைந்த நிலத்தின் மீதான உரிமைகளைப் பற்றி,

சமுதாயத் தேவைகளை நிறைவேற்றியமைக்காக சிற்சில பிரிவினர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய கடமைகளின் பொருட்டு ஆதிக்கச் சாதியினர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட நிலக் கொடைகள் இறுதியில் ஆதிக்கச் சாதியினர்களுக்கே உரிமையாயிருத்தல் வேண்டும். இதனடிப்படையிலேயே சோழராட்சியில் மிகுதியான நிலக்கொடைகளையும் நிலவுரிமைகளையும் பெற்றிருந்த வேளாளர்கள், இன்று மிகுதியான நிலவுடைமைகளுக்கு உரிமைதாரர்களாக விளங்கும் ரெட்டியார், முதலியார், உடையார்,

வன்னியர் போன்ற பல்வேறு பெயர்களில் பிரிந்திருக்கலாம். வட்டாரங்களுக்குத் தக்கவாறு இச்சாதிப் பெயர்கள் வெவ்வேறு பெயர்களில் வழங்கப் பெறலாம்.³¹

என ஆ. ஏகாம்பரம் குறிப்பிடுவர். எனவே எல்லாக் காலங்களிலும் பொருளுடைமைதான் ஆதிக்கச் சக்தியாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

எனவே சங்க காலத்தில் மூவேந்தர்களைத் தலைமையாகக் கொண்டு உருவான அரசருவாக்கம், சங்கம் மருவிய காலத்தில் களப்பிரரைத் தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னர் பல்லவர்கள் அரசு ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றினர். பிற்காலச் சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் வேளாளரைத் தலைமையாகக் கொண்ட அரசமைப்பு, அரசு அதிகாரம் நிலவியது. எல்லாக் காலத்திலும் அரசு ஒரு வர்க்கத்தின் நலனையே பிரதிபலிக்கின்றது. ஏனெனில் அரசு என்பது ஒரு வர்க்க ஆதிக்கத்திற்கான உறுப்பு ஆகும்.

பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியில் சாதியமுறை மிகவும் கண்டிப்பானதாகப் பின்பற்றப்பட்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஏனெனில் சாதிமுறை வர்க்க நலனைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றது. வேளாளர் சங்க காலத்தில் உயர்ந்தோர் எனப்பட்ட ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கடைப்பகுதியினராக இருந்தனர். எனவே அவர்கள் சாதியை (வர்க்கத்தை) ஒழிப்பதற்காக அரசைக் கைப்பற்றவில்லை. மாறாக வேளாளர் தம்முடைய வர்க்கத்தின் வளர்ச்சிக்கான ஆதிக்கத்துக்கான கருவியாக அரசைக் கைப்பற்றி அமைத்துக்கொண்டனர். எனவே சாதிமுறை ஒழிக்கப்படவில்லை. இந்த நிலைமைகளுக்கு ஊடாக ஆளப்படுகிற வர்க்கத்தினரைப் பார்த்த அம்பேத்கர்,

உங்களுடைய சமூக அமைப்பை மாற்றாமல் நீங்கள் சிறிது கூட முன்னேற்றம் காண முடியாது. தற்காப்புக்கோ அல்லது போர் தொடுப்பதற்கோ மக்களை ஒன்றுதிரட்ட முடியாது. சாதியை அடிப்படையாக வைத்த(து) நீங்கள் எதையும் உருவாக்க முடியாது. தேசிய இனத்தை உருவாக்க முடியாது. ஒரு ஒழுக்கப் பண்பை உருவாக்க முடியாது. சாதியை அடிப்படையாக வைத்து நீங்கள் எதை உருவாக்கினாலும் அது உடைந்து சிதறி உருப்படாமற் போகும்³²

என்று அறைகூவல் விடுத்தார். ஆனால் அவரும் கூட வர்க்கங்களை ஒழிக்கப் பணியாற்றவில்லை. மாறாகச் சாதிமுறையின் கொடுமையை மட்டும் நீக்கி விடலாம் என்றே கருதினார். வர்க்கங்களை ஒழிக்காமல் உரிமைகளைப் பெற முடியாது.

ஆளும் வணிக வர்க்கத்தின் ஈவிரக்கமற்ற சுரண்டல் தன்மை, சாதிமுறை இவற்றை எதிர்த்து எழுந்த வேளான் வர்க்கத்தின் போராட்டம் தான் பக்தி இயக்கமாகும். அந்த வர்க்கம் வெற்றி பெற்று ஆளும் வர்க்கமாக இருந்தபோது சாதிமுறை ஒழிக்கப்படவில்லை. அது குறித்து கூறப்பட்டுள்ள க.கைலாசபதியின் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

சுரண்டலையும் அதன் விளைவாகச் சமுதாயத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்ட துன்ப துயரங்களையும் எதிர்த்து மூண்டெழுந்ததே 'பக்தி இயக்கம்' எனப்படும் வர்க்கப் போராட்டம். தமது முன்னேற்றப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்த பெருநிலக் கிழாரும், பிரபுக்களும் சைவம் என்ற பெயரில் 'ஆவுரித்துத் தின்றுமூலும் புலைய'ரையும் உடன் காட்டி - அணி திரட்டி எதிர்வர்க்கத்தினரின் தலையை அறுக்கும் அறத் தொழிலைச் செய்ய முற்பட்டனர்.

நாயன்மாரும் ஆழ்வாரும் சாதிமுறையை எதிர்ப்பவராயினர். இறைவன் முன் யாவரும் சமம் என்று குரல் எழுப்பினர். வேடர் முதல் பறையர் வரை இறை பக்தர்களாயின் ஒன்றே என்ற கருத்து உருவாகியது. ஆனால் இதே வைதீகச் சமயங்கள் தனியுரிமையும் சிறப்புச் செல்வாக்கும் பெற்று விளங்கிய சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சியிலே முன்னிருந்ததைவிடச் சாதிமுறை மிகக் கடுமையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. அவரவர் யோகம் பாவத்துக் கேற்பவே சாதியும் வாழ்க்கைத் தகுதியும் என்று சமாதானம் கூறப்பட்டது. இறைவன் முன் யாவரும் சமம் என்ற குரல் மறைந்தது. உயர்ந்த குல மக்களே தெய்வங்களாக உலாவினர். தெருக்களிலே 'உலாப்பவனி' வந்த மானிட மன்னன் இறைவன் ஆனான். எனவே பத்திமான்கள் கிழித்துப்பாடிய சாதிமுறை சாதிச் சமூக சமூக நிறுவனத்தின் கூறுகளில் ஒன்றாயிற்று. சைவம் மேனிலை எய்திய பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியிலும் மடங்கள் செழித்து வளர்ந்த காலத்திலும் வருணாசிரம தருமமே தலையாய தருமமாகப் பேணப்பட்டது³³

மேலும்,

சமயப் போர்வையிலேயே இதுகாலவரை சாதிப்பிரச்சனை நோக்கப்பட்டு வந்தமையால், மிகச் சமீபகாலம் வரை அதாவது நவீனக்

காலப்பகுதியிலும் பலர் சமய அடிப்படையில் இப்பிரச்சினைக்கு விடிவுகாண எண்ணினர். கிறித்துவம், பௌத்தம் முதலிய சமயங்களைச் சேர்வதால் சாதிப் பிரச்சனைக்குத் (தம்மளவிலே) தீர்வு காண்பதாய் பலர் கருதியிருக்கின்றனர். பிரச்சினை என்பது ஒரு முரண்பாட்டின் உருத்தோற்றமாகும். அம்முரண்பாட்டை இயக்கத்தினால், அதாவது செயலினால் - போராட்டத்தினால் - தீர்க்கலாமேயன்றி அதிலிருந்து நழுவுவதால் தீர்க்கவியலாது. அவ்வாறு வேறு மதங்களைச் சார்ந்த பின்னரும் வேறு வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளும் முரண்பாடுகளும் தோன்றக் காண்கின்றோம். எனவே நிவாரணம் தவறாக இருந்திருக்கின்றது.³⁴

எனவே, வறுமை என்பது ஆளும் வர்க்கத்தினரால் திட்டமிட்டே உருவாக்கப் பட்டது. வேளாண் உற்பத்தியானது வானளவு உயர்ந்த நெற்குதிர்களை உருவாக்கியது. ஆனால் அது தனிநபரின் சொத்தாக இருந்தது. எனவே அதை உருவாக்கியவர்கள் உட்பட அனைவரும் வறுமையில் வாடினர். மேலும் வறுமை இயற்கையானதல்ல. அது ஆளும் வர்க்கத்தால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது.

மேலும் வறுமையை, தனித்தெடுத்துச் சாதிப் பிரச்சினையாகவும் சமயப் பிரச்சினையாகவும் மாத்திரம் நோக்காது, பொதுவான தேசப் பிரச்சினையாகவும், வர்க்கப் பிரச்சினையாகவும் கருதிச் செயலாற்றும் நிலைமை உருவாக வேண்டும். இல்லையெனில் இந்தச் சமூகம் தனிச் சொத்துரிமையை 'மனித உரிமை' எனக் கருதி, மயங்கி, அறிவிழந்து தம்மைத்தாமே அழித்துக் கொள்ளும் நிலைக்குப் போய்விடும். ஆகவே 'மனித உரிமை' என்பதன் உண்மைப் பொருண்மையில் அது தனிச் சொத்துரிமையை அழிப்பதின் அவசியத்தை உணர்த்துகின்றது. அதுவொன்றே சமத்துவச் சமூகத்தின் முகிழ்ப்பை உறுதி செய்யும்.

ஏனெனில் மலையின் பாறைகளிலிருந்து மாணிக்கக் கற்கள் பிறக்கும். காதலி கூறும் அன்பான மொழியிலிருந்து (சொற்கள்) இன்பக் களிப்புப் பிறக்கும். மென்மையான அருளிலிருந்து அறநெறி பிறக்கும். செல்வத்திலிருந்து அறமும் இன்பமும் பிறக்கும். எல்லாம் பொருளில் (சொத்துடைமையிலிருந்து) பிறந்து விடும் என்பதாகச் சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிற்காலத்தில் உருவாக்கப்

பட்ட இலக்கியமான நான்மணிக்கடிகை (பாடல் - 5) குறிப்பிடுவதிலிருந்து எல்லாவகையான ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் இன்பத் துன்பங்களுக்கும் சாதிப் பிரிவினையும் வர்க்கப் பிரிவினையும் எவ்வகையிலும் நீக்க முடியாத அளவுக்கு மிகவும் ஆழமாக வேருன்றப்பட்ட இந்தியச் சமுதாய அமைப்பில் வர்க்கப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். வர்க்கப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப் படுவதுடன் இந்தியச் சமூக அமைப்பின் சாதிமுறைக்கும் சாவு மணியடித்து சவக்குழியில் சமாதி கட்டப்படுவது உறுதி. ஏனெனில் முன்னமே காட்டப் பட்டுள்ளபடி சாதிமுறையானது பொருளாதார நலன்களைத் துய்ப்பதற்காக ஆளும் வர்க்கத்தினரின் அறிவு ஜீவிப்பகுதியினரின் கண்டுபிடிப்பாகும். எனவே சாதி என்ற முகமூடியானது வர்க்கப் பிரிவினையை மறைத்துக் கொண்டுள்ளதோடு மக்களைப் பிரிவினையால் ஆள்கின்றது.

இன்றைக்கு இருக்கின்ற இந்தியச் சமூக அமைப்பில் சாதிமுறை என்பது பல்வேறு இனங்களையும், மொழியினரையும் இரத்தத்தினரையும் ஒன்று கலக்கச் செய்ததிலிருந்தே உருவானது. அதனை,

இந்திய இனங்கள் தமக்குள் இரத்தத்தாலும், கலாச்சாரத்தாலும் இரண்டறக் கலந்ததற்கு நெடுங் காலத்திற்குப் பின்னர் தான் சாதிமுறை நடைமுறைக்கு வந்தது. சாதிப் பாகுபாடு என்பது வெவ்வேறான இனங்களே என்பதும் உண்மைகளைத் திரித்துக் கூறுவதாகும்.³⁵

என அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதிலிருந்தும் அறியலாம்.

சங்க காலத்தில் தொடங்கி இன்று வரை தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை சாதிமுறைச் சமூக அமைப்பானது மக்களின் வர்க்கப் பார்வையை மழுங்க வைத்தது அல்லது மறைத்தது. சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்த காரணத்தினால் வர்க்கப் பகைமைத் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றது. வர்க்கங்கள் (சாதிகள்) தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே வர்க்கங்களை (சாதியை) இல்லாமற் செய்ய வேண்டுமெனில் தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

ஏனெனில் எந்தப் பொருளாதார நலன்களைத் துய்ப்பதற்காக நால்வருணக் கோட்பாடும் சாதி முறையும் வகுக்கப்பட்டதோ அந்த மையத்தைத் தகர்க்காமல் சமூகத்தில் சமத்துவத்தைக் கொண்டுவர முடியாது.

எனவே சாதிமுறைச் சலுகைகளைக் கோருவதென்பது நால்வருணப் பாகுபாட்டையும் ஆளும் வர்க்கத்தின் கொடுமையையும் அகற்றிவிடாது. மாறாகப் பிரிவினைகள் வளர்க்கப்பட்டு ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினர் தங்கள் உரிமைகளை இழப்பதற்குத்தான் வழிவகுக்கும். இந்த நிலைமை ஆளுகின்ற வர்க்கத்தின் ஏதேச்சதிகாரத்திற்கு வழிவகுப்பதுடன் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தைத் தொடர்ந்து அடிமைப்படுத்தவதற்கும் வாய்ப்பை வழங்குகின்றது. எனவே, தனிச்சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

தொகுப்புரை

ஆளுவோர், ஆளப்படுவோர் எனச் சங்ககாலச் சமூகம் இரண்டு வர்க்கங்களாக இருந்தது என்பது அறியப்பட்டது. ஆளும் வர்க்கத்தினராக வேந்தர், மன்னர், குறுநில மன்னர், சீறூர் மன்னர், அந்தணர், பார்ப்பனர், வணிகர், வேளிர், வேளாளர் ஆகியோர் இனங்காணப்பட்டனர். ஆளப்படும் வர்க்கத்தினராகக் கொல்லர், உழவர், களமர், உமணர், பரதவர், பாணர், துடியன், கடம்பன், பறையன், இழிசினன், புலையர் மற்றும் பல்வகைத் தொழிற்குடியினர் ஆகியோர் என அறியப்பட்டது. ஆளும் வர்க்கத்தினரின் மனைவியர், பரத்தையர் ஆகியோரும் சமூகத்தில் உயர்ந்தோராகக் கருதப்பட்டனர். ஆனால் ஆளும் வர்க்கப் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கடமையாற்றுவதையும் அவர்களுக்கென மக்கட்பேறு பெறுவதையும் உரிமையாகக் கருதினர் அவர்கள். ஆண்கள் சேர்த்துவைத்த தனிச்சொத்தினைத் துய்ப்பதற்கு உரிமையுடையோராக இருந்தனர். இவர்களுக்குச் சொத்துரிமை ஏதும் வழங்கப்படவில்லை.

மேலும் கல்வி கற்றதாகவோ, கற்பித்ததாகவோ எங்கும் பதிவுகள் இல்லை. எனவே இல்லக் கிழத்தியர் கற்புரிமை மட்டுமே பெற்றிருந்தனர். மற்றவர்களின் கற்புரிமைக் குறித்து எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. பரத்தையர்களுக்குக் 'கற்பு' உரிமை வழங்கப்படவில்லை. தலைமக்களில் ஆண்களுக்குக் காம நுகர்வுப் பண்டங்களாகவே பரத்தையர் இருந்தனர். ஆளும் வர்க்கத்தினரின் ஆண்மக்களை இன்புறுத்துவது பரத்தையரின் கடமைகளுள் ஒன்று. மேலும் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பெண் ஆணுக்கு நிகரான தன்மையுடையவள் என்ற கருத்து எங்கும் காட்டப்படவில்லை. எனவே பெண் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றாள் என்பது அறியப்படுகின்றது.

ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினர் தொழில் பெயர்களுடன் உவமையாகக் காட்டப்படுகின்றனர். எல்லா வகைப்பட்ட தொழில்களிலும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியானவர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர். பத்துப்பாட்டின் பாடல்கள் அனைத்திலும் தொழில்குடியினரின் உழைப்பால் விளைந்த பயன்கள் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினரால் துய்க்கப்படுவது விரிவாகக் காட்டப் படுகின்றது. கடுமையான தொழில்களைச் செய்த கொல்லன், தச்சன்

போன்றோரின் உழைப்பில் சங்ககால வேந்தரின் அரசு உருவாகியது எனக் கருத இடமுண்டு. சமூகத்தில் புலைத்தி, புலையன், இழிசினன் என்று குறிப்பிடப்படும் பகுதிகள் இந்த ஆய்வுக்குரிய கருத்தம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன.

இந்தச் சமூகத்தில் போர்களின் வழி பொதுவாக மக்களின் உரிமை பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் போரில் பங்குபெற்ற வீரர்களின் வர்க்கத்தன்மை குறித்து அறியமுடியவில்லை. பெரும்பாலும் போர்களுக்கென ஆண்கள் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நடைபெற்ற போர்களின் அழிவு அந்தச் சமூகத்தை அடுத்தக் கட்ட நடவடிக்கைகளைத் தூண்டியிருக்காது. வள்ளல்களின் அழிவும், வேந்தர் சமூகத்தின் அழிவும் ஆளப்பட்ட வர்க்கத்தினருக்குச் சிறிதளவு அடிமைச் சூமையைக் குறைத்திருக்க வாய்ப்புண்டு. அந்த அடிப்படையை ஒருவேளை சாதிமுறை செய்திருக்க வேண்டும். எனவே சாதிமுறையானது அதன் தொடக்கத்தின்போது அதற்கு முன்னர் இருந்த நிலைமைகளை மாற்றியது நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதாலும் அந்தச் சமூக உரிமை நிலைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது பிற்காலத்தில் அடிமை விலங்காகிப் போனது. ஆனால் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கம் தனிச் சொத்துடைமையின் பெயரால் தொடர்ந்து உரிமைகளை இழந்து வருகின்றது என்பதும் அறியப்பட்டது.

ஆகவே, தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளுற்பத்தியின் கீழ் மனிதர்களின் உழைப்புச் சக்தியைச் சுரண்டுவதுடன் அவர்களை இனம், மொழி, சாதி, மதம் போன்றவற்றின் பெயரால் பிரித்தாளும் தன்மையும் காணப்படுவது விளக்கப்பட்டது. எனவே, ஆளப்பட்ட வர்க்கத்தினரின் கடமைகள் அழிக்கப்பட்டு உரிமைகளாக மலர வேண்டும். அப்படியெனில் தனிச்சொத்துரிமை அழிக்கப்பட்டு அந்த இடத்தில் பொதுச் சொத்துரிமை நிறுவப்பட வேண்டும். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் தம்முடைய சர்வாதிகாரத்தினால் மட்டுமே மனிதச் சமூகம் முழுமைக்குமான உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியும். எனவே உரிமைகள் மறுபிறப்புக்கொள்வது என்பது தனிச் சொத்துரிமையின் அழிவில் இருந்தே சாத்தியப்படும்.

சான்றாதாரங்கள்

1. கா. சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம், ப. 71.
2. தொல். 1571.
- 3, 4, 5. புறம். 97.
6. அகம். 256.
7. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப. 40.
8. ந. சுப்ரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், பக். 379-380.
9. எங்கெல்ஸ், குடும்பம் அரசு தனிச்சொத்து ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 116.
10. பெரும்பாண்., 297-310.
11. அகம். 276.
12. அகம். 206.
13. கா. சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம், ப. 29.
14. இளம்பூரணர் உரை, தொல். 25.
15. மேலது, தொல். 968.
16. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும், தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப. 169.
- 17, 18. அம்பேத்கர் நூல்தொகுப்பு, தொகுதி - 1, ப. 33.
19. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும், தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப. 191.
20. நா. வானமாமலை, தமிழகத்தில் சாதி சமத்துவ போராட்டக் கருத்துகள், ப. 50.
21. கா. சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, பக். 43-44.
22. ரொமிலா தாப்பர், வரலாறும் கருத்தியலும், பக். 39-40.
23. மேலது, ப. 41
24. கே. கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப. 321.

25. மேலது, ப. 323.
26. ஆ. தசரதன், வலங்கைச் சான்றோரும் சோழரும், ப. 60.
27. ஆ. ஏகாம்பரம், சாதி - வறுமை - அரசு, ப. 134.
- 28, 29. மேலது, ப. 135.
- 30, 31. மேலது, ப. 136.
32. அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு - 1, ப. 98.
33. க. கைலாசபதி, இலக்கியச் சிந்தனைகள், ப. 89.
34. மேலது, ப. 90.
35. அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு - 1, ப. 69.

ஆய்வு நிறைவுரை

‘உரிமை வரலாற்று நோக்கு’ என்னும் முதல் இயலில் மனிதர்கள் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்களல்லர். அவர்கள் மனிதக் குரங்கினத் திலிருந்து பரிணாம வளர்ச்சியடைந்தவர்கள் என்பது கண்டறியப்பட்டது. அவ்வாறு பரிணாமம் அடைந்ததில் குரங்கினத்தின் உழைப்பு முக்கியப் பங்கு வகித்தது. மனிதர்களாக மாறியவர்கள் தமக்கான உணவைத் தாமே உற்பத்திச் செய்து கொண்டனர். அவ்வாறு உணவு தேடியலைந்த நிலையிலிருந்து நிலையாக ஓர் இடத்தில் தங்கி வாழத் தலைப்பட்டனர். அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதியானது ஆற்றங்கரைப் பிரதேசங்களாக இருந்தன. ஆற்றங்கரைப் பிரதேசங்களில் ஆடுமாடுகள் மேய்த்தும் அவற்றில் பால், இறைச்சி, தோல் முதலியவற்றில் கிடைத்த உபரியைக் கொண்டு தமக்கெனச் சிறு குடியிருப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். அதுவரை சமூகம் என்ற நிலையில் மனித இனம் கூட்டமாக வாழ்ந்தது என்பதும் அறியப்பட்டது.

நிலையான குடியிருப்பு என்பது வேளாண்மைத் தொழிலை ஒட்டியே ஏற்பட்டது. ஆரம்பகால விவசாயம், கால்நடை மேய்த்தல் போன்றவை மனிதனுடைய உழைப்பில் அவனுடைய உணவுத் தேவைக்கும் அதிகமாக உற்பத்திச் செய்ய முடிந்தது. இந்த உபரி உற்பத்தியானது ஆரம்பக் காலங்களில் சமூகத்தின் சொத்தாக இருந்தது. அவை இனக்குழு, குலச் சமூகங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. அவர்கள் தாய்வழி அமைப்பில் வாழ்ந்து வந்தனர். எனவே உடைமை என்பது மனிதர்களின் வேறுபாட்டைக் கொண்டு வரவில்லை. உடைமையின் பெருக்கமானது கூட்டுச் சமூகத்தின் அடிப்படையை மாற்றுவதற்கு அடிகோலியது. தாயுரிமைச் சமூகம் தூக்கி எறியப்பட்டு தந்தை உடைமைச் சமூகம் நடைமுறைக்கு வந்தது. அத்துடன் உடைமையில் தனி உடைமை (உரிமை)யும் வந்துசேர்ந்தது.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஆரம்பக்காலங்களில் இயற்கைத் தேவையையொட்டி வேலைப் பிரிவினை இருந்தது. பொதுவுடைமைச் சமூகம் நடைமுறையில் இருந்தவரை பெண்ணினம் தன்னுடைய உரிமைகள் எதையும்

இழக்கவில்லை. தனி உடைமையின் தோற்றம் சமூகத்தில் ஆண் இனத்திற்குத் தலைமைப் பண்பைத் தந்தபோது பெண்ணினம் இயற்கையாகவே வீட்டில் கொண்டிருந்த தலைமைப் பண்பும் தூக்கியெறியப்பட்டது. பெண்ணினம் சமூக வரலாற்றில் உரிமைகளை இழந்து அடிமைத்தனம் நடைமுறையானது என்பதும் கண்டறியப்பட்டது.

சமூகத்தில் ஆண் தலைமை நிலைக்கு வந்ததுடன் தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட போர்கள் சமூகத்தில் நடைபெற்றன. அதன் விளைவாகச் சமூகத்தில் அடிமைத்தனம் வளர்ந்தது. உழைப்புச் சக்தியைக் சுரண்டுவதன் மூலம் தனிச்சொத்து என்பது வேகமாக வளர்ந்தது. அதுவரை சமூகத்தில் இல்லாத பணம் முதலியன உருவாக்கப்பட்டன. அதை உருவாக்குவதில் உழைப்பில் எவ்விதப் பங்கையும் செலுத்தாத வணிகர் என்ற வர்க்கத்தின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது.

உலகம் முழுவதிலும் வணிகம் நடைபெற்றது. ஓரிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட செல்வங்கள் மற்ற இடங்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதன் பெயரில் உழைக்கும் வர்க்கத்தைவிட அதைச் சுரண்டும் வர்க்கமான வணிக வர்க்கம் சகலவிதமான உடைமைக்கும் சொந்தம் கொண்டாடியது. ஆரம்பத்தில் அடிமை நிலை நிலவிவந்த காலத்தில் அது உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இடமளிக்காத காரணத்தால் அது வீழ்த்தப்பட்டது. நிலத்தின் பெயரால் இருந்த உழைப்புச் சுரண்டல் தொழிற் பிரிவினைகளோடு சேர்ந்து கொண்டு சகலத் துறைகளிலும் அடிமைத்தனத்தைக் கொண்டு வந்தது. அவரவர்களின் காலம் முதல் இன்றைய காலம் வரையிலும் சமூகத்தின் இயக்கு விசையாகத் தனிச் சொத்துடைமை இருப்பதனாலும் சமூகம் வர்க்கங்களாக இருப்பதனாலும் உரிமை, கடமை என்பதைப் பொதுவாகக் குறிப்பிட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் சமூகம் ஆளுகிற வர்க்கமாகவும் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கமாகவும் இருக்கின்றபோது வர்க்க உரிமைகளும், வர்க்கக் கடமைகளும் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது.

இந்த இரண்டு வர்க்கங்களும் தமக்குள் எதிரெதிரான நலன்களைக் கொண்டிருப்பதனால் ஒரு வர்க்கத்துக்குக் கடமை என்பது அதனெதிர் வர்க்கத்துக்கு உரிமையாகிறது. எனவே உரிமை, கடமை என்பது எதிரெதிரானவை என்பது கண்டறியப்பட்டது. உரிமையும் கடமையும் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதென்பது அபத்தம் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.

உழைக்கும் வர்க்கம் உழைத்துக் கொடுக்க வேண்டியது கடமையாகவும் அந்த உழைப்பின் பலனைத் துய்ப்பதைச் சுரண்டுகின்ற வர்க்கம் தனது உரிமையாகவும் ஆகிறது. இது இப்படி இருக்கக் கூடாது. எனவே சமூகத்தில் அனைவரும் உழைத்து வாழ வேண்டியதும் அந்த உழைப்பின் பலனை அனைவரும் துய்ப்பதும் உரிமையாக வேண்டும். அவ்வாறு சமூகம் வர்க்கங்களை ஒழித்துக் கட்டும் போது உரிமை, கடமை ஆகியன மறைந்து போகும் என்பதும் கண்டறியப்பட்டது. அவ்வாறு மறைவதென்பது சமூகம் முழுவதற்குமான உரிமை, கடமை ஆகியன உண்மையில் மறுபிறப்புக் கொள்வதாகும்.

சமூகத்தில் வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்படாத நிலையில் மனித உரிமைப் பிரகடனம் ஆளும் வர்க்கத்தின் கைக் கூலியாகவே இருப்பதும் விளக்கப் பட்டது. எனவே தனிச் சொத்துடைமையை நுகர்வதை மனித உரிமை என்று கூறுவதை ஏற்க முடியாது. ஆகவே தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப் பட வேண்டும். சமூகத்தில் பொதுவுடைமை நடைமுறைச் சட்டமாக ஆகும் வரை உரிமை, கடமை என்பனவெல்லாம் உடைமை ஏதும் இல்லாத மனிதர்களைச் சுரண்டுவதற்கே வழிவகுக்கும். இந்தத் தனிச் சொத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தினால் மக்களுக்கு எவ் விதத்திலும் உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரமுடியாது. எனவே தனிச் சொத்துடைமை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது என்பது அறியப் பட்டது. தனிச்சொத்துடைமை ஒழிக்கப்படுவது உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் கடமையாகிறது.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தினராக வேந்தர், குறுநிலமன்னர், முதுகுடி மன்னர் ஆகியோர் இருந்தமையையும் பிற்காலத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தின் படைத்தலைவர்களாகச் சீறார் மன்னரில் சிலர் இருந்தமையையும் இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் இருந்த தொழிற்பிரிவினர்களான பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் ஆகிய குடிகள் வேளாண், வணிகப் பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்த அரசில் தாழ்ந்தவர்களாக இனம் காணப்பட்டனர். சமூகம் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதிமுறைச் சமூகமாக மாறிவிட்டது.

சாதிமுறைச் சமூகமாக மாற்றப்பட்டதில் வடபகுதியில் இருந்து வந்த பிராமணரின் கருத்து (வர்ணாசிரம தர்மம்) இங்கிருந்த சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு மாற்றம் கண்டது. எனவே சாதியமுறை உருவாவதற்கும் கெட்டிப் படுவதற்கும் வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான அரசு என்ற நிறுவனம் காரணமாகியது. சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர்களைத் தலைமையிடம் கொண்டிருந்த முடியாட்சியே நிலவியது. அரசனும் அரசும் ஒன்றே என்பதையே சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது.

புதிய வகைத் தொழில் ஒன்று சமூகத்தில் உருவாகும்போது ஒரு புதிய சாதியும் தோன்றியது. சாதியைச் சார்ந்து பொருளாதாரம் பெருகவில்லை. பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தொழில் பிரிவினைச் சாதி பயன்பட்டது. சாதிகள் நாளும் வளர்ந்தன. சாதியைக் காரணம் காட்டி இழிவுபடுத்தும் போக்குகள் பெருகின. இழிவுபடுத்தப்பட்ட அவர்கள் சமூகத்தின் இயக்குவிசையாக அல்லது அடித்தளமாக இருந்த போதும் சமூக அதிகாரத்தின் விளிம்புநிலைப் பகுதியினராகவே இருந்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் தனிமனிதனுக்குப் பிறப்பாலேயே ஓர் இடமும் நிலையும் அளிக்கக் கூடிய ஏற்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதலால் அவன் தனது வாழ்க்கைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அரசை நாட வேண்டியத் தேவை இல்லை.

அவர்களுக்கு அரசு என்பதே சமூகத்தின் கூட்ட உரு அன்று; அது சமூகத்தின் ஒரு பகுதி; பிற நிலையங்கள், மனிதர்கள் போல அதற்கும் சமூகத்தில் ஒரிடம் உண்டு. அவ்வளவுதான். ஆனால் அரசு (ஆளும் வர்க்கம்) தனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் மக்களிடமிருந்து தாமே எடுத்துக் கொண்டது. அதுவும் நேரடியாக அல்ல. படிநிலைச் சாதிமுறை அமைப்பின் வழியேதான். இவைதாம் பிற்காலத்தில் சிலப்பதிகாரத்தின் ஊழ்வினைப் பயனையும், திருவள்ளுவரின் ஊழையும் உருவாக்கியது.

ஆகவே சங்ககாலச் சமூகம் உண்மையில் ஆளும் வர்க்கம், ஆளப்படுகிற வர்க்கம் எனப் பிரிந்து கிடந்தாலும் வெளிப்பார்வைக்கு அல்லது மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்ற வர்ணப் பாகுபாட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் ஆளுபவர்களாகவும் ஆளப்படுபவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆனால் அரசனே ஆள்பவராக இருந்தான். ஆனால் அனைவருமே இறைவனால் படைக்கப் பட்டவர்கள் என்று கருத்து முதல் வாதப் போதைக்கு அடிமையாக்கப்பட்டனர்.

எனவே, அவரவர்க்குரிய கடமைகளை இறைவனே வகுத்துள்ளான். அதன்படி ஒழுகுவது ஒன்றே அனைவருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விதி. அந்த விதியை மீறுபவர்கள் மறுமைப் பயனையும் மேல் உலகத்தையும் (சொர்க்கம்) அடைய மாட்டார்கள் போன்ற ஆளும் வர்க்கத்தின் கருத்தியல் ரீதியான அடக்குமுறைகள் ஆண்டவனின் பெயரால் நடந்தேறின. அனைவருக்கும் உழைக்கும் கடமைகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

ஆளுவோர், ஆளப்படுவோர் எனச் சங்ககாலச் சமூகம் இரண்டு வர்க்கங்களாக இருந்தது என்பது அறியப்பட்டது. ஆளும் வர்க்கத்தினராக வேந்தர், மன்னர், குறுநில மன்னர், சேரார் மன்னர், அந்தணர், பார்ப்பனர், வணிகர், வேளிர், வேளாளர் ஆகியோர் இனங்காணப்பட்டனர். ஆளப்படும் வர்க்கத்தினராகக் கொல்லர், உழவர், களமர், உமணர், பரதவர், பாணர், துடியன், கடம்பன், பறையன், இழிசினன், புலையர் மற்றும் பல்வகைத் தொழிற்குடியினராக அறியப்பட்டனர். ஆளும் வர்க்கத்தினரின் மனைவியர், பரத்தையர் ஆகியோரும் சமூகத்தில் உயர்ந்தோராகக் கருதப்பட்டனர். ஆனால்

ஆளும் வர்க்கப் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கடமையாற்றுவதையும் அவர்களுக்கென மக்கட்பேறு பெறுவதையும் உரிமையாகக் கருதினர். ஆண்கள் சேர்த்துவைத்த தனிச்சொத்தினைத் துய்ப்பதற்கு உரிமையுடையோராக இருந்தனர். இவர்களுக்குச் சொத்துரிமை ஏதும் வழங்கப்படவில்லை.

மேலும் கல்விக் கற்றதாகவோ, கற்பித்ததாகவோ எங்கும் பதிவுகள் இல்லை. எனவே இல்லக் கிழத்தியர் கற்புரிமை மட்டுமே பெற்றிருந்தனர். மற்றவர்களின் கற்புரிமை குறித்து எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. பரத்தையர்களுக்கு 'கற்பு' உரிமை வழங்கப்படவில்லை. தலைமக்களில் ஆண்களுக்குக் காம நுகர்வுப் பண்டங்களாகவே பரத்தையர் இருந்தனர். ஆளும் வர்க்கத்தினரின் ஆண்மக்களை இன்புறுத்துவது பரத்தையரின் கடமைகளுள் ஒன்று. மேலும் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பெண் ஆணுக்கு நிகரான தன்மையுடையவள் என்ற கருத்து எங்கும் காட்டப்படவில்லை. எனவே பெண் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றாள்.

ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினர் தொழில் பெயர்களுடன் உவமையாகக் காட்டப்படுகின்றனர். எல்லா வகைப்பட்ட தொழில்களிலும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியானவர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர். பத்துப்பாட்டின் பாடல்கள் அனைத்திலும் தொழில்குடியினரின் உழைப்பால் விளைந்த பயன்கள் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கத்தினரால் துய்க்கப்படுவது விரிவாகக் காட்டப் படுகின்றது. கடுமையான தொழில்களைச் செய்த கொல்லன், தச்சன் போன்றோரின் உழைப்பில் சங்ககால வேந்தரின் அரசு உருவாகியது எனக் கருத இடமுண்டு. சமூகத்தில் புலைத்தி, புலையன், இழிசினன் என்று குறிப்பிடப்படும் பகுதிகள் இந்த ஆய்வுக்குரிய கருத்தம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன.

இந்தச் சமூகத்தில் போர்களின் வழி பொதுவாக மக்களின் உரிமை பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் போரில் பங்குபெற்ற வீரர்களின் வர்க்கத்தன்மை குறித்து அறியமுடியவில்லை. பெரும்பாலும் போர்களுக்கென ஆண்கள் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நடைபெற்ற போர்களின் அழிவு அந்தச் சமூகத்தை அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கைகளைத் தூண்டியிருக்காது. வள்ளல்களின் அழிவும், வேந்தர் சமூகத்தின் அழிவும்

ஆளப்பட்ட வர்க்கத்தினருக்குச் சிறிதளவு அடிமைச் சுவையைக் குறைத்திருக்க வாய்ப்புண்டு. அந்த அடிப்படையை ஒருவேளை சாதிமுறை செய்திருக்க வேண்டும். எனவே சாதிமுறையானது அதன் தொடக்கத்தின்போது அதற்கு முன்னர் இருந்த நிலைமைகளை மாற்றியது நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதாலும் அந்தச் சமூக உரிமை நிலைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது பிற்காலத்தில் அடிமை விலங்காகிப் போனது. ஆனால் ஆளப்படுகின்ற வர்க்கம் தனிச் சொத்துடைமையின் பெயரால் தொடர்ந்து உரிமைகளை இழந்து வருகின்றது என்பதும் அறியப்பட்டது.

ஆகவே, தனிச் சொத்துரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளுற்பத்தியின் கீழ் மனிதர்களின் உழைப்புச் சக்தியைச் சுரண்டுவதுடன் அவர்களை இனம், மொழி, சாதி, மதம் போன்றவற்றின் பெயரால் பிரித்தாலும் தன்மையும் காணப்படுவது விளக்கப்பட்டது. எனவே, ஆளப்பட்ட வர்க்கத்தினரின் கடமைகள் அழிக்கப்பட்டு உரிமைகளாக மலர வேண்டும். அப்படியெனில் தனிச்சொத்துரிமை அழிக்கப்பட்டு அந்த இடத்தில் பொதுச் சொத்துரிமை நிறுவப்பட வேண்டும். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் தம்முடைய சர்வாதிகாரத்தினால் மட்டுமே சமூகம் முழுமைக்குமான உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியும். எனவே உரிமைகள் மறுபிறப்புக்கொள்வது என்பது தனிச் சொத்துரிமையின் அழிவிலிருந்தே சாத்தியப்படும்.

துணைநூற் பட்டியல்

I. இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள்

அகநானூறு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
2007.

சிலப்பதிகாரம்,
பாரி நிலையம்,
பிராட்டே, சென்னை,
1999.

திருக்குறள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
2006.

தொல்காப்பியம்,
முல்லை நிலையம்,
தி. நகர், சென்னை,
2000.

நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
தொகுதி -I, II
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

பரிபாடல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2007.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
2004.

II. பொது நூல்கள்

அகத்தியலிங்கம். ச.,

சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்களே,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
1997.

அந்தோனி குருசு. சு.,
(பதி.ஆ),

மணித உரிமைகளும் தமிழ் இலக்கியமும்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தூய வளனார் கல்லூரி, திருச்சி,
2005.

அப்துல்கலாம். ஆ.ப.ஜெ.,
தமிழில் சிவலிங்கம்

எழுச்சி தீபங்கள்,
கண்ணதாசன் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 17.
பத்தாம் பதிப்பு,
2006.

அம்பேத்கர்,

அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு, தொகுதி - 1,
இந்திய அரசின் நலவாழ்வு
அமைச்சத்திற்காக செய்தி ஒலிபரப்பு
அமைச்சகத்தின் புத்தக வெளியீட்டுப்
பிரிவின் வெளியீடு, புது தில்லி,
தமிழாக்கம் : நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
2008.

அறவாணன். க.ப.,
(தமிழாக்கம்)

டி.ஆர். சேசையங்கரின் திராவிட
இந்தியா, தமிழ்க் கோட்டம்,
சென்னை,
2007.

இராச மாணிக்கனார், மா.,

கம்பர் யார்?
சாந்தி நூலகம்,
சென்னை,
1958.

இராஜ முத்திருளாண்டி.,

மணித உரிமைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
2005.

இளங்கம்பன்,

தமிழ்ச் சித்தர்களும் தலித் விடுதலையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
2004.

இளங்கம்பன்.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள்,
மனித உரிமை பாதுகாப்பு இணையம்,
இந்திராநகர், சென்னை -20,
2004.

எங்கெல்ஸ், பி.,

குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு
ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2008.

”

ஜெர்மனியில் புரட்சியும் எதிர்ப்
புரட்சியும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,

”

மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறிய
இடைநிலைப் படியில் உழைப்பின்
பாத்திரம், முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
1981.

கிளியாபிஷ். ஐ.,

தத்துவ இயல்கள் (ஒரு வரலாற்றுச்
சுருக்கம்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
1969,

குணசேகரன். வை.,

இந்தியாவும் மனித உரிமைகளும்,
தமிழன்னை பதிப்பகம்,
சூளைமேடு, சென்னை,
2008.

கைலாசபதி, க.,

இலக்கியச் சிந்தனைகள்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 26.
2001.

”

இலக்கியமும் திறனாய்வும்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 26.
2007.

”

சமூகவியலும் இலக்கியமும்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 26.
2002.

கைலாசபதி, க.,

தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 26.
2006.

சக்குபாய், இரா., (பதி.ஆ.),

பெரியாரியம்,
வைக்கம் அறப்போர் பவழ விழாக்
கருத்தரங்கம்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024.
2000.

சண்முகசுப்பிரமணியன். மா.,

சட்ட இயல்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1984.

சண்முகசுந்தரம்.க.,

சங்க இலக்கிய வரலாறு,
தமிழ் ஆய்வகம்,
சுளைமேடு, சென்னை -94,
1984.

சாமி. பி.எல்.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த்தெய்வ
வழிபாடு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-2,
1975.

சாமிதுரை, கு., மற்றும் பலர்
(தொ.ஆ.),

மனித உரிமைகள் கையேடு,
அக்கவுண்ட்டெஸ்ட் சென்டர்,
மதுரை,
2008.

சாமிநாத சர்மா. வெ.,

சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்,
பிரபஞ்சஜோதி பிரசுரலாயம்,
1956.

சிவகாமி பரமசிவம்,

மனித உரிமைகள்,
ஸ்ரீராம் அச்சகம்,
சேலம்-7.

சிவசுப்பிரமணியன், ஆ.,

தமிழகத்தில் அடிமை முறை,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
சென்னை - 14,
2005.

சிவத்தம்பி. கா.,

பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப்
புரிதலை நோக்கி,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
இரண்டாம் பதிப்பு,
பிப்ரவரி 2011.

சிவத்தம்பி, கா.,

தமிழின் கவிதையியல்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 26,
2007.

”

இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
1982.

”

தமிழில் இலக்கிய வரலாறு
(வரலாற்றெழுதியல் நோக்கு),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2007.

சுகிர்தா.ஜோ. (தொ.ஆ.),

நவீன இலக்கியத்தில் மனித உரிமைச்
சிந்தனைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஜூலை 2011.

சுப்பிரமணியன். ந.,

சங்ககால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
இரண்டாம் பதிப்பு,
ஜனவரி 2010.

சுப்பிரமணியன், கா.,

சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு,
மே 2011.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

நாண்மணிக்கடிகை, பதினெண்
கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.

சுப்பையன். அ.,

மனிதக் குடும்பத்தின் மாற்ற முடியாத
உரிமைகள்,
மங்கையர்க்கரசி பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 608 001.
1989.

செல்வம். மு.,

தமிழ் நாவல்களில் மனித உரிமை மீறல்,
தி. பார்க்கர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 14,
2006.

செல்வராசு, நா.,

இலக்கிய மீள்பார்வைகள்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை - 24,
2007.

ஞானசம்பந்தன். அ.ச.,

அகமும் புறமும்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18,
1991.

தசரதன், ஆ.,

வலங்கைச் சான்றோரும் சோழரும்,
தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் பாதுகாப்பு
மையம்,
சென்னை - 41,
1995.

நம்பூதிரிபாட். இ.எம்.எஸ்.,
தமிழில்:
பரமேஸ்வரன். பி.ஆர்.,

வேதங்களின் நாடு,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை,
2009.

நிர்மலா அருள்பிரகாஷ்,

மனித உரிமை மாநாட்டின் மலரும்
நினைவுகள்,
இரட்டைமலை சீனிவாசன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 4,
1995.

பக்தவத்சல பாரதி, ஆ.,

பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 001,
2003.

”

மானுடவியல் கோட்பாடுகள்,
வல்லினம்,
புதுவை - 008,
2005.

பாலகிருட்டிணன். இரா.,

சங்ககாலப் பாவலரும் காவலரும்
(இரண்டாம் பகுதி)
விக்டோரியா பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்,
மாயூரம்,
1958.

பிள்ளை, கே.கே.,

தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113,
2000.

பெருமாள்சாமி. வெ.,

சங்க இலக்கியக் காட்சிகள்
(மார்க்சிய வெளிச்சத்தில்)
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 18.
2010.

”

சங்க காலத் தமிழகத்தின் சமூகநிலை,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 18.
2010.

பொன்னுசாமி, மு.,

அறிவியல் அணுகுமுறையில்
ஆராய்ச்சியியல்,
இந்து பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர் - 59.
2007.

மாதையன், பெ.,

சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு
உருவாக்கமும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை - 14.
2004.

”

தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள்
காலமும் கருத்தும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
2011.

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்,

கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை 1848,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 18.
2007.

மார்க்ஸ், காரல்,

கூலியுழைப்பும், மூலதனமும்,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
1974.

மாரப்பன். வெ.,

மனித உரிமை மீறல்களும் பாதுகாப்பும்,
நிவேதிதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 83.
2004.

முத்தையா. கே.,

சங்ககாலச் சமுதாயம்,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 18.
ஐந்தாம் பதிப்பு.
2009.

மெதவோய். அ.இ.,
தமிழில் நா. தர்மராஜன்

இந்தியப் பொருளாதாரம்,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1987.

மோம்ஜான். க.,

வரலாற்றின் எல்லைக் கோடுகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1989.

மௌனகுரு. சி.,

பண்டைத்தமிழர் வரலாறும்
இலக்கியமும், அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு:
2009.

ரகுநாதன், தொ.மு.சி., மற்றும்
பிறர்

வையாபுரிப் பிள்ளையின் தமிழ்ப்பணி,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2004.

ராகுல் சாங்கிருத்யாயன்,
எம்.ஏ. பழனியப்பன் (தொ.ஆ)

ராகுல்ஜியின் சிந்தனைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2001.

ராஜ் கௌதமன்,

பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும்
தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்,
தமிழினி, சென்னை - 14,
2006.

ரொமிலா தாப்பர்,

வரலாறும் கருத்தியலும்,
(மொழிபெயர்ப்பு: ஆ.இரா.
வேங்கடாசலபதி)
நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் இந்தியா,
புதுதில்லி - 110 070.
2008.

லெவின்.லீ., &
சேதுராமலிங்கம். மா.,
(தமிழாக்கம்)

மனித உரிமைகள்,
நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்,
இந்தியா,
2000.

லெனின், வி.இ.,

அரசும் புரட்சியும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1983.

லெனின், வி.இ.,

சர்வாதிகாரப் பிரச்சனையின்
வரலாற்றைப் பற்றி,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1983.

வரதராசன். வெ.,

தமிழ்ப்பாணர் வாழ்வும் வரலாறும்,
பண்ணன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
1973.

வானமாமலை, நா.,

தமிழகத்தில் சாதி சமத்துவப்
போராட்டக் கருத்துகள்,
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை - 24.
2008.

விஸ்வநாதன். வ.நா.,

மனித உரிமைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
2006.

வேங்கடசாமி. மயிலை சீனி,
மே.து. ராசுகுமார்,
ப. சரவணன், (ப.ஆ.),

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி
தொகுப்பு நூல்கள் (1)
மக்கள் வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு,
ஆகஸ்டு 2002.

”

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக்
கட்டுரைகள்,
தொகுதி - I, II
மக்கள் வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர் 2001.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி.,

பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்
(சங்க காலம்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
1995.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை - 5,
1978.

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்.,

இலக்கியச் சிந்தனைகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
2009.

ஜெகதீசன். ஆ.,

இலக்கியத்தில் மனித உரிமைக்
கோட்பாடுகள்,
தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
2008.

ஜென்னி மார்க்ஸ்,

எங்கள் ஒருநாள் குடும்ப வாழ்க்கை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2007.

ஜோசப் சகாயராஜ்,

மானுடம் பேணிய தமிழ்,
கபிலன் பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி,
2005.

ஜோசப். ஆ., மற்றும் பலர்.,
(பதி.),

தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள்,
தமிழ்த்துறை,
தூயவளனார் கல்லூரி,
திருச்சி,
2002.

ஜோதிராவ் பூலே,
தமிழில் சிங்கராயர்,

அடிமைத்தனம்,
சுவத்விஷன்,
சென்னை - 2,
1999.

ஹேமலதா, ஆர்.,

தமிழன் எக்சுபிரஸ் வார இதழ்
புலப்படுத்தும் மனித உரிமை மீறல்கள்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
2007.

.....

தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள்,
17 ஆய்வாளர்கள்,
தமிழ்த்துறை,
அ.வ.அ. கல்லூரி, மயிலாடுதுறை,
நாகை,
2002.

.....

மனித உரிமைகள் (எம்.ஏ. வரலாறு),
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.

அகராதிகள்

கழகப் புலவர் குழு,

நாகராசன், ப.வே.,
விஷ்ணுகுமாரன், த.,
(தொ.ஆ.)

மாதையன், பெ.,

கழகத் தமிழ் அகராதி
கழக வெளியீடு,
1993.

தொல்காப்பியச் சிறப்பகராதி
பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல்
நிறுவனம்,
திருவனந்தபுரம், 2000

சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு.
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
2007.

பின்னிணைப்புகள்

உள்ளடக்கம்

எண்	தலைப்பு	பக்கம்
(i)	சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனம், 1948	1
(ii)	இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம்	7
(iii)	மனித உரிமைக் காவலர்கள் தந்தை பெரியார், அண்ணல் அம்பேத்கர் - ஒப்பீடு	12
(iv)	உரிமை வாழ்க்கை	22
(v)	மனித உரிமைகள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகள்	24
(vi)	அ. உரிமை என்ற சொல்லுக்கு அகராதி தரும் பொருள் விளக்கம் ஆ. தொல்காப்பியத்தில் உரிமை என்ற சொல் இடம்பெற்ற நூற்பாக்கள் இ. சங்க இலக்கியத்தில் உரிமை என்ற சொல் இடம்பெற்ற பாடல்கள்	26

i. சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனம், 1948

(Universal Declaration of Human Rights, 1948)

1948 - ஆம் வருடம் டிசம்பர் 10-ஆம் நாளன்று ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை, மனித உரிமைகள் தொடர்பான உலகளாவிய உறுதிமொழியினை வெளிப்படுத்தியது. அதன் முழுவிவரமும் பின்வருமாறு இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க செயலைத் தொடர்ந்து நாடுகளின் அரசியல் நிலை, எல்லை என்ற எந்தப் பாகுபாடுமின்றி பள்ளிகள் மற்றும் பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்களிலும் இந்த மனித உரிமைகள் பற்றிய கருத்துப் பரப்பப்பட வேண்டும். அனைவராலும் அறியப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் எல்லா உறுப்பு நாடுகளும் இதனை அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும் என அவற்றிற்கு அறிவுறுத்த ஐ.நா. சபை எல்லா உறுப்பு நாடுகளையும் அழைத்தது.

- புட்ரோஸ் புட்ரோஸ் - (பொதுச் செயலாளர், ஐ.நா.) காலி

எல்லா மனிதர்களும் சமமான மாற்ற இயலாத உரிமைகளையும் அடிப்படைக் சுதந்திரங்களையும் இயற்கையாகவே பெற்றுள்ளனர்.

ஐ.நா. ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தவும் மேம்படுத்தவும் பாதுகாக்கவும் செயல்பட்டு வருகிறது.

இச்செயல்பாடு ஐ.நா.வின் உரிமை ஆணையத்தின் மூலமாக உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. அடிப்படை மனித உரிமைகள், நன்மதிப்பு, கண்ணியம் ஆகியவற்றில் உலக மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை இவ்வுரிமை ஆணையம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய உறுதிமொழியில் எல்லா மனிதர்களுக்குமுரிய உரிமைகளை ஐ.நா. தெளிவாகவும் எளிமையான வார்த்தைகளிலும் விளக்குகிறது.

இவ்வுரிமைகள் உங்களுக்காக

இவை உம் உரிமைகள்

உங்களுக்காகவும் மற்ற சக மனிதர்களுக்காகவும் இவ்வுரிமைகளை மேம்படுத்தவும் பாதுகாக்கவும் உதவுங்கள்.

தோற்றுவாய்

மனித குலத்தைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு நபரின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இயற்கையாய் அமையப் பெற்ற கடமையும், சமமான மாற்ற முடியாத உரிமைகளும், சுதந்திரம், நீதி, அமைதி ஆகியவற்றிற்கான அடிப்படையாகும்.

மனித உரிமைகள் மீதான அலட்சியப் போக்கும், அவமரியாதையும் நாகரிகமற்ற செயல்களாக அமைந்தன. மனித சமுதாயம் உலகம் என்ற அமைப்பின் கீழ் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட போது பேச்சுரிமை, அச்சமற்றநிலை, நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பும் தேவை போன்றவை மக்களின் உயர்ந்த விருப்பமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன.

மனிதன் தமக்கென ஒரு உறைவிடம் வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படாத போதும், கொடுங்கோன்மைக்கெதிரான கலவரத்தில் ஈடுபடாமல் இருப்பதற்கும் சட்ட விதிகளின்படி மனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவசியமாகும். நாடுகளுக்கிடையே நட்புறவில் முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வருதல் அவசியமாகும்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மக்கள், அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீதும் கடமை மீதும், ஆண் பெண் இருபாலரின் சம உரிமைகள் மீதும் தமது நம்பிக்கையினை உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் சமுதாய வளர்ச்சியில் மேம்பாடு காணவும் முழுச் சுதந்திரம் கொண்ட உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்திற்காகவும் ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர்.

ஐக்கிய நாடுகளோடு ஒத்துழைப்பதிலும், மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரத்திற்கான உலகளாவிய நன்மதிப்பை அளிப்பதிலும் அமெரிக்க ஐக்கிய மாநிலங்கள் வாக்குறுதி அளித்துள்ளன.

இவ்வுரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் பற்றிய பொதுவான கருத்து என்பது, வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்கான மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும்.

ஆகையால் பொதுச் சபையானது, மனித உரிமை பற்றிய உலகளாவிய கருத்தினை தற்பொழுது பிரகடனப்படுத்துகிறது.

எல்லா மக்களுக்காகவும் எல்லா நாடுகளுக்காகவும் என்ற பொதுவான சாதனையானது, ஒவ்வொரு தனி மனிதனும், ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பும் இக்கருத்தை மனதில் நிலை நிறுத்தியுள்ளன என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

கல்வி மற்றும் பயிற்சிகள் மூலமாக இவ்வுரிமைகள், சுதந்திரத்தின் மீதான நன்மதிப்பை உருவாக்கவும், தேசிய சர்வதேச அளவிலான வளர்ச்சிக்கான வழிமுறைகள் மூலமாக பயனுள்ள அங்கீகாரத்தைப் பாதுகாக்கவும், மாநில மக்களிடையேயும், சட்ட அதிகாரங்களுக்குட்பட்ட எல்லையில் வாழும் மக்களிடையேயும் இதற்கான முயற்சி இருக்கும்.

பிரிவுக்கூறு - 1

அனைத்து மனிதர்களும் சுதந்திரமானவர்களாகவும், கண்ணியத்திலும் உரிமைகளிலும் சமமானவர்களாகவுமே பிறக்கின்றனர். அவர்கள் பகுத்தறிவும் மனசாட்சியும் பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் சகோதரத்துவ உணர்வுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிரிவுக்கூறு - 2

இனம், நிறம், பால், மொழி, அரசியல் அல்லது பிற வகைக் கருத்து, நாடு அல்லது சமுதாயத் தோன்றல், சொத்து, பிறப்பு அல்லது பிறவகை சமூக உயர்வு போன்ற எவ்வித வேறுபாடுமின்றி, இப்பிரகடனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உரிமை மற்றும் சுதந்திரம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. மேலும் ஒருவர் சார்ந்துள்ள நாடு அல்லது ஊரின் அரசியல் மேலுரிமை அல்லது சர்வதேச நிலையின் அடிப்படையில் அது சுதந்திரமானதாயிருந்தாலும் அயற் பொறுப்பு, சார்புடையதாக இருந்தாலும் தன்னிகரற்றதாயிருந்தாலும் அல்லது வேறு எவ்வகையில் அதன் வரம்புக்குள் இருந்தாலும் வேறுபாடு காட்டப்படக் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 3

மனித உயிருக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் பாதுகாப்புக்குமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 4

அடிமை நிலையிலோ, தொண்டுழிய நிலையிலோ யாரையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அடிமை முறையும், அடிமை வணிகமும் அவற்றுக்குரிய அனைத்து வடிவங்களும் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

பிரிவுக்கூறு - 5

துன்புறுத்தலுக்கோ, கொடுமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது இழிவாக நடத்துதல் அல்லது தண்டனைக்கோ யாரையும் ஆட்படுத்தக் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 6

சட்டத்தின் முன்னர் ஒரு மனிதனாக எல்லா இடங்களிலும் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 7

அனைவரும் சட்டத்தின் முன் சமம். சட்டத்தின் சமபாதுகாப்புக்கு எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி எல்லோருக்கும் உரிமை உண்டு. இப்பிரகடனத்தை மீறக்கூடிய எவ்விதப் பாகுபாட்டுக்கும், எவ்விதத் துண்டுதலுக்கும் எதிராக சம பாதுகாப்புக்கான உரிமை எல்லோருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 8

அரசியல் அமைப்பு அல்லது சட்டத்தால் தனக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் உரிமைகளை மீறக்கூடிய செயல்களுக்காகத் தகுதியுள்ள தேசியத் தீர்ப்பு மன்றங்கள் மூலம் பயனுள்ள தீர்வு காண்பதற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 9

நினைத்தவுடன் கைது செய்தல், காரணமின்றி சிறையில் அடைத்தல் அல்லது நாடு கடத்தல் போன்றவைகளுக்கு எவரையும் ஆட்படுத்தக் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 10

தனது உரிமைகள் மற்றும் கடமைப் பொறுப்புகளையும் தனக்கெதிரான எந்தக் குற்றவியல் குற்றச்சாட்டையும் தீர்மானிப்பதில், தன்னிச்சையான ஒரு சார்பற்ற தீர்ப்பு மன்றத்தினால் நியாயமாகவும், பகிரங்கமாகவும் விசாரிக்கப்படுவதற்கு முழு சம்மதத்துடன் கூடிய உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 11

1. தண்டனைக்குரிய குற்றம் ஒன்றைப் புரிந்ததாக ஒருவர் மீது குற்றம் சாட்டப்படும்போது, தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமான அனைத்து உறுதிகளும் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு பொதுமன்ற விசாரணையில் சட்டப்படி குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை நிரபராதியாகவே கருத வேண்டும் என்ற உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. ஒரு செயல் அல்லது செய்யாமை அது இழைக்கப்பட்ட நேரத்தில் தேச அல்லது சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றமாக அமையவில்லை என்றால் அச்செயல் அல்லது செய்யாமைக்காகத் தண்டனைக்குரிய குற்றவாளியாக யாரையும் தீர்மானிக்கக் கூடாது. தண்டனைக்குரிய குற்றம் செய்யப்பட்ட நேரத்தில் பொருந்தக் கூடியதாயிருந்த தண்டனையைவிடக் கூடுதலான தண்டனையேதும் சுமத்தப்படுவதும் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 12

ஒருவருடைய அந்தரங்கம், குடும்பம், இல்லம், அல்லது கடிதத் தொடர்பில் தன்னிச்சையாகக் குறுக்கிடுவது என்ற நிலைக்கோ, அவரது மாண்பு மற்றும் நற்பெயர் மீது தாக்குதல்கள் நடத்தும் நிலைக்கோ, யாரையும் ஆட்படுத்தக் கூடாது. இத்தகைய குறுக்கீடு அல்லது தாக்குதல்களுக்கு எதிராகச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பைப் பெறும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 13

1. ஒவ்வோர் அரசின் எல்லைக்குள்ளும் நடமாட்டம் மற்றும் குடியிருப்புச் சுதந்திரத்துக்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. தன் சொந்த நாடு உட்பட எந்தவொரு நாட்டையும் விட்டு வெளியேறவும் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பி வரவுமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 14

1. அடக்குமுறைத் தொல்லையிலிருந்து விடுபடுவதற்காக மற்ற நாடுகளில் தஞ்சம் கோரவும், பெறவுமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. உண்மையிலேயே அரசியல் அல்லாத குற்றங்களிலிருந்து அல்லது ஐக்கிய நாடுகளின் நோக்கங்களுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் புறம்பான செயல்களிலிருந்து விளைகின்ற வழக்கு நடவடிக்கைகளின் போது இந்த உரிமையைத் துணைக்கு அழைக்கலாகாது.

பிரிவுக்கூறு - 15

1. ஒரு தேசியச் சார்புக்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. எவரிடமிருந்தும் அவரது தேசியச் சார்பைத் தன்னிச்சையாகப் பறிக்கக் கூடாது. தனது தேசிய சார்பை மாற்றிக் கொள்வதற்கான உரிமையாருக்கும் மறுக்கப்படவும் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 16

1. இனம், தேசியச் சார்பு அல்லது மதம் தொடர்பான வரம்பெல்லை ஏதுமின்றி வயது நிறைந்த ஆண்களும் பெண்களும் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கும், ஒரு குடும்பத்தை அமைத்துக் கொள்வதற்கும் உரிமை உண்டு. திருமணத் தொடர்பாகவும், திருமணத்தின் போதும், திருமணத்தை ரத்துச் செய்வதிலும் சம உரிமைகள் இவர்களுக்கு உண்டு.
2. மணந்து கொள்ள வேண்டியர்களின் விருப்பம், முழுமையான ஒப்புதலுடன் தான் திருமண உறவை ஏற்படுத்த வேண்டும்.
3. குடும்பமே சமுதாயத்தின் இயற்கையான, அடிப்படையான குழு அலகு ஆகும். சமுதாயத்தாலும் பாதுகாக்கப்பட அதற்கு உரிமையுண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 17

1. தனியாகவும் மற்றவர்களுடன் கூட்டாகவும் சொத்து வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. எவரிடமிருந்தும் அவரது சொத்தினைத் தன்னிச்சையாகப் பறிக்கக் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 18

சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மதம் தொடர்பான சுதந்திரத்திற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கையை மாற்றிக் கொள்வதற்கான சுதந்திரமும், தனித்தோ மற்றவர்களுடன் கூடியோ, பகிரங்கமாகவோ அந்தரங்கமாகவோ, நடைமுறையிலும் வழிபாட்டிலும் தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான சுதந்திரமும் இவ்வுரிமையில் அடங்கும்.

பிரிவுக்கூறு - 19

கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கும், எண்ணங்களை வெளியிடும் சுதந்திரத்திற்கு முண்டான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. குறுக்கீடின்றி கருத்துகளை வைத்துக் கொள்வதற்கும், எவ்வகைச் சாதனங்களின் மூலமும் எல்லைகள் பொருட்டின்றியும் தகவல் மற்றும் கருத்துக்களை நாடவும், பெறவும், வழங்கவுமான சுதந்திரம் இவ்வுரிமையில் அடங்கும்.

பிரிவுக்கூறு - 20

1. அமைதியான முறையில் கூட்டங்கூடுதல், சங்கம் அமைத்தல் என்னும் சுதந்திரத்திற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. யாரையும் ஒரு குறிப்பிட்ட சங்கத்தில் சேருமாறு கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது.

பிரிவுக்கூறு - 21

1. நேரடியாகவோ, சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் மூலமாகவோ தனது நாட்டின் அரசியலில் பங்கேற்கும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. தனது நாட்டில் அரசுப் பணிக்கு சம வாய்ப்புப் பெறும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
3. மக்களின் விருப்பமே அரசாங்க அதிகாரத்தின் அடிப்படையாய் இருத்தல் வேண்டும். சம வாக்குரிமையின் மூலமும், ரகசிய வாக்கு அல்லது அதற்கீடான சுதந்திரமான வாக்களிப்பு நடைமுறைகளின் மூலமும் நடைபெற வேண்டிய காலச்சுழற்சி முறையிலான உண்மையான தேர்தல்களின் மூலமும் இந்த விருப்பம் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

பிரிவுக்கூறு - 22

1. சமுதாயத்தின் அங்கத்தினர் என்ற முறையில் சமுதாயப் பாதுகாப் பிற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. தனது கண்ணியத்திற்கும் தனது ஆளுமையின் சுதந்திர வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதவையான பொருளாதார, சமுதாயப் பண்பாட்டு உரிமைகளை தேசிய முயற்சியின் மூலமும் சர்வதேச ஒத்துழைப்பின் மூலமும் ஒவ்வொரு அரசின் ஒழுங்கமைப்பு மற்றும் செல்வங்களுக்கு ஏற்பவும் ஈடேற்றிக் கொள்வதற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கு உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 23

1. வேலை செய்வதற்கும், விருப்பத்துடன் பணியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதற்கும், நியாயமான, வசதியான வேலை நிலைமை களுக்கும், வேலையின்மைக்கும் எதிரான பாதுகாப்பிற்குமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. சமவேலை, சம ஊதியம் பெறுவதற்கான உரிமை எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
3. தனக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் மனித கண்ணியத்திற்கும் இசைவான தொரு வாழ்க்கையை உறுதி செய்ய வல்லதும், அவசியமானால் இதர சமுதாயப் பாதுகாப்பு வழிகளின் துணையுடன் கூடியதுமான நியாயமான - தேவையான ஊதியம் பெறுவதற்கான உரிமை வேலை செய்கிற ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
4. தனது நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக தொழிற் சாலைகளை அமைக்கவும், அவற்றில் சேரவுமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 24

வேலை நேரத்திற்கு நியாயமான முறையில் வரம்பு ஏற்படுத்துதல், ஊதியத்துடன் கூடிய கால சுழற்சி முறையிலான விடுமுறைகள் உட்பட ஓய்வுக்கும் இளைப்பாறலுக்குமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக் கூறு - 25

1. உணவு, உடை, உறைவிடம், மருத்துவ கவனிப்பு மற்றும் அவசியமான சமூகப் பணிகள் உட்பட தனது மற்றும் தன் குடும்பத்தினரின் ஆரோக்கியத்திற்கும், நல்வாழ்விற்கும், பொருத்தமானதொரு வாழ்க்கைத் தரத்திற்கான உரிமையும், வேலையின்மை, நோய் இயலாமை, விதவை நிலை, முதுவை அல்லது இதர வகையில் தன் கட்டுப்பாட்டை மீறிய சூழ்நிலைகளில் இயலாத நிலை ஏற்பட்டால் பாதுகாப்பிற்கான உரிமையும் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

2. சிறப்புக் கவனிப்புக்கும் உதவிக்குமான உரிமை தாய்மைக்கும் சேய்மைக்கும் உண்டு. திருமண உறவில் பிறந்தவையானாலும், அவ்வுறவிற்கு வெளியே பிறந்தவையானாலும் எல்லாக் குழந்தைகளும் ஒரே விதமான சமுதாயப் பாதுகாப்பைப் பெற வேண்டும்.

பிரிவுக்கூறு - 26

1. கல்விக்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. குறைந்தது ஆரம்ப மற்றும் அடிப்படை நிலைகளிலாவது கல்வி இலவசமாயிருக்க வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி கட்டாயமானதாய் இருக்க வேண்டும். தொழில் நுட்பக் கல்வியும், பரவலாகக் கிடைக்கக் கூடியதாய் ஆக்கப்பட வேண்டும். உயர்கல்வி, தகுதி அடிப்படையில் எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்புடையதாய் இருத்தல் வேண்டும்.
2. மனித ஆளுமையின் வளர்ச்சியும், மனித உரிமைகள் மற்றும் வாழ்வியல் சுதந்திரங்களின் மீது மதிப்பை வலுப்படுத்துவதும் கல்வியின் வழியாய் இருக்க வேண்டும். தேசங்கள், இன, மதக்குழுக்கள் எல்லாவற்றிற்கு மிடையே நல்லெண்ணத்தையும், சகிப்புணர்வையும், நட்புணர்வையும் ஊக்கி வளர்ப்பதாயும், அமைதியும் ஐக்கிய நாடுகளின் நடவடிக்கைகளுக்குத் துணை செய்வதாயும், கல்வி இருத்தல் வேண்டும்.
3. தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய கல்வியின் வகையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முன்னுரிமை பெற்றோருக்கு உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 27

1. சமூகத்தின் பண்பாட்டு வாழ்க்கையில் விருப்பமுடன் பங்கேற்கவும், கலைகளை அனுபவிக்கவும், அறிவிக்கவும், அறிவியல் முன்னேற்றத்தையும் அதன் நன்மைகளையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்குமான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.
2. தங்களால் கண்டுபிடிக்கப்படும் அறிவியல், இலக்கிய அல்லது கலைப் படைப்பு போன்றவைகளிலிருந்து விளைகின்ற தார்மீக மற்றும் இயற்கை நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 28

இந்தப் பிரகடனத்தில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் முழுமையாக ஈடேற்றப்படக் கூடிய சமுதாய மற்றும் சர்வதேச அமைப்பிற்கான உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

பிரிவுக்கூறு - 29

1. ஒவ்வொருவருக்கும் சமுதாயக் கடமைகள் உண்டு. அச்சமூகத்தில் தான் ஒவ்வொருவருடைய ஆளுமையின் சுதந்திரமான, முழுமையான வளர்ச்சி சாத்தியமாகும்.
2. தனது உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பயன்படுத்தும்போது, ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களின் மீது அங்கீகாரத்தையும் காட்டச் செய்தல் - ஒரு மக்களாட்சிச் சமுதாயத்தில் அறவொழுக்கம், பொதுக் குழு, பொது நலன் என்ற நியாயமான தேவைகளை நிறைவு செய்தல் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காகச் சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும்.
3. எந்நிலையிலும் ஐக்கிய நாடுகள் நோக்கங்களுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் புறம்பான வகையில் இந்த உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பயன்படுத்தக்கூடாது.

பிரிவுக் கூறு - 30

இப்பிரகடனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் எதனையும் அழிக்கும் நோக்கம் கொண்ட எந்த நடவடிக்கையிலும் ஈடுபடுவதற்கோ, எந்தச் செயலையும் செய்வதற்கோ, எந்த ஒரு அரசு, குழு அல்லது நபருக்கு எவ்வுரிமையும் வழங்குவதாக இப்பிரகடனத்திலுள்ள எதற்கும் பொருள் விளக்கம் கொள்ளலாகாது.

ii. இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம்

சமன்மைக்கான உரிமை

உறுபு 14. சட்டத்தின் முன்னர் சமன்மை:

அரசு, இந்திய ஆட்சி நிலவரைக்குள் சட்டத்தின் முன்னர்ச் சமன்மையையும் சட்டங்கள் அளிக்கும் பாதுகாப்பில் சமன்மையையும் எவர் ஒருவருக்கும் மறுத்தல் ஆகாது.

உறுபு 15. சமயம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறப்பிடம் காரணமாக வேற்றுமை காட்டுதலுக்குத் தடை

- (1) அரசு, குடிமகன் எவர்மாட்டும், சமயம், இனம், சாதி, பாலினம், பிறப்பிடம் இவற்றை மட்டுமே அல்லது இவற்றுள் ஏதொன்றையும் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு வேற்றுமை காட்டுதல் ஆகாது.
- (2) குடிமகன் எவரையும்
- (அ) கடைகள், பொது உண்டிச் சாலைகள், உணவு விடுதிகள், பொதுக் கேளிக்கையிடங்கள் ஆகியவற்றிற்குச் சென்று வருவதையோ,
- (ஆ) அரசு நிதியங்களை முழுவதுமாகவோ பகுதியாகவோ கொண்டு பேணப்படும் அல்லது பொதுமக்களின் பயன்பாட்டுக்கு உரித் தாக்கப்படும் கிணறுகள், குளங்கள், நீராடுதுறைகள், சாலைகள், பொதுமக்கள் சாருமிடங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துவதையோ, பொறுத்து, சமயம், இனம், சாதி, பாலினம், பிறப்பிடம் இவற்றை மட்டுமே அல்லது இவற்றுள் ஏதொன்றையும் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு, தகவுக்கேடு, கடப்பாடு, வரைத்தடை அல்லது நிபந்தனை எதற்கும் உட்படுத்துதல் ஆகாது.
- (3) இந்த உறுப்பிலுள்ள எதுவும், மகளிர்க்காகவும் சிறார்க்காகவும் தனி ஏற்பாடு எதனையும் அரசு செய்வதற்குத் தடையூறு ஆவதில்லை.
- (4) இந்த உறுப்பிலோ 29 ஆம் உறுப்பின் (2) ஆம் கூறிலோ உள்ள எதுவும், குடிமக்களில் சமுதாய நிலையிலும் கல்வி நிலையிலும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் மேம்பாட்டிற்காகவோ பட்டியலில் கண்ட சாதியினர், பட்டியலில் கண்ட பழங்குடியினர் ஆகியோருக் காகவோ தனி ஏற்பாடு எதனையும் அரசு செய்வதற்குத் தடையூறு ஆவதில்லை.

உறுபு 16. பொது வேலையமர்த்தங்கள் தொடர்பாகச் சமன்மையான வாய்ப்பு நலம்:

- (1) குடிமக்கள் அனைவருக்கும், அரசின் கீழுள்ள வேலையமர்த்தம் அல்லது பதவியமர்த்தம் தொடர்பாகச் சமன்மையான வாய்ப்பு நலம் இருத்தல் வேண்டும்.
- (2) குடிமகன் எவரையும் சமயம், இனம், சாதி, பாலினம், குடிவழி, பிறப்பிடம், உறைவிடம் இவற்றை மட்டுமே அல்லது இவற்றுள் ஏதொன்றையும் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு, அரசின் கீழுள்ள வேலையமர்த்தம் அல்லது பதவி எதனையும் பொறுத்துத் தகுமை அற்றவராகவோ வேற்றுமை காட்டுதலுக்கு உற்றவராகவோ ஆக்குதல் ஆகாது.
- (3) இந்த உறுப்பிலுள்ள எதுவும், ஒரு மாநில அல்லது ஒன்றியத்து ஆட்சி நிலவரை அரசாங்கத்தின் அல்லது அதிலுள்ள உள்ளாட்சி அல்லது பிறவகை அதிகார அமைப்பு எதன் கீழும், ஒரு வகையினை அல்லது வகைகளைச் சார்ந்த வேலையமர்த்தம் அல்லது பதவியமர்த்தம் பொறுத்து, அத்தகைய வேலையமர்த்தத்திற்கு அல்லது பதவியமர்த்தத்

திற்கு முன்னரே அந்த மாநிலத்திற்குள்ளோ ஒன்றியத்து ஆட்சி நிலவரைக்குள்ளோ உறைவிடம் இருக்க வேண்டிய தேவைப்பாட்டினை வகுத்துரைக்கும் சட்டம் எதனையும் நாடாளுமன்றம் இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதில்லை.

- (4) இந்த உறுப்பிலுள்ள எதுவும், அரசின் கீழுள்ள பணியங்களில் போதிய அளவிற்கு இடம்பெறவில்லை என அரசு கருதும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு எதனையும் சேர்ந்த குடிமக்களின் நலச் சார்பாகப் பதவியமர்த்தங்களை அல்லது பணியிடைகளை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான ஏற்பாடு எதனையும் அரசு செய்வதற்குத் தடையூறு ஆவதில்லை.
- (5) இந்த உறுப்பிலுள்ள எதுவும், சமயம் அல்லது சமயக்கிளை சார்ந்த நிறுவனம் ஒன்றன் அலுவற்பாடுகள் தொடர்பாக ஒரு பதவி வகிப்பவரோ அதன் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர் எவருமோ ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தை ஒம்புகிறவராகவோ ஒரு குறிப்பிட்ட சமயக்கிளையைச் சேர்ந்தவராகவோ இருத்தல் வேண்டும் என வகை செய்கின்ற சட்டம் எதுவும் செயற்படுவதைப் பாதிப்பதில்லை.

உறுபு 17 - தீண்டாமை ஒழிப்பு

“தீண்டாமை” ஒழிக்கப்படுகிறது; எவ்வகையிலும் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பது கடிந்து தடைசெய்யப்படுகின்றது. “தீண்டாமை” காரணமாக எழும் தகவுக்கேடு எதனையும் செயலுறுத்துவது சட்டப்படி தண்டனை குற்றச்செயல் ஆகும்.

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

உறுபு 19. பேச்சுச் சுதந்திரம் முதலியவை பற்றிய குறித்த சில உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பு

- (1) குடிமக்கள் அனைவரும்
- (அ) பேச்சு, சிந்தனை வெளிப்படுத்துகை ஆகியவற்றிற்கான சுதந்திரத்திற்கும்,
- (ஆ) அமைதியாக, ஆயுதங்களின்றிக் கூடுவதற்கும்
- (இ) சங்கங்கள் அல்லது கூட்டமைவுகள் அமைப்பதற்கும்,
- (ஈ) இந்திய ஆட்சி நிலவரை எங்கணும் தடையின்றிச் சென்று வருவதற்கும்,
- (உ) இந்திய ஆட்சி நிலவரையின் எப்பகுதியிலும் குடியிருப்பதற்கும் நிலையாகக் குடியமர்வதற்கும்,
- (ஊ) (விட்டுவிடப்பட்டது)
- (எ) விழைதொழில் எதனையும் புரிந்து வருவதற்கும் அல்லது வாழ் தொழில், வணிகத் தொழில் அல்லது ஆகுதொழில் எதனையும் நடத்தி வருவதற்கும் உரிமை உடையோர் ஆவர்.

(2). (1) ஆம் கூறின் (அ) உட்கூறிலுள்ள எதுவும், அந்த உட்கூறினால் வழங்கப்படும் உரிமையினைத் துய்த்தல் பொறுத்து, இந்திய நாட்டின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு, அரசின் பாதுகாப்பு, அயல்நாட்டு அரசுகளுடன் நட்புறவு, பொது ஒழுங்கமைதி, நயப்பண்பு, ஒழுக்கநெறி இவற்றின் நலங்கருதியோ நீதிமன்ற அவமதிப்பு, அவதூறு அல்லது ஒரு குற்றச் செயலுக்கான தூண்டுதல் தொடர்பாகவோ தகுமான வரைத்தடைகளை விதிக்கின்ற அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினபைப் பாதிப்பதுமில்லை; அத்தகைய சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை.

(3) மேற்சொன்ன கூறின் (ஆ) உட்கூறிலுள்ள எதுவும், அந்த உட்கூறினால் வழங்கப்படும் உரிமையினைத் துய்த்தல் பொறுத்து, இந்திய நாட்டின் இறையாண்மை, ஒருமைப்பாடு, பொது ஒழுங்கமைதி இவற்றின் நலங்கருதி,

தகுமான வரைத்தடைகளை விதிக்கின்ற அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினைப் பாதிப்பதுமில்லை; அவ்வாறு விதிக்கின்ற சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை.

(4) மேற்சொன்ன கூறின் (இ) உட்கூறிலுள்ள எதுவும், அந்த உட்கூறினால் வழங்கப்படும் உரிமையினைத் துய்த்தல் பொறுத்து, இந்திய நாட்டின் இறையாண்மை, ஒருமைப்பாடு, பொது ஒழுங்கமைதி இவற்றின் நலங்கருதி, தகுமான வரைத்தடைகளை விதிக்கின்ற அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினைப் பாதிப்பதுமில்லை; அவ்வாறு விதிக்கின்ற சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை.

(5) மேற்சொன்ன கூறின் (ஈ), (உ) ஆகிய உட்கூறுகளிலுள்ள எதுவும், அந்த உட்கூறுகளினால் வழங்கப்படும் உரிமைகளில் எதனையும் துய்த்தல் பொறுத்து, பொதுமக்களின் நலங்கருதியோ பட்டியலில் கண்ட பழங்குடியினரின் நலங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவோ தகுமான வரைத்தடைகளை விதிக்கின்ற அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினைப் பாதிப்பதுமில்லை; அவ்வாறு விதிக்கின்ற சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை.

(6) மேற்சொன்ன கூறின் (எ) உட்கூறிலுள்ள எதுவும், அந்த உட்கூறினால் வழங்கப்படும் உரிமையினைத் துய்த்தல் பொறுத்து, பொது மக்களின் நலங்கருதி தகுமான வரைத்தடைகளை விதிக்கின்ற அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினைப் பாதிப்பதுமில்லை; அத்தகைய சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை; மேலும் குறிப்பாக, மேற்சொன்ன உட்கூறிலுள்ள எதுவும்-

(அ) விழைதொழில் எதனையும் புரிந்து வருவதற்கு அல்லது வாழ்தொழில், வணிகத் தொழில் அல்லது ஆகுதொழில் எதனையும் நடத்தி வருவதற்குத் தேவையான விழைதொழில் சார்ந்த அல்லது தொழில் நுட்பம் சார்ந்த தகுதிப்பாடுகள்.

(ஆ) வணிகத் தொழில், ஆகுதொழில், விசைத் தொழில் அல்லது பணியம் எதுவும் குடிமக்களை முழுவதுமாகவோ பகுதியாகவோ விலக்கியாயினும் அல்லது பிறவாறாயினும் அரசினாலோ அரசுக்குச் சொந்தமான அல்லது அதன் கட்டளையிலுள்ள ஒரு கூட்டு குழுமத்தாலோ நடத்தப்பட்டு வருதல்.

இவை தொடர்புடைய அளவிற்கு, நிலவுறும் சட்டம் ஒன்றன் செயற்பாட்டினைப் பாதிப்பதுமில்லை; அது பொறுத்த சட்டம் எதனையும் அரசு இயற்றுவதற்குத் தடையூறு ஆவதுமில்லை.

உறுபு 20. குற்றச் செயல்களுக்கான குற்றத் தீர்ப்பு பொறுத்த பாதுகாப்பு

(1) ஒருவர் மீது குற்றமெனச் சார்த்தப்பட்ட செயல் எதுவும், அது இழைக்கப் பட்ட காலத்தில் செல்லாற்றலிலிருந்த சட்டம் ஒன்றை மீறியதாகயிருந்தாலன்றி, அவரைக் குற்றத்தீர்ப்புக்கு உள்ளாக்குதல் ஆகாது; அத்துடன், அக்குற்றச் செயல் இழைக்கப்பட்ட காலத்தில் செல்லாற்றலிலிருந்த சட்டத்தின்படி விதித்திருக்கக்கூடிய தண்டனையைவிட அதிகமான தண்டனைக்கு அவரை உட்படுத்தலும் ஆகாது.

(2) ஒருவர், ஒரே குற்றச்செயலுக்காக ஒரு முறைக்கு மேல் வழக்குத் தொடரப்படுதலும் தண்டிக்கப்படுதலும் ஆகாது.

(3) குற்றஞ்சார்த்தப்பட்ட ஒருவரைத் தமக்கெதிர் சான்றளிப்பவராக இருக்குமாறு கட்டாயப்படுத்துதல் ஆகாது.

உறுபு 21. உயிருக்கும் உடல்சார் உரிமைக்கும் பாதுகாப்பு

ஒருவரது உயிரோ உடல்சார் உரிமையோ, சட்டம் விதித்தமைத்துள்ள நெறிமுறைப்படி அன்றி, பறிக்கப்படுதல் ஆகாது.

உறுபு 22. குறித்த சில நேர்வுகளில் கைது செய்தல், காவலில் வைத்தல் இவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பு

- (1) கைது செய்யப்பட்டுள்ள எவரும், அவ்வாறு கைது செய்யப் பட்டதற்கான காரணங்கள் கூடியவிரைவில் அவருக்குத் தெரிவிக்கப் பெறாமல் காவலில் தடுத்துவைக்கப்படுதல் ஆகாது; மேலும், அவருக்கு, தாம் விரும்பிய வழக்குரைஞரைக் கலந்தாய்வு செய்வதற்கும் அவர் வழியாக எதிர்வாதம் செய்வதற்குமான உரிமை மறுக்கப்படுதலும் ஆகாது.
- (2) கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வரும் அவர் கைது செய்யப்பட்ட இடத்திலிருந்து மிகவும் அருகிலுள்ள குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றத்தைச் சென்றடைவதற்குத் தேவையான காலம் நீங்கலாக, அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து இருபத்து நான்கு மணி நேரக்கால அளவிற்குள் குற்றவியல் நடுவரிடம் முன்னிலைப்படுத்தப்படுதல் வேண்டும்; மேலும் அவர், ஒரு குற்றவியல் நடுவரின் ஆணையின்றி மேற்சொன்ன கால அளவினைக் கடந்து காவலில் வைக்கப்படுதலும் ஆகாது.
- (3), (1), (2) ஆகிய கூறுகளிலுள்ள எதுவும்.
- (அ) அப்போதைக்கு பகைநாட்டு அயலவராக இருக்கும் எவருக்கும், அல்லது
- (ஆ) தடுப்புக் காவலுக்கு வகை செய்யும் சட்டம் எதன்படியும் கைது செய்யப்பட்ட அல்லது காவலில் வைக்கப்பட்ட எவருக்கும் பொருந்துவதில்லை.
- (4) தடுப்புக் காவலுக்கு வகை செய்யும் சட்டம் எதுவும், மூன்று மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட கால அளவிற்கு ஒருவரைக் காவலில் வைப்பதற்கு அதிகாரம் அளித்தல் ஆகாது; அவ்வாறு செய்வதாயின் -
(அ) உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளாக இருப்பவர்களையோ இருந்தவர்களையோ அவ்வாறு அமர்த்தப்பெறுவதற்குத் தகுதி யுடையவர்களையோ கொண்ட ஓர் அறிவுரைக் குழுவும், மேற்சொன்ன மூன்று மாதக் கால அளவு கழிவுறுவதன் முன்பு அவ்வாறு காவலில் வைப்பதற்குப் போதிய காரணம் இருக்கிறது என்று தான் கருதுவதாக அறிக்கை அளித்திருக்க வேண்டும். வரம்புரையாக: இந்த உட்கூறிலுள்ள எதுவும் (7) ஆம் கூறின் (ஆ) உட்கூறின்படி நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டம் எதிலும் வகுத்துரைக்கப்படும் மேல்வரைக் கால அளவு கடந்த பின்னரும் ஒருவரைக் காவலில் வைத்திருக்க அதிகாரம் அளித்தல் ஆகாது; அல்லது (ஆ) (7) ஆம் கூறின் (அ), (ஆ) ஆகிய உட்கூறுகளின்படி நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட் சட்டம் ஒன்றன் வகையங்களுக்கு இணங்க அத்தகையவர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
- (5) தடுப்புக் காவலுக்கு வகை செய்யும் சட்டத்தின்படி பிறப்பிக்கப் பட்ட ஆணையைப் பின்பற்றி ஒருவர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் போது, அந்த ஆணையைப் பிறப்பித்த அதிகார அமைப்பு, அந்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களைக் கூடிய விரைவில் அவருக்குத் தெரிவித்தல் வேண்டும்; மேலும் அந்த ஆணையின்மீது உரையீடு செய்வதற்கு முன்பு வாய்ப்பினை அவருக்கு அளித்தல் வேண்டும்.
- (6) (5) ஆம் கூறிலுள்ள எதுவும், அந்தக் கூறில் சுட்டப்படும் ஆணை ஒன்றைப் பிறப்பிக்கும் அதிகார அமைப்பினை, பொதுநலனுக்கு எதிரானவை என அது கருதும் பொருண்மைகளை வெளிப்படுத்துமாறு வேண்டுறுத்துவ

தில்லை.

(7) நாடாளுமன்றம், சட்டத்தினால்-

(அ) தடுப்புக் காவலுக்கு வகை செய்யும் சட்டம் ஒன்றன்படி, (4) ஆம் கூறின் (அ) உட்கூறின் வகையங்களுக்கு இணங்க அறிவுரைக் குழுமத்தின் கருத்துரையைப் பெறாமலேயே மூன்று மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட கால அளவிற்கு ஒருவர் காவலில் வைக்கப்படலாகும் சூழ்நிலைகள் எவை என்பதையும் மற்றும் அதற்கான நேர்வுகளின் வகை அல்லது வகைகள் எவை என்பதையும்,

(ஆ) தடுப்புக் காவலுக்கு வகை செய்யும் சட்டம் ஒன்றன்படி எவ்வகையான அல்லது வகைகளான நேர்வுகளிலும் ஒருவர் காவலில் வைக்கப்படலாகும் மேல்வரைக் கால அளவு என்ன என்பதையும் மற்றும்

(இ) (4) ஆம் கூறின் (அ) உட்கூறின்படியால் ஒரு விசாரணையில் அறிவுரைக்குழுமம் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறை என்ன என்பதையும், வகுத்துரைக்கலாம்.

சுரண்டலைத் தடுப்பதற்கான உரிமை

உறுபு 23. மனிதரை வணிகப் பொருளாக்குதல், வலுக்கட்டாயமாக வேலை சுமத்துதல் ஆகியவற்றிற்குத் தடை:

- (1) மனிதரை வணிகப் பொருளாக்குதல், “பேகார்” வழக்கமும், அது போன்ற வலுக்கட்டாயமாக வேலை சுமத்தும் பிற வழக்கங்களும் தடை செய்யப்படுகின்றன. மேலும், இந்த வகையத்தின் மீறுகை எதுவும், சட்டப்படி தண்டனை குற்றச் செயல் ஆகும்.
- (2) இந்த உறுப்பிலுள்ள எதுவும் பொது நோக்கங்களுக்காக அரசு கட்டாயப் பணியைச் சுமத்துவதற்குத் தடையூறு ஆவதில்லை; மேலும், அரசு அத்தகைய பணியைச் சுமத்துசையில் சமயம், இனம், சாதி, வகுப்பு இவற்றை மட்டுமே அல்லது இவற்றில் ஏதொன்றையும் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு எவ்வாறான வேற்றுமையும் காட்டுதல் ஆகாது.

உறுபு 24. தொழிற்சாலைகள் முதலியவற்றில் சிறார்களை வேலையமர்த்தம் செய்தலுக்குத் தடை:

பதினான்கு வயதுக்குக் குறைந்த சிறார் எவரையும், தொழிற்சாலை அல்லது சுரங்கம் எதிலும் வேலையில் அமர்த்துதல் ஆகாது; மேலும் பிற இடர்மிகு வேலையமர்த்தம் எதிலும் ஈடுபடுத்துதலும் ஆகாது.

iii. மனித உரிமைக் காவலர்கள் தந்தை பெரியார்,
அண்ணல் அம்பேத்கர் - ஒப்பீடு
- முனைவர் அ. அந்தோனிகுருசு

1943, ஜனவரி 18, நீதிபதி ரானடேயின் சமுதாயத் தொண்டுகளைப் பாராட்டிப் பேசுவந்த அம்பேத்கர், மாமனிதர் யார்? என்று கேட்கிறார். அலெக்சாண்டர், சீசர் போன்ற மன்னர்களா? அவர்களது வீரசாகச வாழ்க்கை வரலாறு சமுதாயத்தைப் பாதித்ததில்லை, திருத்தியதில்லை, பக்குவப் படுத்தியதில்லை! நல்லொழுக்கப் பண்புகளும் அறிவுக் கூர்மை ஆற்றலும் கலந்த மேதமையில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று சொல்லத்தக்கவர்களா? ஆம்; என்றாலும் அப்படிப்பட்டவர்கள் உயர் மனிதர்கள் எனலாம். மாமனிதருக்கு மேலும் சில பண்புகள் தேவை. “சமூக நல இயக்கத்தால் மாமனிதர் உந்தப்பெற வேண்டும். சமுதாயத்தைத் தூய்மையாக்கச் சாட்டையாகவும், துப்புரவாளனாகவும் செயல்பட வேண்டும். இப்பண்புகளே மாமனிதரையும் உயர்மனிதரையும் பிரித்துக் காட்டுகின்றன”¹ இந்த வரையறையின்படி தமிழ்மண்ணில் வேரோட்டமான மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த தந்தை பெரியாரையும், மராட்டிய மண்ணில் புரட்சிகர மாற்றத்தை நிகழ்த்திய அண்ணல் அம்பேத்கரையும் மனித உரிமைக் காவலர்களான மாமனிதர்கள் எனலாம். இருவரும் இந்திய மண்ணில் மனித உரிமைப் பண்பாட்டை எவ்வாறு நிறுவினர் என்பதை ஆராய்ந்து அறிய முயல்வதே இவ்வாய்வுக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தோற்றுவித்த வாலாற்றுச் சூழல்

பெரியாரும் அம்பேத்கரும் கீழ்நிலை மத்தியத் தரவர்க்கத்தில் பிறந்தவர்கள். முன்னவர் சூத்திரர்; பின்னவர் ஆதிசூத்திரர் எனச் சாதிய சமூகத்தால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்கள். அந்தச் சாதிய இழிவகற்ற வாழ்வின் இறுதி மூச்சுவரை போராடியவர்கள். இருவரும் தனிநபர்கள்; என்றாலும் மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டிய இயக்கவாதிகள். ஏறத்தாழச் சமகாலங்களிலே வாழ்ந்தவர்கள். வைக்கம் வீரர் வாழ்ந்த காலம் 1879-1973. தலித்துகளின் விடிவெள்ளி வாழ்ந்தகாலம் 1891-1956.

சிறுவயதுப்பருவத்திலிருந்தே ஏற்றத்தாழ்வான படிநிலை கொண்ட சாதி - வர்க்க - பால் வேற்றுமைகளைப் பாராட்டுகிற சமுதாயம் ஏற்படுத்திய மன ஊமைக்காயங்களை ஏற்கிற பட்டறிவு இருவருக்கும் ஏற்பட்டது. காயங்களையும் வடுக்களையும் தாங்கள் தாங்க நேர்ந்தது போல இந்திய மண்ணில் வேறு எவருக்கும் நேரிட்டுவிடக் கூடாது என்பதனையே தங்களது வாழ்நாள் இலக்காக இருவருமே வரையறுத்துக் கொண்டார்கள்; சிந்தித்தார்கள்; பேசினார்கள்; எழுதினார்கள்; போராடினார்கள்.

திண்ணைப் பள்ளியில் படிக்கும் போது குடிநீர்க் குவளையை எச்சில் படாமல் தூக்கிக் குடித்த பிறகும், அதைத் தண்ணீர் தெளித்துக் கழுவி எடுத்துச் சென்ற வாத்திமகளது ஆசாரம், வாணியர், முசுலீம், வேதக்காரர் எனப் பிறர் வீடுகளில் தண்ணீர் குடிக்கத்தடை - மீறல், சாயபுவிட்டுத் தின்பண்டங்களை வாங்கித் தின்றதற்காகப் பத்தாம் வயதில் 15 நாள்கள் இரு கால்களிலும் விலங்குக்கட்டைப் பிணைத்துச் சுமந்த ஆறாவடு, காசிக்குப் போய்ப் பணம் தீர்ந்து பட்டினயால் துடித்தபோது, பார்ப்பனவர்கள் மடத்து வாசலில் எச்சில் இலையை வழித்துத் தின்றக் கசப்பான அனுபவம், கங்கைக் கரையில் நீத்தார்கடன் நிகழ்த்தவருவாரிடம் பிச்சை ஏற்றுப் பிண்டப் பொருள் வாங்கி உண்ட வெறுக்கத்தக்க நிகழ்வுகளின் நினைவு இவை போன்றவை ஈரோட்டுப் பெரியார் இராமசாமியைச் சிறுவப் பருவத்தில் புடம் போட்டன. 97 விழுக்காடு திராவிடர்களை மூன்றே விழுக்காடு பார்ப்பனர்கள் சமூகம், அரசியல், சமயம், பண்பாடு ஆகிய அனைத்தளவிலும் கருத்தியல் மேலாண்மையும், ஆட்சி அதிகார ஆதிக்கமும் செலுத்திய எதார்த்தத்தைக் கேள்விகேட்கச் செய்ய, சிந்திக்க வைத்தன.

அண்ணல் அம்பேத்கருக்கோ அவர் ‘மகர்’ என்னும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் தற்செயலாகப் பிறக்க நேர்ந்தமையால் இழிவுபடுத்தப்பட்ட காயங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து ஏற்பட்டன. “கடுமையான நீர் வேட்கைக்கு ஆளான நான் ஒரு நாள் பொதுக்குடி நீர் நிலையில் எவருக்கும் தெரியாமல் நீர் அருந்தினேன். நான் தண்ணீர் குடித்ததைக் கண்டுபிடித்துவிட்டனர். அதற்காக என்னை நையப்புடைத்தனர்.” “என்னுடைய ஆசிரியரால் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மாணவன் என்பதால் நான் கல்வி கற்பதை அவரால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. ‘நீ படிப்பது வீண்!’ என்று அவர் அடிக்கடி என்மனம் வருந்தும்படி சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்.”⁴

பூனாவின் தெருக்களில் தலித்துகள் நடந்து செல்லும்போது எச்சில்துப்ப மண்கலயத்தைக் கழுத்திலும், துடைப்பம் அல்லது மரக்கிளையை இடுப்பிலும் கட்டிக்கொண்டு நடக்குமாறு விதிக்கப்பட்ட சாதி இந்துக்களின் எழுதாத சட்ட நடைமுறை, வகுப்பறையின் மூலையில் கோணிப்பை மீது உட்காருமாறு ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட நிலை, தீட்டுக் கருதிச் சுவடிகளை ஆசிரியர்கள் தீண்டாமை, சாதி தெரிந்ததும் வண்டிக்காரன் குடைசாய்த்துக் குப்புறத் தள்ளிவிட்ட கொடுமை, முடிதிருத்துநரின் மறுப்பு, குடியிருந்த விடுதியிலிருந்து சாதி தெரிந்து விரட்டப்பட்ட பாதிப்பு, பரோடா அரசரின் இராணுவச் செயலராக இருந்தபோது ஊழியர்கள் கோப்புகளை மேசை மீது விட்டெறிந்து இழிவுசெய்த துன்புறுத்தல் போன்ற இழிவுபடுத்தல்களால் அவர் அடிமனம் முழுதும் காயப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறான அனுபவங்களே அரசமைப்புச் சட்டத்தின் மூன்றாவது பகுதியில் அடிப்படை உரிமைகளில் பகுதிப்பிரிவு மிமிஇல் “14. சட்டத்தின் முன் சமன்மை, 15. சமயம், இனம், குலம், பால், பிறப்பிடம் மற்றும் பிற காரணங்களால் வேற்றுமை பாராட்டல் தடுப்பு, 16. அரசாங்க அலுவல் வாய்ப்புகளில் சமவாய்ப்பு, 17. தீண்டாமை ஒழிப்பு, 18. (சாதி) பட்டங்கள் ஒழிப்பு” போன்ற அம்சங்கள் “சமன்மை உரிமை”களாக வரையறுக்க செயலறிவுத் தூண்டுதலாக இருந்திருக்கக் கூடும். தந்தை பெரியார் பங்கேற்ற வைக்கம் போராட்டம் போன்ற பல்வேறு போராட்ட வரலாற்று நிகழ்வுகளும், பல மாநாட்டுத் தீர்மானங்களும் தேசிய அளவில் சமத்துவ உரிமைச் சட்டமாக உருவாதலுக்கான பொதுக்கருத்தை உருவாக்கின.

கல்விப்பயிற்சி

தந்தை பெரியாருக்குப் பத்து வயதில் திண்ணைப் பள்ளிப் படிப்புடன் முறைசார் கல்வி முடிந்தது. அதற்குப் பிறகு அவர் சுயமாக வளர்த்துக் கொண்டது வாழ்க்கைக் கல்வியை; அனுபவக்கல்வியை. மண்டிக்கடைச் சிறுவணிகத் தொழிலறிவு, காங்கிரசு இயக்கத்தில் பங்கேற்றுப் பெற்ற இயக்கவழி நடத்தல் அறிவு, தலைமைப் பண்பு, ஆளுமைவளர்ச்சி, அறிவு ஆகியன பெரியாரது தன்னறிவை வளர்த்தன.

மேலும், சுயபடிப்பு, கேள்வியறிவு, திராவிடர் கழகத்தைத் தொடங்கிய பிறகு மேற்கொண்ட சுயமரியாதை சுற்றுப்பயணப் பிரச்சாரத் தயாரிப்புக்காகத் தன் முயற்சிப் படிப்பறிவு, மேடைகளில் சொற்பொழிவுக்காகவும், குடியரசு, விடுதலை போன்ற இதழ்களுக்காகவும், எழுதுவதற்குத் தயாரித்த கருத்துக்களுக்கான தருக்க அறிவு, ரஷ்யாவுக்குச் சென்றபிறகு உலகநாடுகளை நேரில் கண்டு வந்ததால் முதலாளித்துவம், தனிஉடைமை ஆகியவற்றுக்கு எதிராக அகண்டமாக்கிக் கொண்ட அறிவு ஆகியன அவரது கல்வித் தேடலின் முக்கிய பரிமாணங்களாகும் கடவுள் மறுப்பாளராகவும், நாத்திகராகவும் மாறுவதற்கு முன்னால் கடவுளைப் பற்றிய தத்துவத் தேடலும் அவரது வாழ்வின் பெரும்பகுதி முழுவதும் தொடர்ந்தது. “தமது 50 வயதுவரை (1929) கடவுள் பற்றுக்கான சான்றுகளை வெளியிட்டுள்ளார். கடவுளை வைத்து மற்றவர்களை ஏமாற்றும் சமயாச்சாரியார்களைச் சிறுவயது கொண்டே எதிர்த்து வந்தாலும், 1929 வரை மறுத்ததாக ஆதாரம் இல்லை” என்ற கூற்று கடவுள் மறுப்பாளராக மாறும்வரை அறிவுத்தேட்டம் அவரிடம் பகுத்தறிவுரீதியில்

அமைந்ததை மெய்ப்பிக்கிறது. பழுத்த நாத்திகராக அவர் பரிபக்குவம் பெறுமுன் ஆர்.ஜி. இங்கர்சால் (1833-1899) நீட்சே (1844-1900) பெட்ரண்ட்ரஸ் (1872-1970) போன்ற பகுத்தறிவாளர்களது தத்துவக் கருத்துக்களைக் கற்றுத் தம்மை வளர்த்துக் கொண்டார்.⁷ பெரியார் சுயகல்வி மூலம் தம்மை வளர்த்துக் கொண்ட பகுத்தறிவு மேதை.

தம் தந்தை ஊக்குவிப்பால் மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிப் படிப்பும் பரோடா மன்னரின் உதவியால் பம்பாயில் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் பி.ஏ. படிப்பும் அமெரிக்கக் கொலம்பியப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ., சமூகவியல், வரலாறு, தத்துவம், மாந்தவியல், அரசியல் படிப்பும், இலண்டனில் எம்.எஸ்.டி.எஸ். பட்டங்களும் அம்பேத்கரது முறைசார் கல்வித் தேர்ச்சிகளாயின. தொடர்ந்து அமெரிக்காவில் சட்டப்படிப்பு முடித்து முனைவர் பட்டமும் பெற்றார். உலகின் தலைசிறந்த மேதைகளில் ஒருவராக அம்பேத்கர் திகழ்கிறார்; உலகின் தலைசிறந்த பகுத்தறிவாளர்களில் ஒருவராகப் பெரியார் விளங்குகிறார். “மகர்சாதியினருள் ஒரு விழுக்காடு கூட எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இல்லாத பின்புலத்திலிருந்து வந்தும், நியூயார்க் கொலம்பியப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பிஎச்.டி. பட்டமும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் டி.எசி. பட்டமும் பெற்ற பெருமைக்குரியவர் அம்பேத்கர்.”⁸

வருண - சாதிய ஆதிக்க எதிர்ப்பியக்க உருவாக்கம்

பெரியாரும் அம்பேத்கரும் வரலாற்றுச் சூழலின் வெளிப்பாட்டுத் தோன்றல்கள். தமிழ்நாட்டிலும், மகாராட்டிரத்திலும் முறையே திராவிட இயக்கமும், தலித் இயக்கமும் நிறுவக் காரணமானவர்கள்; வருண சாதி மத அடிமை வரலாற்றை மாற்றி, வரலாற்றை முன்னெடுத்துச் சென்ற மாமனிதர்கள். அவர்களுக்கு உந்துதலாகவும் அறைகூவலாகவும் இந்தமனித உரிமையைப் பாழ்படுத்திய சமூக - அரசியல் - சமய பண்பாட்டு எதார்த்தங்கள் சில வருமாறு:

1. கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் பார்ப்பனர்களது ஆதிக்கம். 3 விழுக்காடு பார்ப்பனர்கள் 94 % அரசாங்க ஆட்சித் தலைமைகளில் இருந்தனர். (1904) சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரியாகப் பதிவு செய்து 650 பேர்களில் 450 பேர் பார்ப்பனர்கள். மகாராட்டிரத்தில் உயர் பதவிகள் அனைத்திலும் பிராமணர், சத்திரியரே இடம் வகித்தனர். காங்கிரசு பேரியக்கத் தலைமையின் உயர்பதவிப் பொறுப்பு வகித்தோருள் பெரும்பாலோர் பார்ப்பனர்களே.
2. தனிப் பார்ப்பன மொழிப் பாணி, அக்கிராகரக் குடியிருப்பு, தனி உணவு விடுதி, உடைமை உரிமை, கல்வி உரிமை ஆகியவற்றால் காஞ்சிபுரம், சென்னை, திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற இடங்களில் அதிகாரம் பெற்றிருந்தவர்கள் பார்ப்பனரே! இதுபோலவே மகாராட்டிரத்தில் பேஷ்வாக்கள் ஆட்சியில் அதிகார ஆதிக்கம் செலுத்தினோர் பார்ப்பனர்களே.
3. இடது சாரி இயக்கம் 1925இல் தொடங்கும் முன்னரே தமிழ்நாட்டில் வேளாளர் சங்கம், வன்னியர் குல சத்திரியர் சங்கம், நாடார் சங்கம் முதலியன வேருன்றியிருந்தன. அதுபோல் மகாராட்டிரத்திலும் சோம்வன்சி ஆரிய சத்திரிய ஒன்யர்வர்த்தச் சமாஜ், குர்னி சத்திரிய சமாஜ், மராட்டாசமாஜ் போன்ற சாதிச் சங்கங்கள் இருந்தன.⁹ இவ்வாறான அநீதிச் சமுதாயப் படிநிலை இறுக்கச் சூழல்களே தளையறுப்புக்கான கட்டாய வரலாற்றுத் தேவையை உண்டாக்கி, மனித உரிமைகளை நிலைநிறுத்தத் தூண்டுதலாயின.

இயக்கச் செயல்பாட்டு ஒப்புமை

- அ. பெரியார், அம்பேத்கர் ஆகியோர் சுயமரியாதை இயக்கமாகிய திராவிட இயக்கம், தலித் இயக்கம் ஆகியவற்றில் நிலைப்பாடு கொண்டு வைதிகப் பார்ப்பனிய மதம், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கடவுள்கள் ஆகியவற்றைப் பகுப்பாய்வும், திறனாய்வும் செய்து இந்து மதத்தை

மறுத்தனர்; எதிர்த்தனர். அதன் ஆதிக்க அம்சங்களையும் அடிமைப்படுத்தும் அடிப்படைகளையும் அம்பலப்படுத்தினர்.

ஆ. இந்துமதம், சமத்துவம் என்கிற அடிப்படை உரிமை மறுப்புத் தன்மையைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இதனால் பெரியார் தலித் மக்களை இசுலாம் மதத்திற்கு மதமாற்றம் செய்யப் பரிந்துரைத்தார். அம்மதம் சாதாரண மனிதரால் தொடங்கப்பட்டது. சகோதரத்தன்மை கொண்டது, ஒரே கடவுளைக் கொண்டது; இறைவனுக்கு உருவமில்லை என்பது, சாதி வேற்றுமை இல்லாதது, ஆரிய மதமில்லாதது ஒற்றுமை கட்டுப்பாடு கொண்டது”¹⁰ ஆகிய நலமான கூறுகளைப் பெரியார் கண்டு ஆதரித்தார். ஆனால் அம்பேத்கர் முசுலீம்களது மத அடிப்படை வாதப் போக்கு முசுலீம் - முசுலீம் அல்லாதவர் என்கிற பாகுபாட்டை ஏற்படுத்துவதை விமர்சனம் செய்தார். “முசுலீம் சமுதாயத்தில் அடித்தட்டிலுள்ளவர்கள், பெண்கள் ஆகியோருக்குச் சமதகுதியைத் தர மறுக்கும் சில இஸ்லாமிய நெறிகளை அம்பேத்கர் விமர்சித்தார். மற்றொரு புறம்... முசுலீம் செல்வந்தர்கள் பலர் தலித் மக்களை நிலப் பிரபுத்துவச் சுரண்டலுக்கு உள்ளாக்குவதை அவர் கடுமையாகச் சாடினார். அதே சமயம் தலித் இயக்கத்தைத் தொடங்குவதற்குச் சமுதாயத்தில் வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தமைக்காகவும் பொருளுதவி வழங்கியமைக்காகவும் சில முசுலீம் செல்வந்தர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் அம்பேத்கர் நன்றி கூறத் தயங்கவில்லை.”¹¹ அம்பேத்கர் தலித் மக்கள் கண்ணோட்டத்திலிருந்தும், பெண்ணிய நிலைப்பாட்டிலிருந்தும் பகுப்பாய்வு நோக்கிலும், விமர்சன அணுகுமுறையிலும் மதிப்பீடு செய்துள்ளார். பெரியார் கோட்பாட்டு ரீதியில் நலமான கூறுகளை மட்டும் கவனத்தில் கொள்கிறார்.

இ. கிறித்தவ மதக் கோட்பாடு சமத்துவத்தை வலியுறுத்தினாலும், நடைமுறையில் கிறித்தவரிடம் சாதிவெறி நிலவுவதை இருவருமே சுட்டிக்காட்டி விமர்சித்தனர். கிறித்தவ சமயத்திலும் ‘நாயுடு கிறித்தவன், நாடார் கிறித்துவன், பார்ப்பனக் கிறித்துவன் என்ற பாகுபாடுகள் இருக்கின்றன’ என்று பெரியார் சுட்டிக்காட்டினார். “நடைமுறையில் கிறித்தவர்கள் இயேசுவின் இலட்சியங்களையும் மதிப்பீடுகளையும் பின்பற்றாது இருப்பது தந்தை பெரியாருக்கு கிறித்தவ மதத்தின் மட்டில் ஒரு எதிர்ப்பையும் வெறுப்பையும் தந்திருக்கிறது.”¹² அம்பேத்கரிடமும் இந்த உணர்வுப் பிரதிபலிப்பே காணக் கிடக்கிறது. அவர் சமயம் மாறியவர்கள் நிலைகுறித்து சைமன் குழுவிடம் வழங்கிய அறிக்கையை மேற்கோள் காட்டி விமர்சனம் செய்கிறார். கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறிய பிறகும் இந்து மனோபாவம், சமுதாயச் சட்டத்தால் இழிவுநிலை, சாதிக் கிறித்தவர் வெறுப்பு, இந்துமத தாழ்த்தப்பட்டோரின் மீது வெறுப்பு, சாதியத் தன்னலக்காப்பு, பஞ்சமர், பறையர் என இழிவுப்பெயரால் அழைத்தல், சமூகவிலக்கம், அடிப்படை உரிமைகோரினால் கோப எதிர்ப்பு, மாதா கோவிலுக்குள் தீண்டாமைத் தடுப்புச்சுவர், புனிதச் சடங்கில் ஒதுக்கப்படல், கிறித்துவக் கல்வி நிறுவனத்திலும் வாய்ப்பு மறுப்பு, உயர்சாதிக் கிறித்துவ சமூகத்தகுதி கோரல் போன்ற நடைமுறைகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார். “கிறித்துவ சமயப் பரப்பாளர்கள், ஏராளமானோரைக் கிறித்துவ சமயத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்களேயன்றி, மதம் மாறியவர்களின் பழைய மூடநம்பிக்கைகளை வேரறுக்க உறுதியான போராட்டத்தை அவர்கள் ஒருபொழுதும் நடத்தவில்லை” என்ற அண்ணலின் விமர்சனம் இன்றும் நடைமுறைக்குப் பொருந்துவதே! இன்று தலித் பிணத்தின் மீது கல்லெறிகிற அளவு கிறித்தவரிடம் சாதிவெறி நீடித்து நிலவுகிறது.

- ஈ. பார்ப்பனர்கள், ஆங்கிலேயர்களது கைக்கூலிகளாக இணைந்து செயல்பட்டதை இருவரும் சுட்டிக்காட்டினர்.
- உ. காங்கிரசுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு இருவருமே ஆங்கிலேயரிடம் கோரினர்.

மாற்றத்துக்கான அணுகுமுறைகள்

பெரியார் பகுத்தறிவுநோக்கு, கடவுள் மறுப்பு, சாதி ஒழிப்பு, சுயமரியாதை கடைப்பிடிப்பு, சமத்துவ நடப்பு ஆகியவற்றை அறிவுறுத்தினார். “சமதருமம், சமஈவு, சமஉடைமை, சமஆட்சித் தன்மை, சமநோக்கு, சமநுகர்ச்சி, சமஅனுபவம்”¹³ என்பவற்றை நிறுவுவதே பெரியாரின் இலட்சியக்கனவு. அதற்குப் போராட்ட அணுகுமுறையைப் பெரியார் கடைப்பிடித்தார். “கற்பி! ஒன்றுசேர்! புரட்சிசெய்” என்கிற அணுகுமுறையை அம்பேத்கர் செய்து காட்டினார். பார்ப்பனீயம், முதலாளித்துவம் ஆகிய இருவேறு அமைப்புகளையும் தகர்ப்பதில் இருவரிடையே கருத்தொற்றுமை இருந்தது.

வைக்கம் போராட்டத்தைப் பெரியாரும் பின்னர் அவர் துணைவி நாகம்மையும் தொடர்ந்து நடத்தினர். அனைத்துச் சமூக மனித உரிமைகளைப் பறித்து இழிவு செய்தலை நியாயப்படுத்தும் மனுதர்மசாத்திரத்தை எரித்துப் பெரியார் சிறை சென்றார். படிநிலைச் சமூக நிறுவன அமைப்பைக் கட்டிக் காக்கும் இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய காப்பியங்களையும், புராணக் கட்டுக்கதைகளையும் கொளுத்த வேண்டிய நியாயங்களைப் பெரியார் பிரச்சாரம் செய்தார். “புராண இதிகாசங்களை வைத்த மக்களை மூடநம்பிக்கை கொண்ட காட்டுமிராண்டிகளாக்கித் தம்மை மேல்சாதியாகவும் நம்மைக் கீழ்ச்சாதியாகவும் நம்மையே ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்து விட்டான் என்பதல்லாமல் இந்தக் கற்பனைகளால் நமக்கு ஏற்பட்ட பலன் என்ன?”¹⁶ என்பது பெரியாரின் சிந்தனை வினா.

புராண இதிகாசங்களில் கடவுளர் பற்றிப் புனைந்து எழுதப்பட்ட ஆபாசங்களை அம்பேத்கரும் அம்பலப்படுத்தினார். இளமையில் அவர் வடமொழிப் பண்டிதர்களின் துணைகொண்டு கற்ற சமசுகிருதம் அதற்கு உதவியது. “மனுநீதியின் பெயரால் பல நூற்றாண்டுகளாக நாங்கள் நசுக்கப்பட்டு வருகிறோம். இந்த அநீதியின் அடையாளமாக அது இருப்பதால்தான் அதைக் கொளுத்தினோம். இந்த மனு ஸ்மிருதியின் கட்டளையின்படிதான் கொடிய வறுமையில் தள்ளப்பட்டோம்”¹¹ என்றார் அம்பேத்கர். முன்னோர்கள் சொன்னார்கள்; முன்னோர்கள் பின்பற்றினார்கள் என்று சொல்லிச் சொல்லியே பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் கடவுள் என்ற பெயரால் கற்பிதம் செய்யப் பட்டிருப்பதைப் பெரியார் நிராகரித்தார்; கண்டித்தார்; எதிர்த்தார்.

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் வழிபாட்டுரிமை, விரும்பிய சமயத்தைப் பின்பற்றும் உரிமை ஆகியன அடிப்படை உரிமைகளாக உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளன. பகுதி 3, பகுதிப்பிரிவு 5 “சமய சுதந்திர உரிமை” எண் 25 மன்னராட்சி மற்றும் சமயம் தழுவ, மேற்கொள்ள, பயில மற்றும் பரப்ப சுதந்திரம்”¹⁸ பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இந்து மதத்தில், “மிருகப் புணர்ச்சி, சுயப்புணர்ச்சி, மகப்புணர்ச்சி, சகோதரிப் புணர்ச்சி, சிஷியனுடன் புணர்ச்சி, குருபத்தினியுடன் புணர்ச்சி, இராட்சதர்களுடன் புணர்ச்சி என்பது போன்ற கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்பிக்கப்பட்டவர்களே தேவர்களும் கடவுள்களும்”¹⁹ என்று பெரியார் தெளிவுபடுத்தினார். இவ்வாறு மக்களது பகுத்தறிவை வீழ்த்தி தவறான நம்பிக்கையைப் பரப்பினமையால் அறியாமையில் மூழ்கியிருக்கும் தமிழர்களது மனச்சுதந்திரம் பறிபோவதைப் பெரியார் மனித உரிமை மீறலாகவே எண்ணியிருக்க வேண்டும். திணைவழிப் பண்பாட்டு மரபின் வழிவந்த தமிழர்கள் உருவமற்ற கடவுளை வழிபட்டவர்கள், அவர்களது சமயநெறியில் இழிவும், கயமையும், கேடும் விளைவிக்கும் கட்டுக்கதைகள் புகுத்தப்படுவதை எவ்வாறு பெரியாரால் எதிர்க்காமல் இருக்க முடியும்?

வழிபாட்டுரிமையைவிட வாழ்வுரிமையைப் பெரியாரும் அம்பேத்கரும் பெரிதாக மதித்தனர். கடவுளின்றி வாழ்ந்துவிடலாம்; ஆனால் ஒழுக்கமின்றி வாழமுடியாது என்றார் பெரியார். அறநெறியின்றி வாழ இயலாது என்றார் அம்பேத்கர்; அவர் கடவுள் இருந்த இடத்தில் பௌத்த நெறிகளை முன்வைத்தார். கோவில் நுழைவுப் போராட்டத்தை இருவரும் நடத்தினர், சமவுரிமை மறுக்கப்படுகிறது; மனித உரிமை பறிக்கப்படுகிறது என்பதால்! “கடவுளை வணங்குவதைவிட வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமானவற்றைத் தேடுவதுதான் சிறந்தது” என்றார் அம்பேத்கர். “பசித்துக் கிடக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு மக்கள் பக்திவலையிலோ, வழிபாட்டுரிமை மரபுகளிலோ, தம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற சிந்தனையிலோ சிக்கிக் கொள்ளக் கூடாது. உங்கள் தலைவிதி இது என்று எண்ணி அடங்கி அமைதியாக இருக்காதீர்கள். உங்கள் இழிநிலையை ஆண்டவன் கட்டளை என்று கருதாதீர்கள்... மூடபக்தி ஒருவரது செயல்படும் உணர்வைக் குன்றச் செய்து கோழைகளாக்கி விடுகிறது. எளிதில் எதற்கும் பணிந்து போகும் நிலைக்கு ஆளாக்கிவிடுகிறது”²¹ என்றார். நான் பிள்ளையாரை உடைப்பதும், இராமனைத் தூளாக்குவதும், இராமாயணத்தைச் சாம்பலாக்குவதும் எதற்காக? இதைப்போன்ற ஆபாசங்கள் விஞ்ஞானிகள் நிறைந்த நாட்டில் இல்லாததை உணர்ந்ததால்தான்”²² என்றார் பெரியார். இந்திய மக்கள் அறிவியலில் வளராமல் கிடப்பதற்கும் அறிவியல் மனோபாவமற்றவர்களாக மழுங்கிப்போய் இருப்பதற்கும் இந்துமதம் மக்களைப் பலவகைகளிலும் மழுங்கடித்திருப்பதை இருவரும் உணர்த்தினார்கள். அதேசமயம், “கிரேக்கப் பெண் தெய்வம் டெமிட்டர் ஒரு குழந்தையிடம் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட மாபெரும் சக்தியை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காக அன்றாடம் எவ்வாறு அக்குழந்தையை நெருப்பில் நிறுத்தி வந்தாள்”²³ என்ற கிரேக்கத் தொன்மக்கதையை மேற்கோள் காட்டிய அம்பேத்கர் பகுத்தறிவுத் தீயால் வளரும் தலைமுறையைப் புடம்போட வேண்டும் எனப் புரிய வைத்தார்; தொன்மக் கதையின் புரட்சி அம்சத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் முகப்புரையில் இந்தியா “சமயச் சார்பற்ற நாடு” என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பொருள் என்ன? மத்திய அரசோ, மாநில அரசுகளோ எந்தக் குறிப்பிட்ட மதத்தையும் அரசு மதமாக ஏற்று இயங்கமாட்டா என்பதே! ஆனால் பல்வேறு சமயம் சார்ந்த மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசியல் தலைவர்கள் பலரும் அரசியலில் மதத்தைக் கலந்து, தங்களைப் பெரும்பான்மை இந்துக்களின் பிரதிநிதி என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது நடைமுறையாகிவருவது மனித உரிமை மீறல் செயல். அதேசமயம் சமயச்சார்பின்மை என்கிற கொள்கை ஒருவர் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள ஆத்திகராகவோ, கடவுள் நம்பிக்கையற்ற நாத்திகராகவோ, கடவுளைப் பற்றிக் கவலைப்படாத பகுத்தறிவுவாதியாகவோ வாழ்வதற்கான மனச்சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது என்பதே இந்தச் சட்டவாசகத்தின் சிறப்பம்சம்.

ஒருபுறம் கடவுளை வழிபட்டுக்கொண்டே மறுபுறம் ஒழுக்கக் கேடர்களாக நடப்பது, சுரண்டல் செய்வது, தீண்டாமை, சாதியம் ஆகியன கடைப்பிடிப்பது, கோவில் நிறுவனம் மூலம் உண்டியல் வைத்து நிரப்பித் தங்கள் வாழ்வுரிமையைத் தக்கவைத்துக் கொண்டே, கோவில் வாசலில் பிச்சை எடுக்கும் வறியோரைப் புறக்கணிப்பது, மக்களைச் சுரண்டிக் கொள்ளையடித்த பணத்தில் ஒருசிறு பகுதியை உண்டியலில் காணிக்கை செலுத்திவிட்டால் பாவம் தீரும் என நம்புவோருக்கான கழுவாய்ப்பெற வழிவகை அமைத்திருப்பது, பெண்ணடிமைத்தனம், வர்க்க வேறுபாடு போன்ற இழிவுகளை மதம், கோயில், மடம், மதபீடம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நிலைநிறுத்திக் கட்டிக்காப்பது போன்ற மனித உரிமை மீறல்களையே பெரியாரும் அம்பேத்கரும் கண்டித்தனர்; அவற்றுக்கு எதிரான கலகங்கள் செய்தனர்; மக்களை ஒழுங்கிணைத்து இயக்கமாக்கிக் கிளர்ச்சிகள் செய்தனர்; மூடநம்பிக்கைக்குக் காரணமானவற்றைத் தலைகீழாக்கினர்; அறச்சினம் கொண்டு கொதித்து எழுந்து போராடினர். கடவுளையும், கோயிலையும், மதநூல்களையும், புராணங்களையும்,

இதிகாசங்களையும், புனிதம் என்ற பெயரால் காப்போம் என்று வன்முறைகளால் ஆதிக்கத் தாக்குதல்களைத் தொடுத்தவர்களது அறைகூவல்களைப் பெரியாரும் அம்பேத்காரும் துணிச்சலாக எதிர்கொண்டதையே அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறுகள் காட்டுகின்றன.

பெண்ணுரிமைக்கான சிந்தனைகளும் செயல்பாடுகளும்

ஆணாதிக்கமே பெண்ணடிமைத்தனத்தை உருவாக்குகிறது என்பது குறித்த ஆழமான சிந்தனைப் பகிர்வே பெரியார் எழுதிய ‘பெண் ஏன் அடிமையானாள்?’ என்கிற நூல். காதல், திருமணம் ஆகிய மரபுகளையும், கற்புக் கொள்கையையும், விதவைநிலை, தேவதாசிமுறை ஆகிய வழக்க முறைகளையும், கேள்விக்குட்படுத்தி வாழ்வுரிமையைப் பறிக்கும் அனைத்து அம்சங்களையும் எதிர்த்தும் மறுத்தும் கேள்விக்கு உட்படுத்தியும் புதுவாழ்வுக்கும், மகளிர் மறுவாழ்வுக்கும் பெரியார் வழிவகுத்தார். ஆடை அணி மோக ஒழிப்பு, பெண் கல்வி, பெண்ணுக்குச் சொத்துரிமை, புரோகித மண ஒழிப்பு, பொருந்தாமணமுறிவு, சாதி ஒழித்த மணத்தேர்வு, சுயமரியாதைத் திருமணம், சிக்கனத் திருமணம், கட்டுச்செட்டான குடும்பத்துக்கான கருத்தடைமுறை, தேவதாசிஒழிப்புச் சட்டம் போன்ற எண்ணற்றச் செயல்திட்டங்களைச் சுயமரியாதை இயக்க நடவடிக்கைகள் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தச் செய்தார் பெரியார். சமூக ஈடுபாடு, போராட்ட மாற்றம் ஆகியவற்றில் கணவனுடன் மனைவியும் சமமாக, இணையாக இணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதை வாழ்ந்து காட்டினார். வைக்கம் போராட்டத்தில் பெரியார் சிறை வைக்கப்பட்ட பிறகு அவர் துணைவி நாகம்மையார் போராட்டத்திற்குத் தலைமை ஏற்று நடத்திய நிகழ்வே சான்று.

பெரியாரைப்போல் அம்பேத்கர் அவருடைய முதல் மனைவி இரமாபாயை இயக்கச் செயல்பாடுகளுக்கு உடன் அழைத்துச் செல்லவில்லை. அண்ணல் நடத்திய போராட்டங்களுக்கோ, மாநாடுகளுக்கோ அவர் தம் துணைவியும் பங்குபெற ஊக்குவிக்கவில்லை. அம்பேத்கர் தலைமைத் தாங்கிய ஒரு மாநாட்டுக்குத் தம்மையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு அவர் அடம்பிடித்துச் சச்சரவே நடத்தும் அவர் இணங்கவில்லை. இரமாபாய் கல்வி அறிவற்றவராக இருந்தமை இதற்குக் காரணமாக இருக்கக்கூடும். காலப்போக்கில் இந்தக் குறையினை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது. அம்பேத்கர் தம் சமூகத்துப் பெண்களை நன்கு தூய்மையாக உடுத்துமாறும் அணிமணி அணியுமாறும் கோரினார்; சமூகத்தில் சுயநன்மதிப்பும், மனித மாண்பும் பெறாத தோற்றமுள்ளவர்களாகவும், வாழ்க்கைத் தரத்தில் பிறருக்குச் சமமாக உயரமுடியாதப் பொருளாதார நிலையில் வாழ்வதற்கான இழிவான தொழில்களில் தள்ளப்பட்டிருப்பவர்களாகவும் இருப்பதற்குக் காரணமானவற்றை ஒழித்துக் கட்டுமாறு அறிவுறுத்தினார்; வறுமையிலும் பரத்தையராக மாறாமல் சுயமரியாதையுடன் வாழ்ந்த அடித்தட்டு மகளிரைப் பாராட்டினார்; திருமணம் செய்து கடனாளியாகி வாழ்க்கையைச் சுமையாக்கிக் கொள்ளாமல், தக்க வயது வரும்வரை திருமணத்தைத் தள்ளிப் போடுமாறு வற்புறுத்தினார்; பாலுறவுத் தொழிலில் தள்ளப்பட்ட பெண்களிடம் பிழைப்பதற்கு ஆயிரம் வழிகள் உள்ளன. விதியை மாற்றிக்கொண்டு, அத்தொழிலை விட்டொழித்துவிட்டுத் திருமணம் புரிந்து வாழ வருமாறு அறைகூவல் விடுத்தார். “குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கொடுங்கள்; வாழ்க்கையின் நோக்கம் இதுதான் என அவர்களுக்குக் காட்டுங்கள்; அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்னும் உணர்ச்சியை ஊட்டுங்கள்; தாழ்வு மனப்பான்மையை நீக்குங்கள் என்றெல்லாம் 1942 நாகபுரி பெண்கள் மாநாட்டில் அறிவுறுத்தினார் அம்பேத்கர்.”²⁴ இந்துப் பெண் மணமுறிவுக்கான சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வர முயன்றார். அது தோற்கடிக்கப்பட்ட போது சட்ட அமைச்சர் பதவியைத் துறந்தார். பெரியார் திராவிடப் பெண்களுக்கான சமூக விடுதலைச் செயல் திட்டங்களை நிறைவேற்றப் போராடினார்; அம்பேத்கர் தலித் பெண்களை இலக்குமக்களாகக் கொண்டு அவர்கள் விடுதலைக்குப் பாடுபட்டார். நலிந்தப் பெண்களிலும் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு, ஓரங்கட்டப்பட்ட பெண்களின் மறுவாழ்வில் சிறப்புக்கவனம்

செலுத்தி, அவர்களுக்கான உரிமை வாழ்வு வாழ இருவரும் காட்டிய ஈடுபாடு மாமனிதர்களது தனித்துவப் பண்பு நலன் எனலாம்.

மனித உரிமைப் பண்பாட்டு உருவாக்க முன்னோடிகள்

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று 50 ஆண்டுகளாகிவிட்டன. உலகில் அதிகமான முறை அரசமைப்புச் சட்டம் திருத்தப்பட்டுள்ளது இந்தியாவில்தான். உரிமைகள் எல்லோருக்கும் உத்தரவாதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதற்காக, மனித உரிமைகள் எவருக்கெல்லாம் மறுக்கப்பட்டனவோ அவர்களுக்கெல்லாம், குரல் அற்றவர்களுக்கெல்லாம் குரலாக விளங்கியவர்கள் பெரியாரும் அம்பேத்கரும். இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்திலும் அகில உலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்திலும் அடிப்படை மனித உரிமையில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுதலாகவே தொடங்குகிறது. “மானிடரின் உள்ளார்ந்த மாண்பும் சமத்துவமும் பிரிக்க இயலாத உரிமைகளுமே உலகின் சுதந்திரம், நீதி, அமைதிக்கான அடித்தளங்களாகும்”³⁵ என்பது அகில உலக உரிமைப் பிரகடன முகப்புரையில் தொடக்கமாகிறது.

மனிதர் மனிதராக வாழக் கட்டாயமாகத் தேவைப்படும் பிறப்புரிமைகள் அவை மறுக்கப்படுவோருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கான போராட்ட வாழ்வே பெரியாருக்கும் அம்பேத்காருக்கும் உரிய வாழ்வாயின. மனித உரிமைப் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதே இருவரது வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களாக இருந்தன. சமத்துவம் அனைத்தளவிலும் நிலைபெறச் செய்தல், இனம், மொழி, சாதி, பால் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான பாகுபாடுகளைக் களைதல், விரும்பியதைத் தெரிவு செய்து கொள்ளும் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துதல், நீதிமன்றத்தின் வாயிலாக அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் ஆகிய வாழ்வுரிமைகளுக்குப் பெரியார் குரல் கொடுத்தார்; சிந்தித்தார்; பிரச்சாரம் செய்தார்; போராடினார்; சட்டவடிவம் தரக்கோரினார். அம்பேத்கர் அரசமைப்புச் சட்டமாக உருவாக்கினார். ஆனால் ஒரு வாடகைக் குதிரைபோல் தமது விருப்பத்துக்கு மாறாகவே செய்ய நேர்ந்தது. அதனால் அரசமைப்புச் சட்டத்தைக் கொளுத்தும் முதல் ஆளாக இருக்க வேண்டுமென வருந்தினார். 1953 செப்டம்பர் 2ஆம் நாள் மாநிலங்கள் அவையில் பேசும்போது அந்த அரசமைப்புச் சட்டம் தமக்கு வேண்டாம் என்றார்.

நோபெல் பரிசு பெற்ற பொருளியல் வல்லுநர் குன்னார் மீர்தால் மனிதரது தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம், கல்வி மருத்துவம், பொழுதுபோக்கு ஆகியவை அடிப்படைத் தேவைகள் என்றார். அவற்றை அடைந்தால்தான் உயர் மனிதத் தேவைகளை ஒரு மனிதர் அடைய முடியும். சுயமரியாதையைப் பெரியார் ஒவ்வொரு மனிதரும் பெறத்தக்க உயர்பண்பு என்றார். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படையான தத்துவமும் கடைசி எல்லையும் மனித சமுதாயத்திலே, பொருளாதாரத்திலே வாழ்க்கைத் தரத்திலே, எதிலேயும் பேதம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்றார் பெரியார். “சுயமரியாதை என்பது வாழ்வின் உயிரணை அம்சமாகும். சுயமரியாதை இல்லாவிட்டால் ஒரு மனிதன் பூஜ்யம்தான்”³⁷ என்றார் அண்ணல். ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் உரிய சுயதகுதி, சுயமாண்பு, சுயநன்மதிப்பு, சுயமரியாதை ஆகியவற்றுக்குரிய அங்கீகாரம் சட்டரீதியில் வழங்கும் போதுதான் மனித உரிமை ஒரு பண்பாடாக உருவாகும் என்று இருவரும் கருதினர்.

இந்திய ஜனநாயக உரிமை என்பது அரசின் பங்கேற்பில் எல்லாப் பிரிவு மக்களுக்கும் உரிய மக்கள் தொகை வீதாசாரத்துக்கேற்ற பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதில் சமத்துவம் நிலைநாட்டப் பெறுதலாகும். ஆனால் இந்தியாவில் முரண்பாடே நடைமுறையாகியுள்ளது. “சனநாயகம், சுதந்திரம் என்பவைகள் அயோக்கியர்களுக்கு அதிக வசதியையும், யோக்கியர்களுக்கு மிகுதியான கேட்டையும்தான் அளித்து வருகிறது.”³⁸ என்று சாடினார் பெரியார். சமத்துவநிலை உருவாக வேண்டுமென்றால், அதிகாரம் மறுக்கப்பட்ட மக்கள் அதைக் கைப்பற்றுவதே ஒரே வழி என்றார் அம்பேத்கர். “எவ்வகையான முன்னேற்றத்துக்கும் அரசியல் அதிகாரமே திறவுகோலாகும்.”³⁹ இந்த அதிகாரத்தைத் தலித் மக்கள், பழங்குடியினர், பெண்கள்,

ஏழை எளிய மக்கள் கைப்பற்றாவிடில் மனித உரிமை நிலவும் சனநாயகமாக இராது என்றார் அவர். “நமக்குச் சனநாயகம், சுதந்திரம் வந்துவிட்டதென்று கூறுகிறார்களே, அன்று சூத்திரனாக இருந்தவன் இன்றைக்குக் கூலிவேலை செய்கிறான். பலசாதியும், மதமும் கொண்ட மக்களை உடைய நாட்டில் சனநாயகம் யோக்கியமாய், நாணயமாய் இருக்க முடியாது. பொதுவாகச் சனநாயகம் கையில் வலுத்தவன் நாயகமாகத்தான் இருக்கமுடியும்”³⁰ என்றார் பெரியார்.

இறுதி இலட்சியம்

மனித மயமாக்கப்பட்ட புது யுகத்தை - புதிய சமுதாயத்தை - சமதர்ம உரிமையும் சகோதரத்துவமும் நிலவும் புது உலகைப் படைக்க வேண்டும் என்பதே மனித உரிமைக் காவலர்களான பெரியார் - அம்பேத்கர் இருவரது இறுதி இலட்சியம் எனலாம். ஆனால் சமுதாயம் உயர்ந்தவன் X தாழ்ந்தவன், பணக்காரன் X ஏழை, ஆண் X பெண், முதலாளி X தொழிலாளி, அறிவு உழைப்பாளி X பாட்டாளி, ஆரியன் X திராவிடன் என்றெல்லாம், முரண்களின் எதிரெதிர் இணைகளின் மொத்த அமைப்பாக இருந்து வருகிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை இந்து மதத்தின் அநீதிமிகுந்த அனைத்து ஆதிக்க அம்சங்களையும் சன்னஞ் சன்னமாக அழித்தால்தான் மனித உரிமைக்கு எதிரான அநீதிகள் களையப்படும். அதற்கு புரட்சி ஒன்றே வழி என்பதை அணுகுமுறையாக இருவரும் ஒத்தகருந்தாக எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். “புரட்சி மலர்கிறது என்றால் காலம் மக்களை விழிக்கச் செய்கிறது என்றுதான் அர்த்தம்... சமுதாய மாற்றம் சட்டத்தினால் மட்டும் செய்யக் கூடியதல்ல. போராட வேண்டும். கிளர்ச்சிகள் செய்து, கலவரம் செய்து பல்லாயிரவர் சிறை சென்றுதான் மாற்றம் காண வேண்டும்... இன்றைய சமுதாய அமைப்பை அடியுடன் ஒழித்துவிட்டு புதியதொரு சமுதாய அமைப்பை, சாதி அற்ற உயர்வு தாழ்வு அற்ற சமுதாய அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும்”³⁸ என்பது பெரியாரின் துணிபு. 1942 அகில இந்திய தாழ்த்தப்பட்டோர் மாநாட்டில் 70,000 மக்கள் முன் தமது உரை இறுதியில் பின்வருமாறு அம்பேத்கர் கூறினார்.

“..... உங்களுக்கு நான் கூறும் இறுதியான ஆலோசனை கற்பி, கிளர்ச்சி செய், அணிதிரட்டு என்பதே... நமது போராட்டமானது செல்வத்திற்காகவோ, அதிகாரத்திற்காகவோ நடத்தும் போராட்டமல்ல. அது சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம். இந்தச் சமூக முறையின் காரணமாக ஒடுக்கப்பட்டும் சிதறடிக்கப்பட்டுமுள்ள மனித ஆளுமையை மீட்பதற்கான போராட்டமாகும்.”³⁹ ஒருபுறம் புரட்சியை இருவரும் பரிந்துரைத்தனர்; மறுபுறம் புதிய அரசமைப்பை உருவாக்குவதன் தேவையை அம்பேத்கர் தமது இறுதிநாளில் அறிவுறுத்தினார்:

“நானும் மற்றும் சிலரும் உருவாக்கிய இந்திய அரசமைப்பு பயனற்றது; பிற்போக்கானது. மக்கள் தேவைகளை முழுவதும் நிறைவேற்ற முடியாதது. பொருளியல் மாற்றம் சமன்மையைப் பெற்றுத்தராதது. எனவே இன்றைய அரசமைப்பை நாம் முற்றிலும் மாற்றி அமைக்க வேண்டும், அல்லது அதனை ஒழித்து, புதிய அரசமைப்பை நாம் உருவாக்க வேண்டும்.”⁴⁰

இருவரது திசைவழிகளில் மனித உரிமைப் பண்பாட்டு உலகைப் படைப்பதே இனிவரும் உலகின் நமக்கான அறைகூவல்!

சான்றெண் விளக்கம்

1. பாபாசாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு, தொகுதி 1, ப. 295.
2. புலவர் அரசமணி, வரலாறு கண்ட வைக்கம் வீரர், பக். 45-53, 77-81.
3. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், போராளி அம்பேத்கர் குரல், பக். 4-5.
4. மேலது, ப. 5.
5. வே. தில்லைநாயகம், இந்திய அரசமைப்பு, ‘அடிப்படை உரிமைகள்’, ப. 13.
6. டாக்டர் ஜெரி, மனிதம், பெரியாரது கடவுள் எதிர்ப்புக் கருத்தியல், ப. 112.
7. டாக்டர் கு. வணங்காமுடி, புரட்சிப் பேச்சாளர் பெரியார், பக். 44-49.

8. Smitha Narula, Borken People, (Ed.) Human Rightwatch Newyork, p. 6.
9. Gabriel Britto, The Role of Change Agents in Mass Movements a comparative study of Two movements in India, pp. 3-5.
10. டாக்டர் ஜெரி, மு.நா. பக். 178-181.
11. எஸ்.வி. ராஜதுரை, இந்து - இந்தி - இந்தியா, ப. 200.
12. டாக்டர் ஜெரி, மு.நா.ப. 196.
13. மேற்படி, ப. 197.
14. பாபாசாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர் நூல்தொகுப்பு, 'சமயம் மாறியவரின் நிலை', ப. 529.
15. டாக்டர் க. நெடுஞ்செழியன், தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாய்தம், 'பெரியாரியல்', ப. 445.
16. முனைவர் மா. நன்னன் (தொ.ஆ.) பெரியார் கணினி, 'புராண இதிகாசங்கள்', தொ. 2, ப. 755.
17. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா. ப. 70.
18. வே. தில்லைநாயகம், மு.நா.ப. 13.
19. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா. தொ. 1, ப. 88.
20. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா. ப. 20.
21. மேற்படி, ப. 21.
22. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ. 1, ப. 156.
23. அன்புக்கரசி, மோகன்லால்பீர் (பதி) தலித் பெண்ணியம், ப. 265.
24. மேற்படி நூல், ப. 267.
25. அகில உலக மனித உரிமைப் பிரகடன 50ஆம் ஆண்டு நிறைவுக் குறிப்பேடு (பதி) மக்கள் கண்காணிப்பகம் தமிழ்நாடு, ப. 04.
26. முனைவர் மா. நன்னன், தொ. 1, ப. 106.
27. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா.ப. 95.
28. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ. 1, ப. 24.
29. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா.ப. 129.
30. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ. 1, ப. 23.
31. பெண்ணே நீ விழித்திட்டால், பெண்ணியம் பற்றிய ஆசிரியர் கையேடு (பதி) புனித அன்னாள் சபை, மாதவரம், ப. 234.
32. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ.1, ப. 226.
33. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா.ப. 148.
34. மேற்படி, ப. 19.
35. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ. 1, ப. 226.
36. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா.ப. 148.
37. முனைவர் மா. நன்னன், மு.நா.தொ.1, ப. 237.
38. மேற்படி நூல், தொ. 1, ப. 305.
39. எஸ். ராமகிருஷ்ணன், நாம் அறியாத அம்பேத்கார், ப. 166.
40. ஏ.பி. வள்ளிநாயகம், மு.நா.ப. 212.

IV. உரிமை வாழ்க்கை

முன்னுரை

பிறரால் தனக்கொரு தீங்கும் நேராதென்னும் கவலையற்ற மனநிலையே உரிமை (சுதந்திர) உணர்ச்சியின் மெய்த்தன்மையாகும். ஆனால், இந்நாளில் இளைஞர் தம் மனம் போனவாறு வாழ்வதையே உரிமை வாழ்வு என்று கருதுகின்றனர். பெரியவருட் பலர் தம் அலுவல்களில் பிறர் இடையீட்டின்றி வாழ்தலையே உரிமை வாழ்க்கை என்று நினைக்கின்றனர். இந்நிலையிற் கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் பெருமான் கூறும் உரிமை வாழ்வைப் பற்றிய உண்மைகளை இங்குக் காண்போம்:

கோசலத்தில் வாழ்க்கை

‘கோசல நாட்டில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை; அதனால் எமன் இல்லை. எல்லோரும் தத்தம் மனத்தில் நன்கு சிந்தித்துச் செயல் செய்வதால், கோபம் என்பதும் இல்லை. நல்ல அறங்கள் செய்வது தவிர, வேறு ஆற்றல் இல்லாதபடியால் உயர்வு தாழ்வு என்ற வேறுபாடு இல்லை’, என்று கம்பர் அழகாக உரிமை வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் கூறுகின்றார்.

“கூற்றம் இல்லையோர் குற்றம் இலாமையால்;
சீற்றம் இல்லைதம் சிந்தையிற் செய்கையால்;
ஆற்றல் நல்லறம் அல்ல திலாமையால்
ஏற்றம் அல்லது இழிதக வில்லையே”

- நாட்டுப் படலம்

கோசல நாட்டு மக்கள் அரசனுக்கு விரோதமான குற்றம், நாட்டுக்கு விரோதமான குற்றம், ஒழுக்கத்திற்கு மாறான குற்றம், குடிக்கு மாறான குற்றம் முதலிய குற்றங்களில் ஒன்றையேனும் செய்திலர். ஆகவே, அவர்கள் எம் பயத்திற்கு ஆளாகவில்லை.

குற்றத்தால் வருவது கூற்றம். குற்றமே இல்லாக் கோசல நாட்டில் கூற்றம் ஏது? கூற்றத்தின் பயம்தான் ஏது? மக்கள் குற்றமற்றவர்களாக விளங்கினமையின், அவர்கள் பிறவிப் பேற்றைப் பெற்றவர்களானார்கள்; ‘தெய்வ பயம், மனித பயம்’ என்ற இரண்டினையும் கடந்ததொரு தனிநிலையில் வாழ்பவராயினர்; இவ்வாழ்வே உரிமை வாழ்க்கை எனப்படும்.

‘சீற்றமில்லை தம் சிந்தையிற் செய்கையால்’ என்றதில் விழுமிய சகோதரத்துவம் விளங்கக் காணலாம். சிந்தனை இன்மையால் சீற்றம் வருவதேயன்றி, சீற்றம் சிந்தனையோடு வராது. கோசல மக்கள் எக்கருமத்தையும் சிந்தனையுடன் செய்வதால் சீற்றம் வர ஏதுவில்லை. சீற்றம் இல்லாததால் பகையேது? எல்லோரும் சமத்துவம் எய்தி ஒன்றுபட்ட மனத்தினராய்ச் சமநிலையில் அமர்ந்து வாழ்வர். எனவே, நாட்டின் அழிவிற்கும் குழப்பத்திற்கும் மக்கள் மாட்டுச் சிந்தனையின்றித் தோன்றும் சீற்றமே காரணம் என்பதை அறியலாம். சிந்தனையோடு மக்கள் எச் செயலையும் செய்வாராயின், சீற்றமே அந்நாட்டில் தலைகாட்டாதொழியும். கோசல மக்கள் சிந்தனையோடு எச்செயலையும் செய்து வந்ததால், சீற்றத்தை வென்றார்கள்; சகோதரத்துவத்தைப் பெற்றார்கள்; ஒருவரோடொருவர் ஒத்த மனத்தவராய் உடனுறைந்து வாழ்ந்தார்கள்.

இச்சகோதரத்துவமும் புறத்தேயிருந்து புகுத்தவல்லதன்று. நம்மாட்டேயிருப்பது; நாமே புகுத்திக் கொள்ளக் கூடியது. ‘சகோதரத்துவம் அவர்கள் தர வேண்டுவது, இவர்கள் தரவேண்டுவது’ என்பன வெற்றுகளை என்க. கம்பர் கூறும் மூன்று நான்குகளால், ‘கோசல மக்கள் உயர்வு தாழ்வு பெற்றிலர்’ என்ற உண்மைச் சமத்துவத்தைக் கூறிப் போர்ந்தார். மக்கள் ஆற்றவல்ல செயல்களால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுவது இயல்பு; ஆனால், கோசல மக்கள் ஆற்றும் செயலால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், யாவரும் நல்லறம் என்னும் ஒன்றையே ஆற்றியதால் உயர்வு - தாழ்வு தோன்றிலது. இதுவே மக்கள் ஒன்று பட்டு வாழ்வதற்குரிய தொழிலாம். எனவே, நல்லறமே செய்த மக்களிடைச் ‘சமத்துவம்’

IV. உரிமை வாழ்க்கை

முன்னுரை

பிறரால் தனக்கொரு தீங்கும் நேராதென்னும் கவலையற்ற மனநிலையே உரிமை (சுதந்திர) உணர்ச்சியின் மெய்த்தன்மையாகும். ஆனால், இந்நாளில் இளைஞர் தம் மனம் போனவாறு வாழ்வதையே உரிமை வாழ்வு என்று கருதுகின்றனர். பெரியவருட் பலர் தம் அலுவல்களில் பிறர் இடையீட்டின்றி வாழ்தலையே உரிமை வாழ்க்கை என்று நினைக்கின்றனர். இந்நிலையிற் கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் பெருமான் கூறும் உரிமை வாழ்வைப் பற்றிய உண்மைகளை இங்குக் காண்போம்:

கோசலத்தில் வாழ்க்கை

‘கோசல நாட்டில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை; அதனால் எமன் இல்லை. எல்லோரும் தத்தம் மனத்தில் நன்கு சிந்தித்துச் செயல் செய்வதால், கோபம் என்பதும் இல்லை. நல்ல அறங்கள் செய்வது தவிர, வேறு ஆற்றல் இல்லாதபடியால் உயர்வு தாழ்வு என்ற வேறுபாடு இல்லை’, என்று கம்பர் அழகாக உரிமை வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் கூறுகின்றார்.

“கூற்றம் இல்லையோர் குற்றம் இலாமையால்;

சீற்றம் இல்லைதம் சிந்தையிற் செய்கையால்;

ஆற்றல் நல்லறம் அல்ல திலாமையால்

ஏற்றம் அல்லது இழிதக வில்லையே”

- நாட்டுப் படலம்

கோசல நாட்டு மக்கள் அரசனுக்கு விரோதமான குற்றம், நாட்டுக்கு விரோதமான குற்றம், ஒழுக்கத்திற்கு மாறான குற்றம், குடிக்கு மாறான குற்றம் முதலிய குற்றங்களில் ஒன்றையேனும் செய்திலர். ஆகவே, அவர்கள் எம் பயத்திற்கு ஆளாகவில்லை.

குற்றத்தால் வருவது கூற்றம். குற்றமே இல்லாக் கோசல நாட்டில் கூற்றம் ஏது? கூற்றத்தின் பயம்தான் ஏது? மக்கள் குற்றமற்றவர்களாக விளங்கினமையின், அவர்கள் பிறவிப் பேற்றைப் பெற்றவர்களானார்கள்; ‘தெய்வ பயம், மனித பயம்’ என்ற இரண்டினையும் கடந்ததொரு தனிநிலையில் வாழ்பவராயினர்; இவ்வாழ்வே உரிமை வாழ்க்கை எனப்படும்.

‘சீற்றமில்லை தம் சிந்தையிற் செய்கையால்’ என்றதில் விழுமிய சகோதரத்துவம் விளங்கக் காணலாம். சிந்தனை இன்மையால் சீற்றம் வருவதேயன்றி, சீற்றம் சிந்தனையோடு வராது. கோசல மக்கள் எக்கருமத்தையும் சிந்தனையுடன் செய்வதால் சீற்றம் வர ஏதுவில்லை. சீற்றம் இல்லாததால் பகையேது? எல்லோரும் சமத்துவம் எய்தி ஒன்றுபட்ட மனத்தினராய்ச் சமநிலையில் அமர்ந்து வாழ்வர். எனவே, நாட்டின் அழிவிற்கும் குழப்பத்திற்கும் மக்கள் மாட்டுச் சிந்தனையின்றித் தோன்றும் சீற்றமே காரணம் என்பதை அறியலாம். சிந்தனையோடு மக்கள் எச் செயலையும் செய்வாராயின், சீற்றமே அந்நாட்டில் தலைகாட்டாதுமாயும். கோசல மக்கள் சிந்தனையோடு எச்செயலையும் செய்து வந்ததால், சீற்றத்தை வென்றார்கள்; சகோதரத்துவத்தைப் பெற்றார்கள்; ஒருவரோடொருவர் ஒத்த மனத்தவராய் உடனுறைந்து வாழ்ந்தார்கள்.

இச்சகோதரத்துவமும் புறத்தேயிருந்து புகுத்தவல்லதன்று. நம்மாட்டேயிருப்பது; நாமே புகுத்திக் கொள்ளக் கூடியது. ‘சகோதரத்துவம் அவர்கள் தர வேண்டுவது, இவர்கள் தரவேண்டுவது’ என்பன வெற்றுகளை என்க. கம்பர் கூறும் மூன்று நான்குகளால், ‘கோசல மக்கள் உயர்வு தாழ்வு பெற்றிலர்’ என்ற உண்மைச் சமத்துவத்தைக் கூறிப் போர்த்தார். மக்கள் ஆற்றவல்ல செயல்களால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுவது இயல்பு; ஆனால், கோசல மக்கள் ஆற்றும் செயலால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், யாவரும் நல்லறம் என்னும் ஒன்றையே ஆற்றியதால் உயர்வு - தாழ்வு தோன்றிலது. இதுவே மக்கள் ஒன்று பட்டு வாழ்வதற்குரிய தொழிலாம். எனவே, நல்லறமே செய்த மக்களிடையே ‘சமத்துவம்’

நிலவியிருந்தது என்க.

ஆகவே, உலகியல் அறிவு சிறக்கப்பெற்ற மாபெரும் புலவராகிய கம்பர் பெருமான், 'உரிமை வாழ்க்கை' என்பது யாதென்பதை நாலடிப்பாவினால் பலமுற நவின்றுள்ளதை நோக்க நோக்கக் கற்றோர் கழி பேருவகை கொள்வர். இராம காதையைக் கூறுமுகத்தான், தாம் கருதிய உண்மைகளை இடங்களுக்கு ஏற்ப அமைத்து, நமக்கு நல்லறிவு கொளுத்திச் செல்கின்ற கம்பரது திறம் பாராட்டத் தக்கதே. பிறரால் நீங்கள் உங்கள் உரிமைகளை அடைவதாக நினைப்பது தவறு. பிறர் உங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. அனைத்தும் உங்களிடத்தே உள்ளன. உங்கள் ஒழுக்கத்தால் எய்தவல்லனவே சமத்துவம், சகோதரத்துவம் முதலியன. உங்கள் உரிமை - நீங்கள் அடைய விரும்பும் உரிமை - உங்களிடத்தே உள்ளது. அது, வெளியில் இருப்பதாக எண்ணித் தேடியலைய வேண்டா - அதன் பொருட்டு உங்கள் வாணாட்களை வீணாட்களாக்க வேண்டா என்று கம்பர் நமக்கு எச்சரிக்கின்றார்.

மேற்கூறிய செய்யுளோடு தழுவத்தக்க மற்றொன்றையும் புலவர் நமக்குத் தந்துள்ளார். அதனையும் நோக்குக:

"வண்மை யில்லையோர் வறுமை யின்மையால்
திண்மை யில்லைநேர் செறுநர் இன்மையால்
உண்மை யில்லைபொய் உரையி லாமையால்;
வெண்மை யில்லைபல் கேள்வி மேவலால்."

- நாட்டுப் படலம்

கோசல நாட்டில் வறுமை என்பது இல்லை; அதனால் ஈகை என்பதும் இல்லை. கோசல நாட்டினர்க்குப் பகைவர் இல்லை; அதனால் அவர்கள் வீரமும் காணப்படவில்லை; பொய் என்பதும் அங்கு இல்லை; அதனால், உண்மை என்பதும் அங்குக் காணப்படவில்லை. எல்லார்க்கும் கேள்வியறிவு பொருந்தியிருந்தது; அதனால், அங்கு அறியாமை இல்லையாம்.

என்னே, கம்பர் காட்டும் உயரிய வாழ்வு! நாட்டில் வறுமை இல்லாமையே உரிமை வாழ்க்கையாகும். வறுமை இல்லாதபோது ஈகை எங்கிருந்து தோன்றும்? நேரான பகைவர் இன்மையால், மக்களது வீரம் தோன்றவில்லையாம். கோசல மக்கள் குற்றம் செய்யாதவராதலின் அவர் மாட்டுப் பிறர் பகை கொள்வதெங்ஙனம்? பகை இருந்தாலன்றோ மக்கள் வீரத்தைக் காட்ட இயலும்! பகையும் இல்லை; வீரமும் இல்லை. மக்களில் ஒருவரேனும் பொய் பேசுவதின்மையால் உண்மை என்பது இல்லாததாயிற்று. பொய் என்பது ஒன்று இருந்தாலன்றோ, அதனினும் வேறான மெய் என்பதை மக்கள் உணர்வர். பொய்யே இல்லாத நாட்டில் மெய் என்று எதைச் சுட்டிக் கூறக்கூடும்? எல்லோர்க்கும் அறிவு நிரம்பியிருந்ததால் அறியாமை இல்லாதொழிந்தது. ஆகவே, ஒரு நாட்டு மக்கள் உரிமை வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின், ஒருவரைச் சென்று இறைஞ்சவேண்டா. பிறர் நமக்குக் கொடுப்பதன்று உரிமை வாழ்வு; அதை நாமே செய்து கொள்ளலாம்.

முடிவுரை

மக்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் யாதொரு குற்றமும் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும்; அதனால் தெய்வ பயம், மனித பயம் என்றவற்றினின்றும் நீங்கப் பெறுவர். சீற்றத்தை அறவே ஒழிக்க வேண்டும்; அதனால் சகோதரத்துவம் எய்தியவராவர். யாவரும் நல்லறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்; அதனால் மக்கள் சமத்துவம் எய்தியவராவர். இங்ஙனம் மக்கள் இருப்பின் அந்நாடே உரிமை பெற்ற நாடாகும். அந்நாட்டார் வாழ்வதும் உரிமை வாழ்வேயாகும். நம் இந்திய மக்களும் கம்பர் கூறும் உரிமை வாழ்வின் கருத்தினை உணர்ந்து அவர் கூறுவமாறு நடந்தால் உரிமை என்பது தம்மிடத்தே உள்ளதென்பதை நன்குணர்வர். நாம் முதலில் குற்றமற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்; இரண்டாவதாக எதனையும் எண்ணிச் செய்யும் நற்பழக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அப்போது சீற்றம் முதலிய தீய பண்புகள் நம்மிடம் தலைகாட்டா. எனவே, நமக்குள் இருக்கும் பலவித வேறுபாடுகள் நீங்கி நாம் இன்ப வாழ்வை எய்துதல் கூடும்.

V. மனித உரிமைகள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகள்

1. சிலப்பதிகாரத்தில் மனித உரிமைகள், எஸ். சந்திரசேகரன், ஆய்வாளர்.
2. திருக்குறளில் மனித உரிமைகள், முனைவர். துரை. லோகநாதன்.
3. ஏலாதியில் மனித உரிமைகள், பேராசிரியர். அ. சையத் ஜாகீர் ஹாசன்.
4. நான்மணிக்கடிகையில் மனித உரிமைகள், பேராசிரியர் வி. அழக.
5. சுந்தரர் தேவாரத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர் ச. நீலாயதாட்சி.
6. திருக்குறள் உணர்த்தும் மனித உரிமைகள், முனைவர் திருமதி. த. செல்லம்மாள்.
7. குறளாயிரம் சுட்டும் மனித உரிமைகள், பேராசிரியர் கி. மைதிலி.
8. பெரியபுராணத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர் பி.எஸ்.எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி.
9. பெரியபுராணத்தில் மனித உரிமைகள், திரு.பெ. பகவத்கீதா.
10. பெரியபுராணத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர். ந. சாந்தி.
11. பெரியபுராணத்தில் மனித உரிமைச் சிந்தனைகள், பி. சரவணக்குமார்.
12. பெரியபுராணத்தில் மனித உரிமைகள், திரு. மாரிக்குமார் சீனிவாசன்.
13. ஸ்ரீவைணவத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர் ஜெ. அரங்கசாமி
14. கம்பனில் மனித உரிமைகள், முனைவர் கா. வாசுதேவன்.
15. வைணவ இலக்கியங்களில் மனித உரிமைகள், திருமதி. ஜெயஸ்ரீ சுந்தரராஜன்.
16. சித்தர் பாடல்களில் மனித உரிமைகள், ஆ. ஆனந்தன்.
17. சிவவாக்கியர் பாடல்களில் மனித உரிமைகள், அ. விமலா.
18. பரஞ்ஜோதியின் திருவிளையாடல் புராணத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர் மா. சத்தியபாமா.
19. தனிப்பாடல் திரட்டில் மனித உரிமைகள், முனைவர் கா. ஜோசப் கலியப் பெருமாள்.
20. மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் படைப்புகளில் பெண்ணுரிமைச் சிந்தனைகள், முனைவர் தா. ஈசுவரப்பிள்ளை.
21. மாயூரம் ச. வேதநாயகரின் நீதிநூலின் மனித உரிமைக் கூறுகள், அருள் திரு. முனைவர் சி. மணிவளன், சே.ச.
22. அரசியலில் பெண் உரிமை, ம. மதியழகன்.
23. பாரதியார் கவிதைகளில் மனித உரிமைகள், கே.பி. ஜாஸ்மின் சுதந்திராதேவி.
24. தேசியக்கவி பாரதி சுட்டும் மனித உரிமைகள், சி. பேபிசித்ரா.
25. பாரதி படைத்த மனித உரிமைகள், மேஜர் செ. அதிர்த்தாசன்.
26. பாரதி பாடல்களில் மனித உரிமைகள், உ. அலிபாபவா.
27. பாரதிதாசனின் சமத்துவப்பாட்டில் மனித உரிமைகள், பி. செல்வக்குமார்.
28. பாரதிதாசன் படைப்புகளில் மனித உரிமைகள், முனைவர் செ. செயலாபதி.
29. பாவேந்தரின் புரட்சிக்கவியில் மனித உரிமை, பேராசிரியர் சிவசுப்ரமணியம்.
30. பாரதிதாசன் ஒரு மனித உரிமைச் சிந்தனையாளர், ப.விஜயகுமார்.

31. குறிஞ்சித்திட்டில் மனித உரிமைப் போர், மு. அருணாசலம்.
32. புதுக்கவிதைகளில் மனித உரிமைகள், க. தமிழ்மாறன்.
33. மக்கள் கவிஞர் 'இன்குலாப் கவிதைகளில் மனித உரிமைகள்' - ஒரு மதிப்பீடு, முனைவர் ஆ. கருணாநிதி.
34. கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானின் 'சுட்டுவிரல்' கவிதைத் தொகுதியில் மனித உரிமைகள், த. செல்வராசு.
35. அப்துல் ரகுமான் கவிதைகளில் சமூக உரிமைகள், மு. அருண்மொழிச் செல்வி.
36. வைரமுத்து கவிதைகளில் மனித உரிமைகள், ப. பெண்ணரசி.
37. கமலாம்பாள் சரிதத்தில் மனித உரிமை, கே. சந்தனமாரியம்மாள்.
38. மு.வ.வின் 'அந்த நாளில்' மனித உரிமைகள், ப. நாகபூஷணம்.
39. வெந்து தணிந்த காடுகள், முனைவர் அருணா தினகரன்.
40. நாஞ்சில் நாடனனின் மாமிசப் படைப்பு நாவலில் மனித உரிமைப் போராட்டம், திருமதி பா. தனபாக்கியம்.
41. பழங்குடி மக்களின் மனித உரிமைப் போராட்டங்கள், திருமதி. சு. பவானி சங்கரி.
42. இராஜம் கிருஷ்ணன் புதினங்களில் மனித உரிமைகள், முனைவர் திருமதி. இரா. சாவித்திரி.
43. இந்துமதி நாவல்களில் மனித உரிமைகள், அ. யசோதா.
44. நாஞ்சில் ஆனந்தன் கதைகளில் மனித உரிமைகள், சி. துரைராஜ்.
45. "வாத்தியார்" நாவலில் மனித உரிமைகள், முனைவர் இர. ஆரோக்கியசாமி.
46. லீமாரோசுவின் அக்னி அம்புகள் சிறுகதைத் தொகுப்பில் மனித உரிமைகள், பேராசிரியர் சு. தீனதயாளன்.
47. முகம் தேடும் மனிதன் சிறுகதைத் தொகுப்பில் மனித உரிமை மீறல், ஞா. பெஸ்கி.
48. விவிலியத்தில் மனித உரிமைகள், முனைவர் வே.சா. அருள்ராஜ்.
49. தமிழ்க் கிறித்தவப் புதினங்களில் பெண்ணுரிமைச் சிந்தனைகள், முனைவர் அ. குழந்தைசாமி.
50. தினமணி - நாளிதழில் மனித உரிமைகள், ந. சுபா.
51. தினமணியில் மனித உரிமைகள், ச. கிரிஜா.
52. சுபமங்களா இதழ்ச் சிறுகதைகளில் பெண்ணுரிமைச் சித்தரிப்பு, ஜெ. தேவி.
53. மனித உரிமைக் கங்காணிச் சிற்றிதழின் மனித உரிமைப் பண்பாட்டுக் கொடை, முனைவர் அ. அந்தோணி குருசு.
54. இந்திக் குறுங்காவியங்களில் மனித உரிமைகள், கே.எஸ். பிரணதார்த்திஹரன்
55. சிங்கப்பூர் இலக்கியங்களில் மனித உரிமைகள், அப்துல் நசீர்.
56. கரிசல் புதினத்தில் மனித உரிமை மீறல்கள், பேராசிரியர் உ. இராசு.

Vi. அ. உரிமை என்ற சொல்லுக்கு அகராதி தரும் பொருள் விளக்கம்

கழகத் தமிழ் அகராதி - கழகப் புலவர் குழு, கழக வெளியீடு, 1993.

உரிமை - நட்பு பற்றிய சுதந்திரம்; உரித்தானது; சுவாதீனம்; அடிமை; தகுதி; மனைவி; இனம்; ஒருவனுடையப் பொருளை அவனுக்குப்பின் அடைதற் காந்தன்மை; கடமை விருப்பம்; பொருள்; சிறப்பான குணம்.

ஆ. தொல்காப்பியத்தில் உரிமை என்ற சொல் இடம்பெற்ற நூற்பாக்கள்

உரிமை - பாத்தியதை (நூற்பா எண். 782, 1096, 1097, 1174.
உரிமைக் கண்ணும் - உரிமைகளிடத்தும், 1096.
உரிமையை - உரிமையுடையன, 707, 719.
உரிமையின் - உரிமையுடையதால், 659.
உரிமையும் - உரிமையுடையதும், 341, 570, 729.
உரிமையும் - உரிமையுடையதும், 647, 688, 1061.
உரிய - உரிமையுடையன, 23, 26, 64, 111, 172, 512, 544, 552, 569, 648, 710, 736, 857, 940, 980, 986, 1048, 1100, 1102, 1103, 1104, 1106, 1107, 1119, 1127, 1131, 1141, 1146, 1150, 1176, 1190, 1230, 1283, 1313, 1315, 1318, 1319, 1354, 1366, 1458, 1466, 1508, 1517, 1524, 1541, 1545, 1547, 1553, 1555, 1556, 1564, 1573, 1574, 1586.
உரிய - உரிமையுள்ள, 1070, 1120, 1162.
உரியது - உரிமையுடையது, 960, 1003, 1153, 1188, 1578.
உரியர் - உரியவர். 973, 1161, 1257, 1448, 1449, 1454.
உரியவால் - உரியவாம், 1189.
உரியவும் - உரியனவும், 613, 1575.
உரியவை - உடையவை, 112, 157, 406, 418, 648, 940, 1097, 1230.
உரியள் - உடையவள், 1108, 1183.
உரியன் - உடையவன், 1122, 1453.

இ. சங்க இலக்கியத்தில் உரிமை என்ற சொல் இடம்பெற்ற பாடல்கள்

உரித்தன்று - மலை; 240, புறம். 213.
உரித்தாகல் - புறம். 97
உரித்து - மலை; 419, நற்; 6, 327, குறு; 247, செங்; 210, கலி; 94, 105, அகம்; 145, புறம்; 68, 297, 397.
உரிது - குறிஞ்சி; 65, நற்; 322, பரி; 13, 18, கலி; 76, 92, 138, அகம்; 10, 69, 186, 256, 392, புறம்; 331.
உரிமை - குறு; 351, பரி; 10, 13, 15.
உரிமை மாக்கள் - பரி; 8.
உரிமை மைந்தர் - பரி; பாடல் திரட்டு; 2
உரிய - மது; 146, குறு; 225, அகம்; 110, புறம்; 364.
உரியது - குறு; 143, 144, 383.
உரியம் - அகம்; 113.
உரியர் - நற்; 208.
உரியள் - நற்; 71, 145, ஐங்; 302, 442, பதி; 16.
உரியன் - திரு; 77, 176, 189, கலி; 41, அகம்; 190, புறம்; 69.
உரியாளன் - அகம்; 54.
உரியிர் - மலை; 187, 191.
உரியீர் - அகம்; 200
உரியை - நற்; 16, ஐங்; 140, அகம்; 2, 199.
உரியோர் - புறம்; 62.